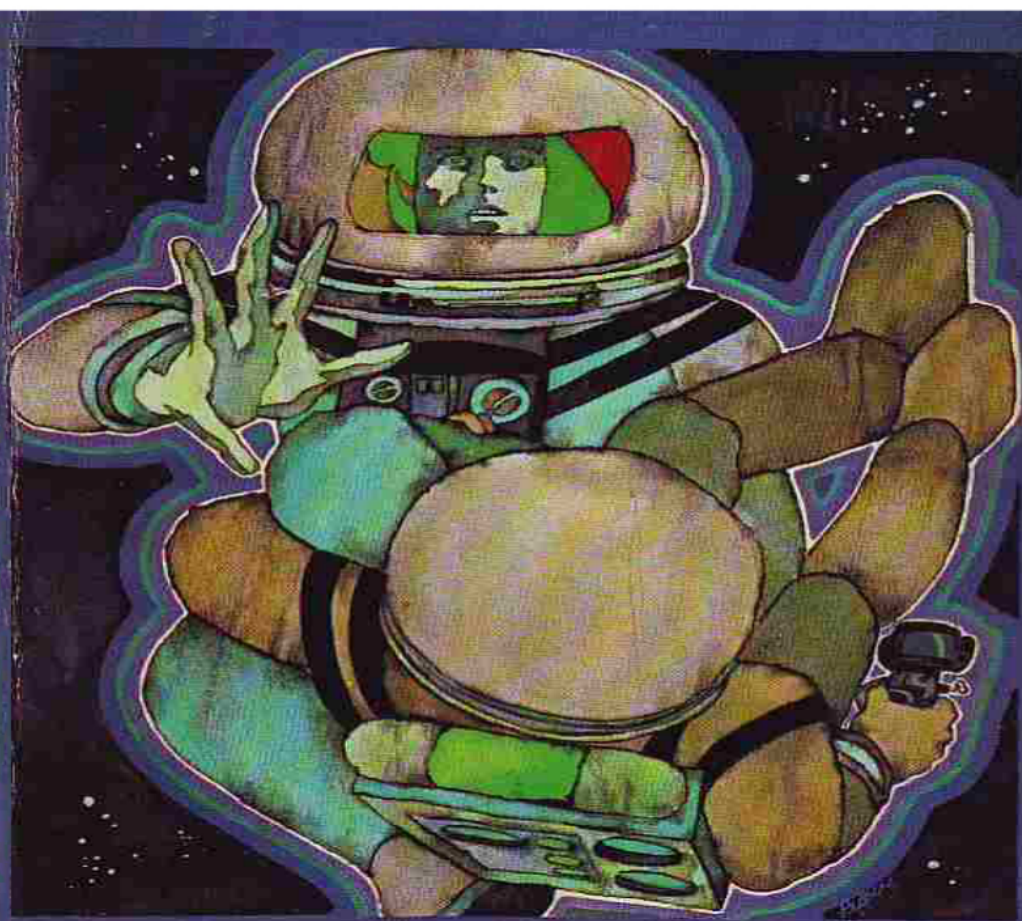

ISAAC ASIMOV

ca Paul French

DAVID STARR
RANGER SPATIAL

Isaac Asimov

**David Starr,
Ranger spațial**

David Starr se uita exact la el, așa că văzu ce se întâmplă. Îl văzu murind.

David îl aștepta răbdător pe doctorul Henree și, între timp, se bucura de atmosfera celui mai nou restaurant din *International City*.

Urma să fie prima lui sărbătorire adevărată după ce obținuse gradul și calificarea de membru cu drepturi depline în Consiliul Științei.

Nu-l deranja să aștepte. *Café Supreme* lucea încă de vopselurile în cromosilicon proaspăt aplicate. Lumina difuză care se împrăștia uniform în toată sala nu avea o sursă vizibilă. La capătul de la perete al mesei unde stătea David se afla un mic cub strălucitor care conținea o replică tridimensională în miniatură a unei orchestre ce oferea un fundal muzical liniștitor. Bagheta dirijorului era doar o lumină de câțiva milimetri în mișcare și, desigur, masa era una de tipul Sanito, ultima invenție în materie de câmp antigravitațional, care, în afara unui pâlpâit domol, părea aproape invizibilă.

Ochii căprui ai lui David cercetau celelalte mese pe jumătate ascunse în separeuri, asta nu din plictiseală, ci doar pentru că oamenii îl interesau mai mult decât orice chestie tehnică pe care ar fi putut s-o prezinte *Café Supreme*. Televiziunea tridimensională și câmpurile antigravitaționale erau niște minuni cu zece ani în urmă, acum însă deveniseră arhicunoscute. Spre deosebire de asta, oamenii nu se schimbau. Chiar și acum, la zece mii de ani după construirea piramidelor și la cinci mii de ani de la prima bombă atomică, erau încă un mister nerezolvat și o minune mereu nouă.

Erau acolo o tânără îmbrăcată cu o rochie drăguță, râzând amabil cu cel care stătea în fața ei; un bărbat între două vârste, cu haine de sărbătoare ce păreau că-l stânjenesc, tot apăsând pe butoanele meniului de la chelenerul-robot în timp ce soția și cei doi copii priveau solemn; precum și doi oameni de afaceri discutând înfocat în timp ce-și savurau desertul.

Totul se întâmplă exact când privirea lui David ajunse la cei doi oameni de afaceri. Unul dintre ei, cu fața congestionată, mișcându-se convulsiv, încercă să se ridice. Celălalt, aproape strigând, întinse mâna într-un gest slab de ajutor, dar primul deja căzuse pe scaun și începuse să alunece sub masă.

David se ridică de la primele semne de agitație și, cu picioarele lui lungi, parcurse din trei salturi mari distanța dintre cele două mese. Ajunse acolo, atinse un buton de lângă televizorul tridimensional și imediat apără o cortină violetă cu desene fluorescente, închizând complet separeul. Asta pentru a nu mai atrage atenția. Mulți dintre cei prezenți acolo preferau să se bucure de acest fel de izolare.

Abia atunci îi reveni vocea celuiilalt bărbat de la masă.

– Manning e bolnav. Are un atac de apoplexie. Ești doctor? întrebă el.

Vocea lui David era calmă și avea un ton normal ce dădea încredere.

– Stai liniștit și nu scoate nici o vorbă. O să-l chemăm pe director și vom face tot ce se poate, spuse el.

Deși cel care părea mort era destul de bine făcut, David îl apucă și îl ridică ca pe o păpușă de cârpă. Împinse la o parte masa cât putu de mult, în timpul ăsta degetele lui fiind separate nefiresc de câțiva centimetri de câmp antigravitațional. Apoi îl întinse pe bărbatul bolnav pe scaun și, desfăcându-i cusătura *Magnode* la cămașă, începu să-i facă respirație artificială.

David nu-și făcea nici o iluzie că-l va putea salva. Cunoștea simptomele: înroșirea bruscă, pierderea respirației și a glasului, cele câteva minute de luptă între viață și moarte, apoi sfârșitul.

Cortina se dădu la o parte. Cu o promptitudine admirabilă, directorul răspunsese la semnalul de urgență pe care David îl transmisese înainte să-și părăsească masa. Directorul era un tip scund și gras, îmbrăcat în negru, cu haine bine ajustate cu o croială conservatoare. Fața lui avea o expresie agitată.

– Cineva din această aripă... spuse directorul amuțind îndată ce ochii lui înregistrară imaginea.

Celălalt bărbat care supraviețuise începu să vorbească cu o viteză isterică.

– Mâncam atunci când prietenului meu i s-a făcut rău. Despre omul acesta nu știu nimic, nu știu cine este.

David abandonează încercările de a readuce la viață victima, încercări ce păreau a nu da nici un rezultat. Își trecu mâna prin părul castaniu de pe frunte, apoi întrebă:

– Dumneavoastră sunteți directorul?

– Sunt Oliver Gaspere, directorul restaurantului *Café Supreme*, răspunse uluit durduliul. A fost acționat semnalul de urgență de la masa nr. 87 și, când am ajuns acolo, nu era nimeni. Mi s-a spus că un tânăr tocmai a intrat în separeul de la masa nr. 94, am venit aici și văd ceea ce văd!

Apoi se întoarse spunând:

– Am să chem doctorul. David îl opri:

– O clipă. Nu mai e de nici un folos. Omul ăsta e mort!

– Ce? strigă celălalt bărbat aflat la masă. Apoi se repezi strigând:

– Manning!

David Starr îl trase înapoi împingându-l spre tăblia nevăzută a mesei.

– Liniștește-te. Nu-l mai poți ajuta și nici nu e momentul să facem

gălăgie.

– Nu, nu, aprobă grăbit Gaspere. Nu trebuie să-i deranjăm pe ceilalți clienți. Dar, vedeți dumneavoastră, un doctor tot va trebui să-l examineze pe bietul om pentru a determina cauza morții. Nu pot permite nici o încălcare a regulilor în restaurantul meu.

– Îmi pare rău, domnule Gaspere, dar interzic ca acest om să fie examinat, indiferent de cine, în acest moment.

– Ce spuneți? Dacă acest om moare de atac de cord...

– Vă rog, să fim cooperanți și să nu mai purtăm discuții fără rost. Cum vă cheamă, domnule?

Bărbatul de la masă rămas în viață răspunse înfundat:

– Eugene Forester.

– Păi, domnule Forester, aș vrea să știu exact ce ați mâncat dumneavoastră și prietenul dumneavoastră.

– Domnule! zise micuțul director uitându-se la David cu niște ochi ieșiți din orbite. Sugați că ceva din mâncare ar fi cauzat asta?

– Nu sugerez nimic. Întreb.

– Nu ai nici un drept să pui întrebări. Cine ești? Ești un nimeni. O să chem un doctor să-l examineze pe bietul om.

– Domnule Gaspere, asta e o problemă de competența Consiliului Științei.

Rulându-și mâneca din *Metallit* flexibil, David își descoperi încheietura mâinii. Preț de o clipă, tot ce se putea vedea era doar piele, dar în câteva secunde o pată ovală se închise la culoare, făcându-se apoi neagră. În interiorul ei, mici puncte luminoase clipeau și se mișcau formând însemnul familiar ce reprezenta Carul Mare și constelația Orion.

Buzele directorului începură să tremure. Consiliul Științei nu era o agenție guvernamentală oficial recunoscută, dar membrii ei erau chiar mai puternici decât guvernul.

– Îmi pare rău, domnule, spuse directorul.

– Nu sunt necesare scuzele. Acum, domnule Forester, îmi răspunzi la prima întrebare?

– Am mâncat meniul special numărul trei, murmură Forester.

– Amândoi?

– Da.

– Nu a comandat nimeni altceva? întrebă David.

Studiase acest meniu la masa lui. *Café Supreme* avea în meniu delicatele extraterestre, dar meniul numărul trei era unul format numai din mâncăruri specific pământene: supă de legume, cotlet de vițel, cartofi copti, mazăre, înghețată și cafea.

– Da, s-a mai comandat, răspunse Forester încruntându-se. Manning a cerut la desert prune marțiene.

– Iar dumneata nu?

– Nu.

– Și unde sunt acum prunele?

David mâncase și el așa ceva. Erau prune crescute în uriașele sere de pe Marte, zemoase și fără sâmburi, având o ușoară aromă de scorțișoară. Forester spuse:

– Le-a mâncat. Ce credeți?

– Cu cât timp înainte să i se facă rău?

– Cu vreo cinci minute, așa cred. Nici nu ne terminasem cafeaua, spuse Forester pâlind. Erau otrăvite?

David nu răspunse. Se întoarse cu fața la director și îl întrebă:

– Ce știi despre prunele de pe Marte?

– Totul e în regulă cu prunele de pe Marte. Totul.

Gaspere apucă perdelele separeului și începu să le scuture nervos, dar cu toate astea nu uită să vorbească pe cel mai jos ton posibil:

– Prunele erau dintr-un transport proaspăt de pe Marte, transport testat și aprobat de guvern. Am servit sute de porții numai în ultimele trei seri. Nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta până acum.

– Ar trebui să dai ordin să se elimine prunele de pe Marte din lista cu deserturi până când le vom putea cerceta din nou. Și în caz că nu sunt de vină prunele, ar fi bine să punem într-o cutie tot ce a mai rămas de la masă pentru cercetări.

– Imediat. Imediat.

– Și bineînțeles, nu vorbești cu nimeni despre asta. Directorul se întoarse în câteva minute ștergându-și sprâncenele cu o batistă subțire.

– Nu înțeleg. Chiar nu înțeleg, repeta la infinit.

David strânse farfuriile de plastic folosite pe care se mai aflau încă resturi de mâncare, adăugând ce mai rămăsese din pâinea prăjită; reacoperi ceștile cernite din care fusese băută cafeaua și le puse deoparte. Gaspere încetă cu frecarea înnebunită a palmelor și întinse un deget spre întrerupătorul de la marginea mesei.

Dar David se mișcă rapid și directorul se sperie când își văzu încheietura mâinii strânsă ca într-o menhină.

– Dar, domnule, firimiturile!

– Le iau eu și pe astea!

David își folosi briceagul pentru a strânge toate firimiturile, oțelul alunecând ușor pe „nimicul” câmpului antigravitațional. Se îndoaia de utilitatea unor astfel de mese. Transparența lor desăvârșită numai relaxantă nu putea fi. Imaginea farfuriilor și a tacâmurilor așezate pe „nimic” creau o senzație de încordare celor aflați la masă, iar pentru a se evita acest lucru, câmpul trebuia lăsat defazat pentru a induce scânteii de interferență continue, care dădeau iluzia de substanțialitate.

Erau populare în restaurante pentru că la sfârșitul unei mese era suficient să extinzi un câmp de forță cu numai câțiva centimetri

pentru a curăța firimiturile rămase. David îl lăsa pe director să facă extinderea numai după ce strânsese tot de pe masă și îndepărtase siguranța printr-o atingere de deget. De-abia atunci Gaspere își folosi cheia specială. Instantaneu apărură o suprafață nouă și absolut curată.

– Un moment! spuse David.

Apoi își aruncă ochii la fața metalică a ceasului de la mână, dând puțin la o parte un colț al paravanului.

– Doctore Henree! spuse aproape în șoaptă

Bărbatul înalt și slab, între două vârste, așezat pe scaunul pe care stătuse David în urmă cu cincisprezece minute, se ridică și se uită la el surprins.

David îi zâmbea.

– Aici!

Apoi își puse un deget pe buze.

Doctorul Henree se ridică. Hainele îi atârnavă neglijent, iar părul lui rar era pieptănat cu grijă pentru a ascunde chelia.

– David dragă, deja ești aici? M-am gândit că întârzii. S-a întâmplat ceva? Întrebă doctorul Henree.

Zâmbetul lui David pieri imediat.

– Încă unul, spuse el.

Doctorul Henree intră în separeu, se uită la cel care murise și șopti:

– Dumnezeu!

– Țsta e numai un fel de a vedea lucrurile, îi răspunse David.

– Cred... zise doctorul scoțându-și ochelarii și trecând cu raza de forță slabă a curățătorului-stilou peste lentile înaintea de a și-i pune înapoi la ochi. Cred că ar fi bine să închidem restaurantul.

Gaspere deschise și închise gura fără a scoate nici un sunet, exact ca un pește. Într-un final reuși să articuleze cu o voce aproape sugrumată:

– Să închidem restaurantul! A fost deschis doar o săptămână. Asta înseamnă faliment. Faliment total!

– Nu, numai pentru o oră. Va trebui să luăm cadavrul de-aici și să cercetăm bucătăriile. Sunt convins că vreți să înlăturăm orice suspiciune în legătură cu otrăvirea dacă se poate și, în plus, nu ar fi prea convenabil pentru dumneavoastră ca noi să facem aceste lucruri în prezența clienților.

– Foarte bine atunci. O să am grijă să aveți la dispoziție restaurantul, dar îmi trebuie o oră pentru a-i lăsa pe clienți să-și termine masa. Sper să nu se facă nici un fel de publicitate.

– Nici o grijă, aveți cuvântul meu.

Fața plină de riduri a doctorului Henree era o mască de îngrijorare.

– David, se adresă el tânărului, sună tu la *Council Hall* și cere să vorbești cu Conway. Există niște proceduri în cazuri de genul ăsta. El va ști ce să facă.

- Trebuie să rămân și eu? Întrebă deodată Forester. Mi-e cam rău.
- David, ăsta cine e? Întrebă doctorul Henree.
- Cel care a luat masa cu victima. Îl cheamă Forester.
- Atunci îmi pare rău, domnule Forester, dar va trebui să vă suportați răul aici.

Restaurantul era rece și neprimitor acum când nu mai era nici un client. Câteva echipe de investigații se perindaseră în tăcere. Cercetaseră bucătăriile atom cu atom. Nu mai rămăseseră în restaurant decât doctorul Henree și David Starr, care stăteau acum la masă într-un separeu gol. Nu era aprinsă nici o lumină, iar televizoarele tridimensionale deveniseră niște cuburi moarte de sticlă.

Doctorul Henree dădea din cap și se gândea cu voce tare:

- Nu vom afla nimic. Sunt sigur de asta din proprie experiență, îmi pare rău, David. Nu așa aveam de gând să sărbătorim.

- Avem destul timp pentru asta mai târziu. Mi-ai scris despre cazurile astea de otrăviri, așa că eram într-un fel pregătit. Totuși, nu eram conștient de tot acest secret care pare necesar până la urmă. Aș fi fost mai discret dacă aș fi știut.

- Nu. Nu folosește la nimic. Nu putem ascunde asta la nesfârșit, încetul cu încetul vor apărea mici scurgeri de informații. Oamenii văd alți oameni murind în timp ce mănâncă și apoi aud despre alte cazuri de oameni morți. Toți mor numai în timp ce mănâncă. E rău, dar va fi și mai rău. Oricum, o să discutăm mai mult despre asta mâine, când ne vom întâlni cu Conway.

- O clipă! zise David uitându-se în ochii bătrânului. E ceva care te îngrijorează mai mult decât moartea unui om sau moartea a o mie de oameni. Despre ce e vorba?

Doctorul Henree oftă.

- Mi-e teamă, David, că Pământul e în mare pericol. Cei mai mulți din Consiliu nu cred asta, iar Conway este doar pe jumătate convins, dar eu sunt sigur că această așa-zisă otrăvire a mâncării este o încercare inteligentă și brutală de a prelua controlul asupra vieții economice și a guvernului de pe Pământ. Și până acum, David, nu avem nici un indiciu care să ne conducă la cel care se află în spatele acestei amenințări, și nici nu știm cum se va termina. Consiliul Științei are mâinile legate!

Hector Conway, președintele Consiliului Științei, se uita pe, fereastra apartamentului aflat la ultimul nivel din *Science Tower*, clădirea înaltă care domina suburbiile din partea nordică a uriașului *International City*. Orașul începea să strălucească în amurg. Peste puțin timp totul se va transforma în puncte lucitoare de lumină albă de-a lungul trotuarelor suspendate. Clădirile se vor lumina luând forma unor pietre prețioase o dată cu fiecare fereastră ce începea să strălucească. Aproape în centrul ferestrei se puteau vedea cupolele sălilor Congresului între care parcă era cuibărită reședința guvernului.

Era singur în birou, iar încuietorea automată era programată să se deschidă doar la amprentele doctorului Henree. Putea simți cum presiunea asupra lui crește. David Starr venea la el. Crescuse dintr-o dată, parcă în mod miraculos, și era gata să primească prima lui misiune ca membru al Consiliului. Avea senzația că-și așteaptă propriul fiu. Și, într-un fel, chiar așa și era. David Starr *era* fiul lui, al lui și al doctorului Augustus Henree.

La început au fost trei: el, Gus Henree și Lawrence Starr. Cât de bine și-l amintea pe Lawrence Starr! Toți trei făcuseră școala împreună, intraseră în Consiliu împreună, făcuseră primele investigații împreună; apoi Lawrence Starr fusese avansat. Era de așteptat, fiind de departe cel mai bun dintre ei trei.

Așa că primise o misiune la o stație temporară de pe Venus, și atunci, pentru prima dată, cei trei nu mai fuseseră împreună. Plecase cu soția și copilul lui. Soția sa era Barbara. Frumoasa Barbara Starr! Nici el, nici Henree nu se căsătoriseră niciodată, și nici unul nu-și amintea să fi întâlnit vreo femeie care să poată fi comparată cu Barbara. Când s-a născut David, ei deveniseră unchiul Gus și unchiul Hector, ajungând la un moment dat să-i spună chiar propriului tată unchiul Lawrence.

Și apoi, în timpul călătoriei spre Venus, a avut loc atacul piraiților. Fusese un masacru. Vasele piraiților nu luau prizonieri în spațiu, și în două ore, mai mult de o sută de oameni își pierduseră viața. Printre ei se aflau Lawrence și Barbara.

Conway își putea aminti ziua, chiar minutul, când știrea a ajuns la *Science Tower*. Nave de patrulare țâșniseră în spațiu în urmărirea piraiților și atacaseră adăposturile asteroidului cu o furie cum nu se mai întâlnise. Nu a putut nimeni spune vreodată dacă i-au prins pe acei răufăcători care jefuiseră nava de transport ce se îndrepta spre Venus, dar puterea piraiților fusese distrusă de la acea dată.

Dar vasele de patrulare au găsit altceva: o mică navă de salvare care se mișca pe o orbită nesigură între Pământ și Venus și emitea semnalele radio pentru ajutor. Înăuntru era numai un copil. Un copil

de patru ani înspăimântat și singur, care ore întregi a repetat pe un ton hotărât: „Mama mi-a spus că nu trebuie să plâng.”

Era David Starr. Povestea lui văzută prin ochi de copil era una trunchiată, dar interpretarea destul de ușoară. Conway putea totuși să-și dea seama cum au fost acele ultime minute în interiorul navei atacate: Lawrence Starr murind în camera de comandă, luptând cu proscrisii care încercau să intre acolo; Barbara, cu blasterul în mână, împingându-l cu disperare pe David în nava de salvare, încercând să stabilească comenzile ca s-o lanseze în spațiu. Și apoi?

Avea o armă în mână. Atât cât a putut, probabil că a folosit-o împotriva piraților, iar când nu se mai putea face nimic a întors-o spre ea.

Conway suferea când se gândea la asta. Suferea, și încă o dată își dorea să i se fi permis să însoțească navele de patrulare ca să poată, cu mâinile lui, să ajute la transformarea peșterilor asteroidului în gheizere incandescente de distrugere atomică. Dar membrii Consiliului Științei erau, spuneau ei, mult prea valoroși pentru a-și risca viața în acțiuni polițieneste, așa că rămăsese acasă și citise știrile pe măsură ce se derulau pe ecranul teleproiectorului de știri.

Dintre toți membrii Consiliului, el și Augustus Henree îl adoptaseră pe David Starr, consacrându-și viața scopului de a face să dispară din mintea copilului acele ultime amintiri oribile din spațiu. I-au fost amândoi și mamă și tată; au avut personal grijă de educația lui. L-au crescut cu un singur gând în minte: să facă din el ceea ce fusese cândva Lawrence Starr.

Băiatul le-a depășit așteptările. Crescuse la fel de înalt ca Lawrence, atingând un metru optzeci și cinci, era sprinten și în același timp masiv, cu nervii tari și mușchii puternici ai unui atlet, dar cu mintea ascuțită a unui savant genial. Și în plus, părul lui castaniu care părea puțin ondulat, ochii mari și căprui, o gropiță în bărbie care dispărea când zâmbea erau toate moștenite de la Barbara.

A trecut ca vântul prin Academie, lăsând în urmă scântei și cenușa pulberată din fostele recorduri, atât în clasă, cât și pe terenurile de antrenament.

Conway fusese neliniștit.

– Nu e un lucru normal, Gus. Își depășește tatăl.

Iar Henree, care nu făcea risipă de vorbe, trăsesse din pipă și zâmbise mândru.

– Nu-mi place să vorbesc așa, continuase Conway, pentru că o să râzi de mine, dar în chestia asta ceva nu e normal. Adu-ți aminte că acest copil a fost abandonat în spațiu două zile, doar cu peretele subțire al navei de salvare între el și radiația solară. A fost doar la o sută doisprezece milioane de kilometri de soare, în timpul unei activități solare maxime.

– Din ce spui, se înțelege doar că David ar fi trebuit să fie ars de viu.

– Păi, nu știu, a mormăit Conway. Efectul radiațiilor asupra ȧesuturilor vii, ȧesuturilor *umane* vii, își are misterul lui.

– Normal! Nu e un domeniu în care să poți experimenta prea mult.

David terminase colegiul cu cea mai mare medie din istorie. Reușise să facă lucrări originale în biofizică în anul terminal. Era cea mai tânără persoană care devenise vreodată membru cu drepturi depline al Consiliului Științei.

Conway pierduse toate astea. Acum patru ani fusese ales președinte al Consiliului Științei. Era o onoare pentru care și-ar fi dat viața, deși știa că, dacă Lawrence Starr ar fi trăit, alegerea ar fi fost îndreptată spre o direcție mai bună.

Și a rămas doar cu niște întâlniri întâmplătoare cu tânărul David Starr, pentru că a fi președinte al Consiliului Științei însemna ca viața ta să se reducă doar la problemele nesfârșite ale galaxiei. Chiar și la probele de absolvire îl văzuse pe David doar de la distanță. În ultimii patru ani probabil că nu-i vorbise mai mult de patru ori.

Așa că inima începu să-i bată cu putere când auzi ușa deschizându-se. Se întoarse, venind repede să-i întâmpine pe cei doi.

– Bătrâne Gus! David, băiete! exclamă el strângându-le cu putere mâinile.

Trecuse o oră. Venise noaptea și tot mai depanau amintiri în loc să se apuce serios de lucru.

David fu cel care sparse gheața:

– Am văzut prima otrăvire astăzi, unchiule Hector. Știam destule pentru a preveni panica, dar aș fi vrut să știu mai multe pentru a preveni otrăvirea.

Conway replică calm:

– Nimeni nu știe atât de mult. Presupun, Gus, că a fost și de data asta un aliment de pe Marte.

– Nu putem fi siguri, Hector. Dar în meniu au fost și niște prune de pe Marte.

– Cred că o să-mi spui tot ce am nevoie să știu în legătură cu asta, spuse David Starr.

– E simplu ca bună-ziua, răspunse Conway. Îngrozitor de simplu. În ultimele patru luni, aproximativ două sute de oameni au murit imediat după ce au mâncat alimente provenite de pe Marte. Nu este o otrăvă cunoscută; simptomele nu sunt asemănătoare cu cele ale vreunei boli cunoscute. Apare o blocare rapidă și completă a nervilor ce controlează diafragma și mușchii pieptului. Asta provoacă o paralizie a plămânilor, paralizie ce duce în cinci minute la un deznodământ fatal.

– E mai mult decât atât. În puținele cazuri când am ajuns la timp,

am încercat să fac victimelor respirație artificială, așa cum ai procedat și tu, și chiar să conectăm pacientul la plămâni artificiali. Toți au murit în cinci minute. Inima e și ea afectată. Autopsiile n-au dezvăluit nimic, decât o paralizie a nervilor care trebuie să fi fost incredibil de rapidă.

– Și în legătură cu mâncarea care i-a otrăvit? Întrebă David.

– Nici un indiciu, răspunse Conway. Întotdeauna este timp pentru felul de mâncare otrăvit să fie consumat complet. Alte mostre din același fel de la aceeași masă sau din bucătărie sunt inofensive. Le-am dat spre consum unor animale și chiar unor voluntari umani. Conținutul stomacal al persoanelor decedate a oferit rezultate incerte.

– Atunci de; unde știți că mâncarea este otrăvită, în definitiv?

– Deoarece legătura dintre moarte și consumarea unui produs de pe Marte, de fiecare dată, fără nici o excepție, este mai mult decât o coincidență.

– Și evident că nu e contagios, replică David gânditor.

– Nu. Mulțumesc stelelor pentru asta. Chiar așa fiind, e destul de rău. Până acum am ținut totul secret cum am putut mai bine, cu întreaga cooperare a Poliției Planetare. Două sute de morți în patru luni, raportat la populația întregului Pământ, este încă un fenomen controlabil, dar această rată s-ar putea să crească. Și dacă pământenii își dau seama că orice înghițitură de mâncare provenită de pe Marte ar putea fi ultima, consecințele ar fi îngrozitoare. Chiar dacă am spune clar că rata victimelor este de numai cincizeci de oameni pe lună la o populație de cinci miliarde, fiecare persoană s-ar gândi cu siguranță că este una dintre aceste cincizeci.

– Așa e, spuse David, și asta ar însemna că piața de importuri de produse marțiene ar fi distrusă. Ar fi destul de rău pentru syndicatele de fermieri de pe Marte.

– Doar asta? Întrebă Conway ridicând din umeri, lăsând de-o parte problema syndicatelor de fermieri ca fiind ceva de mică importanță. Nu vezi nimic altceva?

– Ba da. Îmi dau seama că agricultura de pe Pământ nu poate hrăni cinci miliarde de oameni.

– Exact! Nu ne putem descurca fără mâncarea adusă de pe planetele-colonii. Pe Pământ s-ar declanșa foametea în numai șase săptămâni. Totuși, dacă oamenilor le va fi frică de mâncarea de pe Marte, noi nu putem preveni asta, și nici nu știu cât o mai putem amâna. Fiecare nouă victimă înseamnă o nouă criză. Vor afla de cea de-acum posturile de știri? Va ieși adevărul la iveală acum? Și în plus, mai e și teoria lui Gus!

Doctorul Henree se lăsă pe spate, îndesând ușor tutunul în pipă.

– Sunt destul de sigur, David, că otrăvirea asta, care se întinde ca o epidemie, nu este un fenomen natural. Este mult prea răspândită.

Apare într-o zi în Bengal, ziua următoare la New York, peste două zile în Zanzibar. Trebuie să fie ceva pus la cale.

– Îți spun eu... începu Conway.

– Lasă-l să continue, unchiule Hector, interveni David.

– Dacă vreun grup ar avea de gând să preia controlul asupra Pământului, ce mișcare mai bună ar putea face decât să lovească în punctul cel mai slab, rezervele noastre de hrană? Pământul este cea mai populată planetă din toată galaxia. Așa și trebuie să fie, din moment ce este leagănul omenirii. Dar faptul ăsta ne face să fim într-un fel cei mai vulnerabili, de vreme ce depindem de alții. Grâнарul nostru este în spațiu: pe Marte, pe Ganymede și pe Europa. Dacă oprești în orice fel importurile, fie prin piraterie, fie prin metoda mai subtilă care este folosită acum, devenim rapid neajutorați. Asta e tot.

– Dar, replică David, dacă ar fi vorba despre asta, cei implicați n-ar contacta guvernul, fie și numai pentru a da un ultimatum?

– Așa s-ar părea, dar probabil că așteaptă momentul potrivit; așteaptă ca totul să fie „copt”. Sau poate tratează direct cu fermierii de pe Marte. Coloniștii au concepțiile lor, nu au încredere în pământeni, și, de fapt, dacă-și văd mijloacele de trai amenințate, s-ar putea să se alăture acestor criminali. Poate, spuse doctorul Henree scoțând fumul pe nas, chiar ei sunt... Dar nu voi acuza pe nimeni.

– Și care e sarcina mea? întrebă David. Ce trebuie să fac?

– Lasă-mă să-i spun eu, interveni Conway. David, am vrea să te duci la *Central Laboratories* de pe Lună. Vei face parte din echipa de cercetători care investighează cazul. Acum ei primesc probe din fiecare transport de hrană ce părăsește planeta Marte. Încercăm să descoperim ceva otrăvit. Jumătate din probe sunt testate pe șobolani; toate resturile din mâncarea consumată de victime sunt analizate prin toate mijloacele ce ne stau la dispoziție.

– Înțeleg! Și dacă unchiul Gus are dreptate, atunci presupun că ai o altă echipă pe Marte?

– Niște oameni foarte bine pregătiți. Dar până una alta, ești gata să pleci pe Lună mâine noapte?

– Sigur! Iar dacă asta este tot, pot pleca să mă pregătesc?

– Desigur.

– Și e vreo problemă dacă plec cu nava mea?

– Nici vorbă!

Cei doi oameni de știință, singuri în cameră, se uitară mult timp la luminile feerice ale orașului înaintea ca vreunul dintre ei să vorbească.

În cele din urmă, Conway zise:

– Cât de mult seamănă cu Lawrence! Dar încă e atât de tânăr! Va fi periculos pentru el.

– Chiar crezi c-o să meargă? întrebă Henree.

– Desigur! răspunse Conway râzând. Ai auzit ultima lui întrebare

despre Marte. Nu are nici o intenție să se ducă pe Lună. Îl cunosc destul de bine. Și e cel mai bun mod de a-l proteja. Rapoartele oficiale vor spune că pleacă pe Lună; oamenii de la *Central Laboratories* sau primit ordine să raporteze sosirea lui. Când va ajunge pe Marte, conspiratorii tăi, dacă ei există, nu vor avea nici un motiv să-l ia drept un membru al Consiliului, și cu siguranță nu-și va da numele pentru că va fi mult prea ocupat să ne păcălească pe noi, cel puțin așa crede el.

– E deștept, adăugă Conway. Ar fi în stare să facă ceva ce noi ceilalți n-am putea face. Din fericire, este încă tânăr și poate fi ușor manevrat. Peste câțiva ani nu va mai fi posibil. Ne va ghici intențiile oricând!

Comunicatorul începu să sune încet. Conway îl deschise.

– Ce e?

– Un mesaj personal pentru dumneavoastră, domnule.

– Pentru mine? Transmite-l. (Se uită mirat la Henree). Doar n-o fi de la conspiratorii de care tot trăncăni.

– Deschide-l și uită-te, sugeră Henree.

Conway deschise plicul. Rămase uimit o clipă. Apoi râse puțin, aruncându-i plicul deschis lui Henree și trântindu-se înapoi în fotoliu. Henree citi. Erau doar două rânduri, care spuneau: „E Marte, așa cum ați vrut voi!” Semnat: „David”. Henree începu să râdă zgomotos:

– L-ai manevrat, cum să nu! Și Conway râse și el.

Pentru un pământean, Pământul e doar Pământ. E doar a treia planetă de la steaua cunoscută de locuitorii galaxiei ca fiind Soarele. În geografia oficială, Pământul era oricum mai mult: includea toate astrele sistemului solar. Marte era la fel de Pământ ca și Pământul însuși, iar bărbații și femeile care locuiau aici erau atât de „pămâtenii” de parcă trăiau pe planeta-mamă. Asta și din punct de vedere legal. Votau pentru reprezentanți în Congresul Planetar ca și pentru Președintele Planetei.

Dar atât și nimic mai mult. Pămâtenii de pe Marte se considerau o rasă mai bună și oarecum distinctă, și cel care venea pentru prima dată aici avea de parcurs un drum lung mai înainte ca „fermierul” de pe Marte să-l considere altceva decât un turist ocazional fără importanță.

David Starr își dădu seama de asta îndată ce intră în clădirea pentru angajarea fermierilor. Imediat, o piticanie de om era pe urmele lui. O adevărată piticanie. Avea aproape un metru cincizeci și nasul lui s-ar fi frecat de pieptul lui David dacă ar fi stat față în față. Avea părul de un roșcat spălăcit pieptănat pe spate, o gură mare și purta îmbrăcămintea tipic marțiană: haina petrecută cu gulerul descheiat și cizmele colorate strident, înalte până la șold.

În timp ce David se îndrepta spre ghișeu deasupra căruia scria cu litere strălucitoare „Angajări la ferme”, auzi zgomot de pași în urma lui și o voce de tenor strigă:

– Stai o clipă! Frânează, prietene! Micuțul stătea în fața lui.

– Pot să te ajut cu ceva? Întrebă David. Piticania îl cercetă din cap până în picioare, apoi ridică o mână sprijinind-o neglijent de talia pământeanului.

– Când ai coborât de pe pasarelă? Întrebă, juma' de om'.

– Care pasarelă?

– Ești destul de bine făcut pentru un pământean ca tine. Ce s-a întâmplat, n-ai mai avut loc acolo?

– Da, sunt de pe Pământ.

Micuțul își coborî pe rând mâinile lovindu-le cu putere de cizme. Era gestul tipic al fermierilor care indica dorința de a se impune.

– În cazul ăsta, spuse el, presupun că te oferi să aștepți și să lași un localnic să-și rezolve treburile.

– Cum ți-e voia, răspunse David.

– Și dacă nu-ți convine că ți-am luat rândul, putem să discutăm după ce terminăm aici sau oricând dorești. Mă cheamă Bigman. Sunt John Bigman Jones, dar poți să întrebi pe oricine din oraș de Bigman pentru a da de mine.

Făcu o pauză apoi adăugă:

– Asta, pământeanule, e porecla mea. Te deranjează cu ceva?

– Deloc, răspunse David serios.

– Foarte bine, spuse Bigman și apoi se îndreptă spre birou, în timp ce David se așează să aștepte cu un zâmbet pe buze, după ce micuțul se întoarse cu spatele.

Venise pe Marte de mai puțin de douăsprezece ore, destul cât să-și înregistreze nava sub un nume fals în enormele hangare de sub suprafața planetei aflate în afara orașului, să închirieze o cameră pentru noapte la unul din hoteluri și să petreacă câteva ore din acea dimineață plimbându-se prin orașul de sub cupolă.

Existau doar trei orașe de felul ăsta pe Marte, și era normal să fie atât de puține având în vedere cheltuielile necesare întreținerii uriașelor cupole și generării enormelor cantități de energie folosite pentru menținerea unei temperaturi și unei gravitații asemănătoare cu cele de pe Pământ. Acest oraș, Wingrad, numit așa după Robert Clark Wingrad, primul om care ajunsese pe Marte, era cel mai mare.

Nu se deosebea prea mult de un oraș de pe Pământ; semăna cu o bucată de Pământ decupată și adusă pe altă planetă; era ca și cum oamenii de pe Marte, la aproximativ cincizeci și șase de milioane de kilometri distanță, trebuiau să ascundă într-un fel acest lucru de ei înșiși. În centrul orașului, unde cupola elipsoidală avea aproape o jumătate de kilometru înălțime, se înălțau chiar clădiri de douăzeci de etaje.

Lipsea doar un singur lucru. Nu exista soare și nici un cer albastru. Cupola era translucidă, iar când apărea soarele, lumina se întindea uniform peste cei douăzeci și cinci de kilometri pătrați ai orașului. Intensitatea luminii în orice zonă a cupolei era scăzută, așa încât „cerul” pentru oamenii din oraș era de un galben deschis. Impresia lăsată era aceea a unei zile noroase de pe Pământ.

Când se așternea noaptea, cupola pălea și se ascundea în negura lipsită de stele a cerului. Dar atunci se aprindeau luminile de pe străzi, și orașul Wingrad semăna mai mult ca oricând cu Pământul. În interiorul clădirilor lumina artificială era folosită și ziua și noaptea.

David Starr deveni dintr-o dată atent la gălăgia iscată de niște voci puternice.

Bigman mai era încă la birou țipând:

– Ți spun că e vorba de o listă neagră. M-ai pus pe lista neagră! Pe Jupiter!

Omul de la birou părea nervos. Avea niște perciuni mari cu care se juca tot timpul.

– Nu avem nici o listă neagră, domnule Jones... spuse funcționarul.

– Numele meu este Bigman. Care-i problema? Ți-e frică să arăți că suntem prieteni? În primele zile mi-ai spus Bigman.

– Nu avem nici o listă neagră, Bigman. Dar nu se mai caută

fermieri.

- Ce tot spui? Tim Jenkins a fost angajat alaltăieri în două minute.
- Jenkins avea experiență ca....
- Mă pot descurca oricând cu o rachetă la fel de bine ca Tim.
- În listele noastre ești înscris ca semănător.
- Și sunt unul bun, n-au nevoie de semănători?

- Uite, Bigman, spuse omul din spatele biroului, am numele tău trecut în registru. Asta e tot ce pot să fac. Te anunț dacă apare ceva.

Apoi își concentra atenția asupra registrului din fața sa, cercetând listele cu o nepăsare bine calculată.

Bigman se întoarce, apoi îi strigă peste umăr:

- Bine, dar nu mă mișc de aici, și următoarea cerere de serviciu o iau eu. Dacă nu mă vor, vreau să-i aud spunându-mi mie lucrul ăsta. Mie, înțelegi? Mie, J. Bigman J., personal!

Omul din spatele biroului nu zise nimic. Bigman se așeză, bombănind. David Starr se ridică și se apropie de birou. Nici un alt fermier nu intrase pentru a-i lua rându.

- Aș dori un loc de muncă, spuse el.

Funcționarul își ridică privirea, trase spre el un formular de cerere de serviciu necompletat și o imprimantă de mărimea unei palme.

- Ce fel de loc de muncă? întrebă într-un târziu omul de la birou.

- Orice fel de muncă disponibilă la o fermă. Bărbatul de la birou puse jos imprimanta:

- Ești de pe Marte?

- Nu, domnule. Sunt de pe Pământ.

- Îmi pare rău, nimic disponibil.

- Ascultă-mă! insistă David. Pot să muncesc și am nevoie de o slujbă. Pe Galaxie! E vreo lege care interzice munca pământenilor?

- Nu, dar nu poți face mare lucru la o fermă dacă n-ai experiență.

- Și totuși, am nevoie de o slujbă.

- Sunt o mulțime în oraș. La ghișeu următor.

- Nu am nevoie de o slujbă în oraș.

Omul din spatele biroului se uită cu subînțeles la el, iar lui David nu-i fu greu să înțeleagă acea privire. Oamenii veneau pe Marte din mai multe motive, iar unul dintre ele era că Pământul devenise mai puțin „confortabil” pentru ei. Când era căutat vreun fugar, orașele de pe Marte erau scotocite în întregime (oricum și ele aparțineau Pământului), dar nimeni nu găsise niciodată vreun fugar la fermele de pe Marte. Pentru Sindicatele Fermierilor, cei mai buni angajați erau aceia care nu aveau unde să se ducă în altă parte. Pe aceștia îi protejau și aveau grijă să nu-i dea pe mâna autorităților de pe Pământ.

- Cum te numești? întrebă funcționarul, întorcându-și privirea asupra formularului.

- Dick Williams, răspunse David, dând numele sub care își

înregistrase nava.

Funcționarul nu-i ceru nici un act de identificare.

– Unde pot lua legătura cu tine?

– La hotelul Landis, camera 212.

– Ai lucrat vreodată în zone cu gravitație mică? Întrebările continuară, majoritatea rubricilor rămânând goale.

Funcționarul oftă, puse formularul într-un aparat care îl fotografie și-l îndosarie automat, apoi îl puse alături de dosarele celor care așteptau un loc de muncă.

– O să te anunțăm noi, spuse el. Dar tonul lui nu-ți dădea nici o speranță.

David se întoarse. Nu se așteptase să rezolve mare lucru, dar cel puțin se înscrisese pentru a i se oferi o slujbă la o fermă. Următorul pas...

David privi spre ușă. Trei oameni intrau în biroul de angajări și tipul micuț, Bigman, sări nervos de pe scaun. Se uita acum la ei și mâinile îi stăteau departe de șolduri cu toate că nu avea nici o armă pe care David ar fi putut să o vadă.

Noii sosiți se opriră, iar unul dintre cei doi care erau în spate începu să râdă și zise:

– Se pare că e Bigman, marele pitic. Poate caută ceva de lucru, șefule.

Cel care vorbise era lat în umeri și avea nasul turtit. În gură ținea un trabuc „zdrențuit” din tutun verde de pe Marte, și părea că are nevoie stringentă să se bărbierească.

– Gura, Griswold! se răsti bărbatul din față.

Era un tip durduliu, nu prea înalt, și pielea moale de pe obraji și de pe ceafa era lucioasă și fără riduri. Salopeta lui era tipic marțiană, firește, dar materialul era mult mai bun decât al oricăruia dintre fermierii din încăpere. Cizmele înalte până la șold erau împodobite cu spirale roz și trandafirii.

În toate călătoriile sale ulterioare pe Marte, David n-avea să întâlnească două perechi de cizme identice sau care să poată fi categorisite altfel decât țișătoare. Acesta era însemnul individualității printre fermieri.

Bigman se apropie de cei trei, cu pieptul umflat și cu fața schimonosită de furie.

– Aș vrea să-mi dai actele înapoi, Hennes. Am dreptul la ele. Hennes era grăsanul din față.

– Nu meriți nici un act, Bigman.

– Nu pot să obțin alt serviciu fără scrisori de recomandare. Am lucrat pentru tine doi ani și mi-am făcut treaba.

– Ai făcut mai mult decât trebuia. Dă-te din calea mea! îl dădu la o parte pe Bigman, se apropie de birou și spuse:

– Am nevoie de un semănător experimentat – unul foarte bun. Vreau să fie destul de înalt ca să vadă și să ia locul unui pitic de care trebuie să mă descotorosesc.

Bigman înțelese.

– Pe Jupiter! strigă el. Ai dreptate, am făcut mai mult decât era treaba mea. Vrei să spui că lucram și atunci când nu trebuia să lucrez. Am fost de serviciu destul de mult ca să te văd cum ieșezi cu mașina în deșert noaptea. Numai că în dimineața următoare te făceai că nu știi nimic, dar m-ai dat afară pentru c-am vorbit despre asta, și fără scrisori de recomandare...

Hennes se uită enervat peste umăr.

– Griswold, dă-l pe prostul ăsta afară! zise el.

Bigman nu se retrase, cu toate că Griswold l-ar fi făcut bucăți. Spuse cu glas tare:

– Bine. Câte unul pe rând.

Dar David Starr se apropie încet de ei.

– Îmi stai în cale, prietene! zise Griswold. Am un gunoi de aruncat afară.

Din spatele lui David, Bigman strigă:

– Nu-i nimic, pământene. Lasă-l pe mâna mea. David nu-l luă în seamă.

– Țsta pare să fie un loc public, prietene, îi spuse el lui Griswold. Avem toți dreptul să stăm aici.

– Ar fi mai bine să nu ne certăm, îl avertiză Griswold.

Apoi puse o mână puternică pe umărul lui David, ca și cum ar fi vrut să-l dea la o parte.

Dar mâna stângă a lui David țâșni și prinse încheietura mâinii întinse de Griswold, iar cu cealaltă mână îl lovi în umăr. Griswold se rostogoli pe spate, lovindu-se puternic de peretele care despărțea camera în două.

– *Prefer* să mă cert, prietene, spuse David. Funcționarul se ridică în picioare cu un strigăt. Alți lucrători din birou începură să scoată capetele prin ferestrele ghișeeilor, dar nici unul nu interveni. Bigman râse și îl bătu pe David pe spate.

– Destul de bine pentru un tip de pe Pământ!

Un moment, Hennes păru că amuțise. Celălalt fermier, scund și cu barbă, cu tenul alb al unuia care petrecuse prea mult timp sub lumina solară nu prea puternică de pe Marte și prea puțin timp sub luminile artificiale solare ale orașului, rămase cu gura căscată.

Griswold își reveni repede, apoi își scutură capul. Dădu la o parte trabucul ce-i căzuse din gură. Își ridică privirea și ochii lui aruncară fulgere. Se depărta de perete și, pentru o clipă, în mână îi apărură strălucire metalică.

David se dădu la o parte și ridică brațul. Cilindrul mic și încovoiat

care stătea confortabil între antebraț și corp alunecă de-a lungul mâneții căzând exact în mâna care îl prinse cu siguranță.

– Ai grijă Griswold! strigă Hennes. Are un blaster.

– Aruncă cuțitul, spuse David.

Griswold înjură ca un apucat, dar obiectul de metal căzu pe podea. Bigman țâșni și ridică cuțitul, râzând pe înfundate de încurcătura în care intrase bărbosul.

David întinse mâna spre cuțit și se uită la el.

– O șmecherie „inocentă” pentru un fermier, spuse el. Ce spune legea de pe Marte despre arme de genul ăsta?

Știa că acel cuțit era arma cea mai periculoasă din galaxie. La exterior era pur și simplu un mic mâner din oțel pur, puțin mai gros decât mânerul unui cuțit, dar cu toate astea era destul de ușor de ținut în palmă. În interior avea un dispozitiv care putea genera un câmp de forță invizibil ce atingea aproape douăzeci și cinci de centimetri, ascuțit ca o lamă și care putea străpunge orice material obișnuit. Împotriva lui nu se putea folosi nici armura, și din moment ce putea tăia oasele la fel de ușor ca și carnea, orice înjunghiere cu el era fatală.

Hennes se așează între ei.

– Dar licența pentru blaster unde-ți e, pământeanule? Lasă blasterul jos și o dăm la pace. Treci înapoi, Griswold, adăugă Hennes.

– O clipă! strigă David în timp ce Hennes dădea să plece. Ai nevoie de un om, nu-i așa?

Hennes se întoarse ridicând din sprâncene ușor amuzat.

– Da. Am nevoie de un om.

– Bine. Eu am nevoie de o slujbă.

– Caut un semănător cu experiență. Ești calificat pentru asta?

– Păi, nu.

– Ai recoltat vreodată? Te descurci cu o mașină de nisip? În două cuvinte, pari a fi, dacă te-aș judeca după îmbrăcăminte – se dădu câțiva pași înapoi ca și cum ar fi vrut să-l măsoare mai bine – doar un pământean care știe să umble cu un blaster. Nu te pot folosi la nimic.

– Nu și dacă-ți spun că mă interesează otrăvirea mâncării, șopti David.

Expresia feței lui Hennes nu se schimbă; nici măcar nu clipi.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, zise el.

– Gândește-te mai bine.

Zâmbea fin, și era chiar o urmă de umor în acel zâmbet.

– Să lucrezi la o fermă pe Marte nu e ceva ușor, spuse Hennes.

– Nici eu nu sunt un tip „ușor”, replică David. Celălalt se uită încă o dată la silueta lui zvultă.

– Bine, poate că nu ești. Atunci te vom adăposti și-ți vom asigura masa. Vei începe cu trei rânduri de haine și o pereche de cizme. Ai

cincizeci de dolari pentru primul an, plătiți la sfârșitul anului. Dacă nu faci anul, pierzi cei cincizeci de dolari.

– Destul de corect. Ce fel de muncă?

– Singura de care ești în stare. Ajutor la bucătărie. Dacă înveți, o să avansezi, dacă nu, acolo îți petreci anul.

– S-a făcut. Dar Bigman?

Bigman, care se uitase când la unul, când la celălalt, protestă zgomotos:

– Nu, nu, domnule. Eu nu lucrez pentru viermele ăsta de nisip și nu vă sfătuiesc nici pe dumneavoastră.

David răspunse peste umăr:

– Doar pentru puțin timp, numai cât să-ți iei scrisorile de recomandare înapoi.

– Bine, răspunse Bigman, o lună, poate.

– Ți-e prieten? Întrebă Hennes.

– Nu vin fără el, zise cu încăpățănare David.

– Bine, atunci îl iau și pe el. O lună, dar trebuie să-și țină gura. Nu e plătit, primește doar actele. Să mergem. Mașina mea de nisip așteaptă afară.

Mașina de nisip se deschise chiar atunci, dar David putea vedea fantele în care alunecau panourile, asta pentru ca mașina să fie protejată de furtunile de nisip de pe Marte. Roțile erau foarte late ca să micșoreze tendința de scufundare atunci când treceau peste porțiuni de nisip moi. Suprafața geamurilor era și ea redusă pe cât posibil, iar acolo unde era prezentă se îmbina cu metalul din jur de parcă fuseseră sudate împreună.

Străzile nu erau foarte populate și nimeni nu dădea nici o atenție imaginii obișnuite a unor fermieri cu o mașină de nisip.

– Noi o să stăm în față. Pământeanule, tu și prietenul tău o să stați în spate, spuse Hennes.

Fermierul spuse asta în timp ce se instala la volan. Panoul de comandă se afla în mijloc, în partea din față a mașinii, cu un scut împotriva vântului deasupra. Griswold se așeză la dreapta lui Hennes.

Bigman se așeză pe bancheta din spate iar David urma să facă același lucru. Dar cineva era în spatele lui. David se întoarse, în timp ce Bigman strigă dintr-o dată:

– Fii atent!

Cel de-al doilea om de încredere al lui Hennes apărea în ușa mașinii, fața lui albă și nerasă părând nervoasă și încordată. David se mișcă rapid, dar era mult prea târziu.

Ultima imagine văzută de David fu gura lucitoare a unei arme în mâna unuia dintre acoliții lui Hennes, apoi mai auzi un zgomot de motor. Nu mai simți nimic. O voce ce părea că vine de foarte departe zise:

– Bine, Zukis. Treci în spate și ai grijă.

Vorbele parcă veneau de la capătul unui tunel. Avu o vagă senzație de mișcare și apoi nimic.

David Starr se prăbuși pe spate în scaun și din corpul lui dispăru ultimul semn de viață.

Petice de lumină intermitentă pluteau peste David Starr. Încet, devenea conștient de furnicăturile din tot corpul și de apăsarea din spate. Apăsarea se datora faptului că stătea întins cu fața în sus pe o saltea foarte tare. Știa că furnicăturile pe care le simțea erau urmarea razei pistolului sonic ale cărei radiații acționau asupra centrilor nervoși de la baza creierului.

Mai înainte ca luminile să devină pentru el ceva coerent, mai înainte de a fi conștient cu adevărat de ceea ce-l înconjura, David simți că cineva îi zgâlțâia umerii și niște palme puternice îi loveau obraji. Lumina îl orbi și își ridică brațul care îl furnica pentru a se apăra de următoarea palmă.

Bigman era aplecat deasupra lui, iar fața sa micuță cu nasul rotund și cârn aproape că o atingea pe cea a lui David.

– Pe Ganymede, am crezut că te-au terminat!

David se ridică sprijinindu-se în cotul care-l dureau și zise:

– Am senzația că așa și este. Unde suntem?

– În închisoarea fermei. Orice încercare de evadare ar fi zadarnică. Ușa e încuiată și ferestrele au gratii.

Micuțul arăta dezamăgit. David se căută la subsuori. Îi luaseră Blasterele. Normal! Era de așteptat!

– Au tras și-n tine, Bigman? Bigman scutură din cap.

– Zukis m-a pus la pământ cu patul armei.

Arată cu degetul o regiune a capului, în silă dar cu grijă. Apoi începu să se umfle în pene:

– Dar mai întâi aproape că i-am rupt mâna.

Deodată se auziră pași dincolo de ușă. David se ridică și așteptă, în încăpere intră Hennes însoțit de un bărbat mai în vârstă cu o față prelungă și obosită, scoasă în evidență de niște ochi albaștri care păleau sub sprâncenele cărunte și stufoase ce păreau să se unească într-o singură linie. Era îmbrăcat într-un costum de oraș care semăna mult cu cele de pe Pământ. Nu avea nici măcar cizmele tipic marțiene. Hennes i se adresă întâi lui Bigman:

– Du-te la bucătărie, și prima dată când strănuți fără permisiune te-am ras!

Bigman se încruntă, îi făcu un semn lui David – ca și cum i-ar fi spus „Ne mai vedem, pământene!” – și ieși țăntoș făcându-și cizmele să zornăie.

Hennes îl urmări plecând și apoi încuie ușa în urma lui. Se întoarse apoi către bărbatul cu sprâncenele cărunte.

– Țsta e, domnule Makian. Zice că-l cheamă Williams.

– Ai riscat când ai tras în el, Hennes. Dacă l-ai fi omorât, o pistă prețioasă s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Hennes ridică din umeri.

– Era înarmat. Nu puteam risca. În orice caz, e aici, domnule. David își zise că discutau despre el ca și cum nici n-ar fi fost prezent sau ar fi fost doar o piesă de mobilier.

Makian se întoarce spre el și se uită cu o privire aspră.

– Tu, de colo, eu sunt proprietarul acestei ferme. Tot ce vezi pe o rază de o sută de kilometri e al meu. Eu hotărâsc cine e liber și cine trebuie închis, cine muncește și cine flămânzește; chiar și cine trăiește și cine moare. Pricepi?

– Da, răspunse David.

– Atunci răspunde cinstit și n-are de ce să-ți fie frică. Nu încerca să ascunzi nimic, că oricum vom scoate totul de la tine într-un fel sau altul. S-ar putea chiar să te omorâm. Pricepi?

– Perfect.

– Numele tău e Williams?

– Este singurul nume pe care o să-l spun pe Marte.

– Destul de corect. Ce știi despre mâncarea otrăvită? David își coborî picioarele de pe pat și apoi răspunse:

– Sora mea a murit, într-o după-amiază, imediat după ce a mâncat niște pâine cu gem. Avea doisprezece ani și zăcea moartă având încă gem pe față. Am chemat un doctor. A spus că e din cauza mâncării otrăvite și ne-a cerut să nu mai mâncăm nimic din casă până când nu se întoarce cu un echipament de analiză sigur. Nu s-a mai întors niciodată. A venit altcineva în schimb. Cineva care avea mai multă putere. Era însoțit de câțiva oameni îmbrăcați în haine civile. Ne-a cerut să-i povestim cum s-a întâmplat. Apoi ne-a spus: „A fost un infarct.” I-am replicat că e ridicol pentru că sora mea n-avea nimic la inimă, dar nu a vrut să ne asculte. Ne-a spus că dacă răspândim povești ridicole despre mâncare otrăvită s-ar putea să avem probleme. Apoi a luat borcanul cu gem. S-a enervat tare mult pe noi pentru că ștersesem gemul de pe buzele surorii mele. Am încercat să iau legătura cu doctorul nostru, dar asistenta lui spunea mereu că nu era acolo. Am intrat cu forța în cabinetul lui și l-am găsit. Dar, tot ce mi-a spus a fost că greșise diagnosticul. Părea că-i e frică să vorbească despre asta. Am fost la poliție, dar nici ei n-au vrut să mă asculte. Borcanul de gem pe care l-a luat omul acela era singurul lucru din casă din care sora mea mâncase, nu și restul familiei. Borcanul era deschis de puțin timp și fusese importat de pe Marte. Suntem oameni de modă veche și ne place mâncarea tradițională. Gemul era singurul aliment de pe Marte pe care-l aveam în casă. Am încercat să aflu din ziare dacă au mai existat cazuri de otrăvire. Totul mi se părea foarte dubios. M-am dus chiar la *International City*. Mi-am părăsit slujba și am hotărât că, într-un fel sau altul, tot am să aflu din ce cauză a murit sora mea și am să-l pedepsesc pe vinovat. Nicăieri n-am aflat nimic, dar apoi au apărut

polițiștii cu un mandat de arestare pe numele meu. Aproape că mă așteptam la asta, așa că le-am luat-o înainte. Am venit pe Marte din două motive. Primul: era singurul chip de a scăpa de închisoare (dar observ că nu e chiar așa!) și al doilea, din cauza unui lucru pe care l-am aflat. Au fost două sau trei morți suspecte în *International City* și de fiecare dată numai la restaurante care serveau mâncăruri de pe Marte. M-am gândit atunci că răspunsul îl voi găsi pe Marte.

Makian își plimba degetul gros de-a lungul bărbiei lui enorme.

– Povestea ține, Hennes. Tu ce crezi? Întrebă el.

– Cred că ar trebui să iei nume și date și apoi să verifici povestea.

Nu știm cine e acest om.

Makian replică nemulțumit.

– Știi că nu putem face asta, Hennes. Nu vreau să fac nimic ce ar putea să răspândească toată povestea asta. Ar putea distruge tot sindicatul.

Apoi se întoarce spre David și zise:

– O să-l trimit pe Benson, agronomul nostru, să stea de vorbă cu tine.

După care i se adresează iar lui Hennes:

– Stai aici până vine Benson.

* * *

Până la venirea lui Benson trecu o jumătate de oră. În tot acest timp, David stătu întins nepăsător pe patul de campanie fără a-i acorda nici o atenție lui Hennes, care făcu și el același lucru.

Apoi ușa se deschise și se auzi o voce:

– Sunt Benson.

Era vocea ușoară și ezitantă a unui individ cu o față rotundă ce părea că are patruzeci de ani, cu un păr de culoarea nisipului, și care purta niște ochelari ce parcă nu aveau ramă.

Benson intră și spuse:

– Bănuiesc că tu ești Williams?

– Da, răspunse David Starr.

Benson se uită atent la tânărul pământean. Apoi întrebă:

– Ești violent?

– Sunt neînarmat, preciza David, și mă aflu într-o fermă plină de oameni gata să mă ucidă la prima greșeală.

– Corect. Ne lași singuri, Hennes? Hennes se ridică în picioare și protestă:

– Nu ești în siguranță, Benson!

– Te rog, Hennes.

Ochii liniștiți ai lui Benson priviră pe deasupra ochelarilor. Hennes plecă bombănind, lovindu-și cu palma una din cizme în semn de

nemulțumire. Benson încuie ușa în urma lui.

– Vezi dumneata, domnule Williams, spuse el de parcă s-ar fi scuzat, în ultima jumătate de an am devenit un om important aici. Chiar și Hennes mă ascultă. Dar încă nu m-am obișnuit cu asta.

Zâmbi apoi continuă:

– Povestește-mi. Domnul Makian mi-a spus că ai fost martorul unei otrăviri cu mâncare foarte ciudate.

– Da, e vorba de otrăvirea surorii mele.

– Oh! exclamă Benson pälind. Îmi pare sincer rău. Știu că trebuie să fie dureros să vorbești despre asta, dar aş putea să aflu detaliile? E foarte important.

David repetă povestea pe care i-o spusese puțin mai devreme lui Makian.

– S-a întâmplat atât de repede? întrebă Benson.

– N-au trecut decât cinci sau zece minute după ce-a mâncat.

– Îngrozitor! Îngrozitor! Nici nu-ți trece prin minte cât de periculos este acest lucru, spuse el frecându-și mâinile cu nervozitate.

– În orice caz, domnule Williams, ar trebui să-ți prezint întreaga poveste. Ai ghicit cea mai mare parte din ea, dar într-un fel mă simt dator, având în vedere ce s-a întâmplat cu sora dumitale. Noi toți cei de pe Marte suntem răspunzători până nu se lămurește acest mister. Aceste otrăviri au loc de luni întregi. Nu multe, dar destule pentru a ne pune pe gânduri. Am parcurs în sens invers drumul alimentelor otrăvite dar, cu siguranță, acesta nu duce la nici o fermă. Totuși am descoperit un lucru: toate alimentele otrăvite sunt îmbarcate într-un spațioport din Wingrad City; celelalte două orașe de pe Marte sunt „curate”, cel puțin până acum. Asta indică faptul că sursa de infecție este în interiorul orașului, iar Hennes verifică această ipoteză. A fost plecat în cercetări pe cont propriu, noaptea, dar nu a aflat nimic.

– Înțeleg, asta explică remarcile lui Bigman, îl întrerupse David.

– Ce? Fața lui Benson dădu pentru o clipă senzația că este încurcat, apoi păru că se lămurește. Aaa! Vorbești de tipul ăla mic care țipă tot timpul. L-a surprins pe Hennes plecând odată, iar Hennes l-a dat afară. Hennes e un om impulsiv, dar după părerea mea se înșeală. E normal ca toată mâncarea să treacă prin Wingrad City. Este singurul spațioport din întreaga emisferă. Dar și domnul Makian crede că aceste otrăviri se fac deliberat de către-o persoană, sau un grup. Cel puțin el și alți câțiva membri ai sindicatului au primit unele mesaje care le cereau să-și vândă fermele pentru un preț ridicol de mic. Dar în aceste mesaje nu se menționează nimic de otrăviri, și nu există nimic care să dovedească legătura între ofertele de cumpărare și aceste oribile otrăviri.

David asculta atent.

– Și cine a făcut aceste oferte? întrebă el.

– Păi, de unde să știm? Am văzut scrisorile și singurul lucru pe care-l spun nu folosește la nimic: dacă ofertele sunt acceptate, Sindicatul trebuie să transmită un mesaj codificat într-o anumită bandă subterică. Prețul oferit, se spune în scrisori, se va micșora cu zece la sută în fiecare lună.

– Scrisorile nu pot fi urmărite?

– Mă tem că nu. Trec prin poșta obișnuită cu ștampila poștală a unui asteroid. Cine ar putea cerceta asteroizii?

– A fost informată poliția planetară? Benson râse încetișor apoi răspunse:

– Crezi că domnul Makian, sau vreun alt membru al Sindicatului, ar anunța poliția pentru un lucru ca ăsta? Pentru ei e o declarație personală de război. Se pare că nu cunoști prea bine mentalitatea marțiană, domnule Williams. Nu apelezi la lege decât în cazul în care recunoști că e ceva care te depășește. Dar nici un fermier nu va face asta vreodată. Am sugerat ca informația să fie trimisă la Consiliul Științei, dar domnul Makian n-a vrut să facem nici asta. A spus că și Consiliul lucrează la acest caz fără succes, iar dacă sunt atât de proști se poate descurca oricum fără ei. Și aici intervin eu.

– Cercetezi și dumneata otrăvirile?

– Da. Sunt agronomul acestei ferme.

– ăsta e titlul pe care ți l-a acordat domnul Makian.

– ăă... La modul strict, un agronom este o persoană specializată în agricultura științifică. Sunt specialist în principiile menținerii fertilității, rotația culturilor și probleme de genul ăsta. M-am specializat în problemele agriculturii de pe Marte. Nu sunt mulți specialiști ca mine, așa că poți obține o poziție bună, cu toate că fermierii se enervează câteodată, spunând despre noi că suntem „tocilari” fără pic de experiență. Sunt specialist și în botanică și bacteriologie, așa că am fost numit de domnul Makian responsabil cu întreg proiectul de cercetări de pe Marte privind otrăvirile. Ceilalți membri ai Sindicatului cooperează și ei.

– Și ce-ai găsit, domnule Benson?

– Până la urmă, la fel de puțin ca și Consiliul Științei, ceea ce nu e de mirare având în vedere echipamentul și ajutorul redus de care dispun eu în comparație cu ei. Dar am și câteva teorii. Otrăvirea e mult prea rapidă ca să fie făcută de altceva decât de o bacterie toxică. Asta cel puțin dacă luăm în considerare blocarea nervilor care are loc alături de celelalte simptome. Am impresia că e o bacterie de pe Marte.

– Cum?

– *Există* viață pe Marte. Când au venit aici pământeni pentru prima dată, Marte avea o mulțime de forme simple de viață. Existau alge gigantice de culoare verde-albastru care puteau fi văzute cu

ajutorul telescoapelor chiar mai înainte de prima călătorie în spațiu. Existau forme de viață precum bacteriile care trăiau pe aceste alge și chiar un fel de insecte care se mișcau liber și-și produceau singure mâncarea, la fel ca plantele.

– Și încă mai există?

– Păi, normal. E adevărat că le-am distrus complet de pe solul marțian înainte de a face aceste suprafețe prielnice fermelor și de a introduce speciile noastre de bacterii, cele necesare dezvoltării plantelor aduse de noi. Dar în zonele necultivate, viața specifică planetei încă mai există.

– Dar atunci, cum pot să afecteze plantele noastre?

– Asta e o întrebare bună! Vezi, fermele de pe Marte nu sunt ca cele de pe Pământ, cu care te-ai obișnuit. Pe Marte, fermele nu sunt deschise la soare și aer. Soarele pe Marte nu dă destulă căldură pentru plantele aduse de pe Pământ, și aici nu există nici ploaie. Dar, în schimb, pe Marte avem un sol bun, fertil, și destul de mult bioxid de carbon, esențial pentru viața plantelor. Deci, culturile de pe Marte se fac sub acoperișuri mari de sticlă. Sunt însămânțate, îngrijite, recoltate de mașinării aproape complet automatizate, așa că fermierii sunt în primul rând niște buni „mașiniști”! Fermele sunt irigate printr-un sistem de țevi întinse pe toată planeta care iau apă din calota glaciară, îți spun toate astea ca să-ți dai seama că nu e ușor să infectezi plantele. Toate recoltele sunt păzite din toate direcțiile, mai puțin de dedesubt.

– Și asta ce vrea să însemne?

– Înseamnă că dedesubt sunt faimoasele peșteri de pe Marte și că în interiorul lor s-ar putea să fie marțieni inteligenți.

– Vrei să spunei *oameni* marțieni?

– Nu oameni. Dar organisme la fel de inteligente ca și oamenii. Am motive serioase să cred că *există* ființe inteligente pe Marte, băștinași, care sunt gata să gonească pământenii nepoftiți de pe planeta lor!

– Ce motive? Întrebă David.

Benson îl privi puțin încurcat. Își trecu mâna prin păr, mângâindu-și şuvițele rare și cărunte care nu reușeau să ascundă liniile roz de chelie care îi acopereau capul.

– Nici unul care să convingă Consiliul Științei. Nici unul pe care să-l pot prezenta domnului Makian. Dar eu cred că am dreptate.

– Vrei să vorbim despre ceva anume?

– Păi, nu știu. Cîstit să fiu, a trecut mult timp de când n-am mai vorbit decât cu fermieri. Este evident că dumneata ai făcut studii superioare. Ce-ai absolvit?

– Istoria, răspunse prompt David. Lucrarea mea de diplomă a fost despre relațiile politice internaționale în perioada atomică timpurie.

– Oh! exclamă Benson cu o privire dezamăgită. Și nici un curs de științe?

– Am avut câteva de chimie și unul de zoologie.

– Înțeleg. Mă gândeam că aș putea să-l conving pe domnul Makian să te lase să mă ajuți în laborator. N-ar fi mult de muncă, cu atât mai mult cu cât nu ai o pregătire științifică, dar e de departe mai bine decât orice te-ar pune Hennes să faci.

– Îți mulțumesc, domnule Benson. Dar ce spuneai despre marțieni?

– A, da! E destul de simplu. S-ar putea să nu știi că există peșteri enorme în subsolul marțian, chiar la câțiva kilometri adâncime. Atât știm din datele cutremurelor de pământ, sau, mai bine spus, a cutremurelor de sol marțian. Unii oameni de știință susțin că peșterile sunt rezultatul acțiunii de eroziune naturală a apei din zilele când Marte mai avea încă oceane, dar apoi s-au detectat unele radiații, care nu pot avea sursa decât în interiorul planetei și care nu pot fi provocate de oameni, dar trebuie să fie provocate de niște ființe inteligente. Semnalele sunt prea regulate pentru a fi de altă natură. Există o logică, dacă stai și te gândești la asta. La începutul existenței acestei planete, apa și oxigenul erau în cantități suficiente pentru a întreține viața, dar gravitația fiind jumătate din cea a Pământului; amândouă substanțele s-au scurs încet în spațiu. Dacă au existat marțieni inteligenți, atunci probabil că au prevăzut asta. Poate că au construit caverne enorme în subsolul planetei în care să rețină destul aer și destulă apă pentru a-și continua la nesfârșit existența, dacă își mențineau populația stabilă. Și acum să presupunem că acești marțieni află că suprafața planetei lor adăpostește din nou viață, viață inteligentă. Să presupunem că îi deranjează sau chiar le este frică de o eventuală întâlnire cu noi. Ceea ce noi numim otrăvire a mâncării, s-ar putea de fapt să fie război bacteriologic.

– Înțeleg ce vrei să spui, spuse gânditor David.

– Dar ar înțelege asta Sindicatul? Sau Consiliul Științei? Nu contează. O să lucrezi cu mine cât mai curând și poate atunci vom fi în stare să-i convingem.

Zâmbi apoi întinse o mână moale care aproape că dispăru în mâna mult mai puternică a lui David Starr.

– Cred că o să te lase să ieși acum, spuse Benson.

Chiar l-au lăsat să iasă, și David avu pentru prima dată ocazia să observe inima unei ferme de pe Marte. Normal, ferma era și ea acoperită de o cupolă ca și orașele. David fusese sigur de asta încă de când își recăpătase cunoștința. Nu poți să respiri aer curat și să trăiești la o gravitație egală cu cea a Pământului decât în interiorul unei cupole.

Cum era de așteptat, cupola era mai mică decât cea a orașului, în cel mai înalt punct avea treizeci de metri, iar structura ei translucidă era vizibilă în cele mai mici detalii, în timp ce raze de lumină albă fluorescentă întreceau strălucirea luminii solare. Întreaga cupolă se întindea pe o suprafață care depășea un kilometru pătrat.

În prima seară, David avu puțin timp să-și extindă cercetările. Domul părea plin de oameni care trebuiau hrăniți de trei ori pe zi. Mai ales seara, după o zi de muncă plină, păreau că nu se mai satură. David stătea nepăsător în spatele tejghelei în timp ce fermierii cu farfurii de plastic treceau prin dreptul lui. David a aflat mai târziu că farfuriile erau făcute special pentru uzul fermelor de pe Marte. La căldura mâinilor umane ele puteau fi modelate și se putea împacheta hrana atunci când era nevoie ca masa să fie luată în deșert. Astfel modelate, ele păstrau hrana caldă și o fereau de nisip. În interiorul fermei, farfuriile puteau fi din nou întinse și folosite ca de obicei.

Fermierii nu-i dădeau lui David nici un fel de atenție. Numai Bigman, a cărui față se vedea pe la mese unde tot înlocuia sticlele cu sos sau recipientele cu tot felul de mirodenii, îi făcu un semn. Micuțul căzuse mult în ierarhia fermei, dar suporta asta cu stoicism.

– Doar pentru o singură lună, îi explicase el odată în bucătărie când se prepara supa și bucătarul șef își părăsise postul pentru câteva minute, iar cei mai mulți dintre băieți știu care e treaba și nu-mi îngreunează situația. Recunosc, mai sunt Griswold, Zukis și restul trupei, șobolanii care încearcă să ajungă undeva fiind slugile presupuse ale lui Hennes. Dar, până la urmă, de ce m-ar interesa? Stau numai câteva săptămâni.

– Să nu te deranjeze că băieții nu se împrietenesc cu tine, îi spusese el altă dată. Știu că ești pământean, dar nu știu, spre deosebire de mine, că ești destul de tare pentru un pământean. Hennes sau Griswold sunt tot timpul cu ochii pe mine ca să se asigure că nu le spun, altfel ar fi auzit băieții totul de la mine. Dar, nici o problemă, or să afle ei până la urmă!

Numai că totul lua timp. Pentru David situația rămânea la fel: un fermier cu farfuria; o porție mare de piure, un polonic de mazăre, și o bucată mică de friptură (carnea era mult mai rară decât vegetalele pe Marte, din moment ce era importată de pe Pământ). Fermierul își lua apoi singur o farfurie cu o prăjitură și o cană de cafea. Apoi un alt fermier cu o altă tavă; o altă porție de piure, un alt polonic de mazăre și așa mai departe. Pentru ei, David Starr părea era doar un pământean cu un polonic într-o mână și cu o furculiță enormă în cealaltă. Nu era nici măcar o față: era doar un polonic și o furculiță.

Bucătarul își băgă capul pe ușă. Ochii lui porcini cercetară atent mulțimea agitată din sală.

– Hei! Williams! Mișcă-ți picioarele și du niște mâncare în sala specială de mese.

Makian, Benson, Hennes, și alții care erau considerați importanți din punctul de vedere al poziției sau serviciului, cinau singuri într-o cameră. Stăteau la mese și erau serviți acolo. David trecuse prin asta și mai înainte. Pregăti tăvile speciale și le duse acolo pe o masă cu roțile.

Se strecură tăcut printre mese, începând cu cea la care stăteau Makian, Hennes și alți doi. Zăbovi puțin la masa lui Benson. Acesta primi tava cu un zâmbet întrebând „Ce mai faci?”, apoi începu să mănânce cu poftă. David, cu un aer de chelner conștiincios, dădu la o parte niște firimituri invizibile. Astfel reuși să ajungă cu gura la urechea lui Benson iar buzele lui abia dacă se mișcară în timp ce murmură:

– A fost otrăvit cineva aici la fermă?

Benson reacționa de la primele cuvinte și se uită rapid la David. La fel de repede însă întoarse capul, încercând să pară indiferent. Apoi dădu din cap în semn că nu.

– Dar legumele sunt de pe Marte, nu-i așa? murmură David. Apoi o voce nouă răsună în cameră. Era un strigăt puternic din celălalt colț al încăperii.

– Pe Jupiter, lungan idiot de pe Pământ, mișcă-te odată!

Era Griswold cu fața lui bărboasă. „S-ar părea că din când în când se mai și bărbierește, își zise David, din moment ce barba nu-i crește niciodată mai mult, dar nici n-a fost văzut vreodată cu ea mai scurtă.”

Griswold mânca la ultima masă la care ajunsese David. Încă mai mormăia, evident scos din fire.

– Adu tava, afurisitul! Mai repede! Mai repede! strigă încă o dată Griswold. David se îndreptă spre masa lui fără să se grăbească, iar mâna lui Griswold ce ținea o furculiță se întinse rapid. David se mișcă mult mai iute și furculița făcu un zgomot ascuțit când atinse plasticul mesei.

Ținând tava într-o mână, David prinse pumnul lui Griswold cu cealaltă. Strânsoarea lui devenea din ce în ce mai puternică. Ceilalți

trei de la masă își împinseră în spate scaunele înroșindu-se la față.

Vocea lui David, joasă, rece și amenințătoare răsună exact atât de tare cât să audă Griswold.

– Potolește-te și cere-ți porția frumos, altfel ți-o pun pe toată în cap.

Griswold încercă să se miște, dar David nu slăbi strânsoarea. Apoi își puse genunchiul în spatele scaunului lui Griswold pentru ca acesta să nu se depărteze de masă.

– Cere frumos, zise David, zâmbind înșelător. Ca un băiat bine crescut.

Griswold fornăia nervos. Furculița îi căzu dintre degetele amorțite de durere.

– Pot să iau tava? murmură el.

– Și mai cum?

– Te rog, reuși el să pronunțe în cele din urmă.

David coborî tava apoi dădu drumul mâinii lui Griswold din care dispăruse tot sângele, lăsându-i o culoare albă. Victima își masă mâna strivită apoi se întinse după furculiță. Se uită la David furios, dar nu întâlni decât zâmbetul și indiferența din ochii acestuia. Fermele de pe Marte erau locuri dure unde fiecare trebuia să-și poarte singur de grijă.

Makian se ridicase în picioare.

– Williams! strigă el.

– Domnule? zise David apropiindu-se.

Makian nu se referi în mod direct la cele întâmplate, dar se uită cu atenție la David, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară și i-ar fi plăcut ce vede.

– Ai vrea să mergi la verificări mâine? îl întrebă el.

– Verificări, domnule? Ce sunt astea?

Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, David cercetă masa cu privirea. Friptura lui Makian dispăruse, dar mazărea era neatinsă iar din piure de-abia dacă luase de câteva ori. Nu avea, aparent, apetitul lui Hennes, care golise tava.

– „Verificarea” e un control lunar în întreaga fermă a tuturor plantelor și serelor. E un vechi obicei. Căutăm posibile spurgeri accidentale ale geamurilor, analizăm starea mașinilor de recoltat și a conductelor de irigație ca și eventualii hoți. Pentru verificări ne trebuie oricât de mulți oameni buni putem găsi.

– Mi-ar plăcea să vin, domnule.

– Bine. Așa mi-am zis și eu.

Makian se întoarse spre Hennes, care ascultase toată discuția calm și nepăsător.

– Îmi place stilul băiatului, Hennes. S-ar putea să iasă din el un adevărat fermier. Și, Hennes...

Vocea lui Makian scăzu în intensitate, iar David, care se îndepărta, nu mai putu să audă, dar din privirea scurtă și încruntată pe care Makian i-o aruncă lui Griswold, pricepu că nu avea cum să-i aducă vreun compliment fermierului veteran.

* * *

David Starr auzi pașii în interiorul cabanei sale și acționa chiar mai înainte de a se trezi de-a binelea. Alunecă într-o parte a patului și se ascunse sub el. Văzu, în lumina palidă a lămpilor fluorescente de veghe ce pătrundea pe fereastră, forma vagă a unor picioare. Luminile de veghe erau permise pe tot cuprinsul fermei în perioada de somn pentru a se diminua întunericul total ce se așternea peste cupolă.

David așteptă o clipă, apoi auzi foșnetul așternuturilor. Cineva căuta cu înfrigurare prin tot patul. O voce murmură:

– Pământeane! Pământeane! Unde cometa cometelor... David atinse unul din picioare. Necunoscutul își trase repede piciorul și icni speriat.

Urmă o pauză, apoi un cap, cu contururi vagi în întuneric, se apropiat încet de el.

– Pământeanele? Ce faci aici?

– Unde altundeva aş putea să dorm, Bigman? Îmi place sub pat.

– Aş fi putut să țiș de spaimă și pe urmă aş fi încurcat-o rău de tot, șopti micuțul furios. Trebuie să-ți spun ceva.

– Acum este momentul! zise David râzând pe înfundate, în timp ce se băga la loc în pat.

– Ești un gândac spațial destul de suspicios pentru un pământean.

– Normal, replică David, intenționez să trăiesc ani lungi și fericiți.

– Dacă nu ești atent, n-ai nici o șansă.

– Nu?

– Nu. Nici nu știu de ce mă aflu aici. Dacă sunt prins, adio scrisori de recomandare! Fac asta doar pentru că m-ai ajutat când aveam nevoie, și acum mă revanșez. Ce i-ai făcut păduchelui de Griswold?

– A fost doar o mică altercație în sala de mese specială.

– O mică altercație? Era nebun de furie. Hennes a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-l calmeze.

– Și asta ai venit să-mi spui, Bigman?

– În parte, da. Erau în spatele garajelor după stingere. Nu știau că sunt și eu prin preajmă, dar nici eu nu le-am dat vreun motiv să creadă asta. Oricum, Hennes scotea untul din Griswold; prima, că s-a luat de tine când era de față Bătrânul, și a doua, că n-a avut curajul să termine ce a început. Griswold era prea nervos ca să mai vorbească rațional. Din cât am ghicit eu, se umfla în pene spunând că o să-ți scoată mațele. Hennes a spus...

Bigman făcu o scurtă pauză apoi continuă:

– Nu tu mi-ai spus că Hennes e curat din punctul tău de vedere?

– Așa pare.

– Dar plimbările lui nocturne...

– Nu l-ai văzut decât o dată.

– O dată e de ajuns. Dacă nu era nimic rău, de ce nu poți să-mi spui adevărul?

– Nu e treaba mea, Bigman, dar nu pare să fie nimic rău în acele plimbări.

– Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce nu te lasă în pace?

– Ce vrei să spui?

– Păi, atunci când Griswold a terminat de vorbit, Hennes a spus să mai aștepte. A spus că vei fi și tu mâine la verificări și atunci o să fie momentul. Așa că m-am gândit că ar fi bine să vin să te avertizez, pământeanule. Mai bine nu veni la verificări.

Vocea lui David rămase la fel de calmă.

– Ce-a vrut să spună Hennes?

– Asta e tot ce-am auzit. S-au depărtat și nu i-am putut urmări fără să nu fiu descoperit. Bănuiesc însă că e destul de clar.

– Probabil. Dar să presupunem că încercăm să aflăm exact ce vor.

Bigman se apropie mai mult de David de parcă ar fi încercat să citească ceva pe fața lui în ciuda întunericului total.

– Și cum vrei să faci asta?

– Tu cum crezi? replică la rândul lui David. O să fiu la verificări mâine și o să le dau o șansă băieților să-mi arate.

– Nu poți să faci asta! rosti dintr-o suflare Bigman. Nu poți să li te împotrivești singur într-o verificare. Nu știi nimic despre Marte, pământean fără minte!

– Atunci, spuse pe un ton flegmatic David, presupun că asta ar însemna sinucidere. Om trăi și-om vedea!

Îl bătu pe Bigman pe umăr, se întoarse pe o parte și-și reluă somnul.

Freamătul verificărilor începu în interiorul cupolei care acoperea ferma de îndată ce primele neoane au fost aprinse. Era un zgomot sălbatic și o agitație nebună. Mașinile de nisip erau înșirate și fiecare fermier își făcea ultimele verificări.

Makian era peste tot, dar nu zăbovea prea mult într-un singur loc. Hennes, cu stilul lui categoric, cu vocea puternică, stabilea fermierii care urmau să participe la verificare și fixa pentru fiecare în parte zona de care trebuia să se ocupe din marea întindere a fermei. Ridică privirea când ajunsese în dreptul lui David și se opri lângă el.

– Williams, zise el, mai ești hotărât să mergi la verificări?

– N-aș pierde asta pentru nimic în lume!

– Bine! Pentru că n-ai o mașină a ta, o să-ți dau una din stocul de rezerve. Din moment ce ți-am dat-o, este treaba ta să ai grijă de ea și s-o ții în stare de funcționare. Plata pentru orice reparație sau stricăciune pe care consider că ai fi putut s-o eviți, o vei suporta din salariul tău. Înțeles?

– Corect!

– O să faci parte din echipa lui Griswold. Știu că voi doi nu vă înțelegeți, dar el este cel mai bun om al nostru, iar tu nu ești decât un pământean fără experiență. N-aș vrea să pun în cârca altuia mai puțin priceput pe unul ca tine. Poți să conduci o mașină de nisip?

– Cred că mă descurc cu orice fel de vehicul după puțină practică.

– Te descurci, ai? O să-ți dăm șansa să arăți ce poți. Hennes vru să plece, dar se opri și zise:

– Dar tu unde crezi că te duci?

Bigman tocmai intra în camera de adunare. Era îmbrăcat cu un echipament nou, iar cizmele îi erau lustruite oglindă. Avea părul uns și fața curată.

– La verificare, *mister* Hennes. Nu sunt închis și încă mai am gradul de fermier, cu toate că m-ați pus să lucrez la bucătărie. Asta înseamnă că pot să merg la verificări. Și mai înseamnă că am încă dreptul la vechea mea mașină și la vechea mea echipă.

Hennes dădu din umeri apoi răspunse:

– Ai citit destul de bine regulile, Bigman, și presupun că ai dreptate. Dar încă o săptămână, Bigman, o săptămână! Pe urmă, dacă-ți mai arăți nasul pe teritoriul lui Makian, o să pun pe cineva să te strivească.

Bigman răspunse cu un gest amenințător în timp ce Hennes se depărta, apoi se întoarse spre David.

– Ai folosit vreodată un aparat de respirat, pământeanule?

– Niciodată. Dar, oricum, am auzit de ele.

– Să auzi de ele nu e totuna cu a le folosi. Am verificat eu unul și

pentru tine. Fii atent, am să te-nvăț cum să ți-l pui. Nu, nu, scoate degetele mari de acolo. Uite-te cum îmi țin mâinile. Acum peste cap, și ai grijă să nu ai curelele răsucite la ceafa, altfel mai târziu o să te doară capul. Acum poți să vezi prin el?

Partea superioară a feței lui David era transformată într-o monstruoasă înrămată în plastic, iar cele două furtunare, care veneau de la tuburile de oxigen și treceau de o parte și de alta a bărbiei, alungau orice urmă de înfățișare umană din el.

– Ai probleme cu respirația? Întrebă Bigman.

David lupta cu îndârjire să tragă aer. Își dădu jos masca de respirat.

– Cum îi dai drumul? Nu văd nici un buton. Bigman se amuza copios.

– Asta e plata pentru sperietura de aseară. Nu ai nevoie de nici un buton. Tuburile încep să pompeze oxigen imediat ce căldura și presiunea feței tale iau contact cu masca; tot așa, se oprește automat când o dai jos.

– Ceva nu merge la ea. Eu...

– Nu e nimic stricat. Pompează oxigen la jumătate din presiunea normală pentru a se potrivi cu presiunea atmosferică de pe Marte, și nu poți să respiri cu ea aici înăuntru când te afli la presiunea și atmosfera specifică Pământului. În deșert totul o să fie normal. Și o să-ți și ajungă, căci, deși e jumătate din normal, e numai oxigen. O să ai la fel de mult oxigen cât ai avut de fiecare dată. Fii atent la un singur lucru. Inspiră pe nas, și expiră pe gură. Dacă expiri pe nas o să-ți aburești ochii și, crede-mă, asta n-o să fie bine.

Bigman se învârti șațos în jurul lui David și apoi dădu din cap.

– Nu știi ce să fac cu cizmele tale. Alb și negru! Arăți ca un deșeu sau ceva de genul ăsta! Apoi privi în jos la creația lui în purpuriu și galben-verzui peste măsură de satisfăcut.

– O să mă descurc. Mai bine te-ai duce la mașina ta. Se pare că sunt cu toții gata de plecare.

– Ai dreptate. Păi, ai grijă. Fii atent la schimbarea de gravitație. E destul de greu dacă nu ești obișnuit cu ea. Și, pământeanule...

– Da!

– Fii cu ochii-n patru! Știi ce vreau să zic.

– Mulțumesc. Așa voi face.

Mașinile de nisip se aliniau în grupe de câte nouă. Erau mai mult de o sută, lângă fiecare aflându-se câte un fermier care își tot verifica tabloul de comandă sau cauciucurile mașinii. Fiecare vehicul avea mai multe însemne care vroiau să fie și pline de umor. Mașina de nisip repartizată lui David era plină de astfel de mesaje începând cu un „Păzea, fetelor!”, pictat pe botul de forma unui glonț, și terminând cu „Nu e o furtună de nisip, sunt doar eu”, pictat pe bara de protecție.

David intră în mașină și închise ușa. I se potrivea perfect. Toate liniile erau rotunjite. Exact deasupra lui se afla o supapă care filtra și refiltra aerul permițând o echilibrare a presiunii din mașină și din afara ei. Geamul nu arăta prea curat. Stratul subțire depus pe el stătea drept dovadă a zecilor de furtuni pe care le înfruntase și prin care trecuse cu bine. David găsi panoul de control al mașinii destul de familiar. Era, în cea mai mare parte, la fel ca la celelalte mașini. Cele câteva butoane necunoscute își dezvăluiră utilitatea după ce le acționa.

Griswold ajunse lângă el, gesticulând furios. Apoi deschise ușa mașinii lui David.

– Coboară apărătorile din față, idiotule! Nu ne îndreptăm spre nici o furtună.

David căută butonul potrivit pe care îl găsi imediat lângă volan. Scuturile împotriva vântului, care păreau lipite de metalul mașinii, coborâră singure ascunzându-se în soclurile lor. Vizibilitatea se îmbunătăți instantaneu. „Normal, își zise David. Atmosfera de pe Marte nu va genera vreun vânt care să ne deranjeze și, în plus, pe Marte e vară. Nu poate fi prea frig”.

– Hei, pământene! se auzit o voce.

David privi în sus. Bigman îi făcea du mâna. Se număra și el printre cei nouă oameni care formau echipa lui Griswold. David îi răspunse la salut.

O parte a cupolei se ridică. Nouă mașini se strecurară încet în secțiunea de presurizare. Apoi poarta se închise în spatele lor. După câteva minute se deschise din nou, sasul rămânând gol, și intrară alte nouă mașini.

Vocea lui Griswold se auzi deodată puternic și clar, exact lângă urechea lui David. Se întoarse și văzu un mic difuzor încorporat în capota mașinii chiar deasupra capului său. Deschizătură mică cu sită fină de la capătul mânerului manșei era un microfon.

– Echipa numărul 8, gata?

Apoi vocile au început să răsunе consecutiv: „Numărul 1, gata.” „Numărul 2, gata”. Urmă o pauză după numărul șase. Numai câteva secunde. Apoi se auzi vocea lui David: „Numărul 7, gata.” După care urmă: „Numărul 8, gata.” Vocea lui Bigman se făcu auzită ultima: „Numărul 9, gata”.

O parte a cupolei se ridică din nou și mașinile din fața lui David se puseră în mișcare. David apăsă ușor pe rezistor, acționând bobinele pentru a permite accesul curentului electric în motor. Mașina lui de nisip se deplasă brusc înainte, mai-mai să se lovească de spatele celei din față. David luă piciorul de pe rezistor din cauza șocului și simți mașina tremurând sub el. Apoi, ușurel, o redresa. Secțiunea din cupolă îi prinse ca într-un tunel, închizându-se în spatele lor.

David își dădu seama de șuieratul aerului pompat din sas înapoi în interiorul cupolei. Inima începu să-i bată cu putere, dar mâinile lui erau bine prinse de volan.

Hainele fluturau pe el, iar aerul se strecura de sub ele acolo unde cizmele întâlneau coapsa. Simțea niște furnicături pe mâini și în bărbie și avea un sentiment de dilatare. Înghiți de multe ori în sec pentru a scăpa de durerea din ce în ce mai puternică din urechi. După cinci minute, David răsufla din greu din cauza efortului pe care-l făcea pentru a aduna oxigenul necesar.

Ceilalți își puneau aparatele de respirat. Făcu și el același lucru, și oxigenul începu să pătrundă lin pe nări. Respiră adânc, dând aerul afară pe gură. Brațele și picioarele încă îl mai furnicau, dar această senzație dispărea încetul cu încetul.

Acum secțiunea se deschidea în fața lor, și nisipul tare și roșu de pe Marte strălucea în lumina plâpândă a soarelui. Apoi, după ce poarta exterioară a secțiunii se ridică, răsună un strigăt țâșni din găturile a opt fermieri.

„Înainte!” Și prima mașină din șir porni.

Era strigătul tradițional al fermierilor, care în atmosfera rarefiată de pe Marte avea o tonalitate ascuțită, aproape soprano.

David acționa rezistorul și porni încet dincolo de linia ce despărțea metalul cupolei de solul marțian.

Și atunci simți șocul!

Schimbarea rapidă de gravitație era ca o cădere liberă de la câteva sute de metri. Cincizeci și cinci de kilograme din cele nouăzeci și unu ale sale dispărură imediat ce trecu linia, lăsându-l cu un gol în stomac. Se ținu strâns de volan în timp ce senzația de cădere, cădere, *cădere* persista. Mașina de nisip coti brusc.

Se auzi vocea lui Griswold care rămânea la fel de groasă chiar și în goliciunea ridicolă pe care i-o dădea vocii aerul rarefiat ce transmitea atât de slab undele sonore.

– Numărul 8! Înapoi în rând!

David se lupta cu volanul, se lupta cu propriile senzații, se lupta pentru a vedea clar. Trase cu greutate oxigen prin aparatul de respirat și răul trecu.

Îl putea vedea pe Bigman privind îngrijorat spre el. Ridică o mână de pe volan pentru a-i face semn, dar numai pentru o clipă, fiindcă apoi se concentra asupra drumului.

Deșertul marțian era aproape plat, plat și pustiu. Nici măcar o tufă nu exista aici. Acea zonă era moartă și fusese părăsită de cine știe câte mii de milioane de ani. Dar brusc îi veni în minte gândul că poate se înșela. Poate că nisipul deșertului fusese acoperit cu microorganisme albastre-verzui până în clipa în care pământeni au venit și le-au ars pentru a-și construi ferme.

Mașinile stârneau un praf slab care se ridica încet, ca și cum ar fi fost într-un film văzut cu încetinitorul. Praful se așternea la fel de încet în urma lor.

Mașina lui David avea probleme. Mări viteza, din ce în ce mai mult, apoi își dădu seama că ceva nu merge bine. Celelalte mașini din fața lui nu se ridicau de la sol, pe când el sărea ca un iepure. La cea mai neînsemnată imperfecțiune a solului, la cea mai mică piatră, mașina lui se ridica în aer. Era purtată în sus, câțiva centimetri, roțile învârtindu-se în gol. Cobora la fel de ușor, apoi se repezea înainte cu o smucitură atunci când roțile aflate în mișcare se blocau la atingerea solului.

Asta îl făcu să piardă teren, iar atunci când începu să mărească viteza, săriturile se înmulțiră. Cauza era gravitația mică, dar ceilalți reușeau să o compenseze. David se întreba cum.

Se făcea din ce în ce mai frig. Chiar dacă era vară pe Marte, David își zise că temperatura e puțin deasupra limitei de îngheț. Putea privi direct soarele de pe cer. Era un soare mic pe un cer purpuriu pe care cu greutate se puteau observa trei sau patru stele. Aerul era prea rarefiat pentru a le ascunde sau pentru a împrăști lumina în așa fel încât să se formeze cerul albastru de pe Pământ.

Vocea lui Griswold se auzi din nou:

– Mașinile unu, patru și șapte, la stânga. Mașinile doi, cinci și opt, pe centru. Mașinile trei, șase și nouă, la dreapta. Mașinile doi și trei se vor ocupa de subsecțiunile lor.

Mașina lui Griswold, cea cu numărul unu, începuse să facă o curbă la stânga, iar David, urmărind-o cu privirea, observă linia neagră ce se vedea la orizont în partea stângă. Numărul patru urmă numărului unu, și David trase puternic de volan pentru a se înscrie în viraj.

Ceea ce urmă îl găsi pe David nepregătit. Mașina lui intră într-un derapaj atât de puternic încât abia își dădu seama ce se întâmplă. Se prinse cu disperare de volan rotindu-l în direcția derapajului. Opri alimentarea și simți roțile scrâșnind în timp ce mașina continua să se rotească. Deșertul se învârtea în fața ochilor lui și nu mai percepea decât culoarea lui incandescentă.

Apoi se auzi în difuzor vocea subțire a lui Bigman:

– Acționează frâna de urgență. E la dreapta rezistoarelor. David căută disperat frâna de urgență, deși nu știa cum arată, dar picioarele, care îl dureau îngrozitor, nu reușiră să găsească nimic. În fața lui, linia neagră a orizontului apărui și dispăru. Era mult mai distinctă și mai clară. Deși o zărise doar o clipă, David își dădu seama imediat de natura ei. Era una din fisurile de pe Marte, lungă și dreaptă. La fel ca una din numeroasele fisuri de pe Lună, era o crăpătură în scoarța planetei, apărută de-a lungul milioanei de ani de când acest corp ceresc se usca. Fisurile erau mai late de trei metri și nimeni nu le

sondase adâncimea.

– E un buton mic de culoare roz, strigă Bigman. Apasă peste tot!

David făcu întocmai, apoi simți ceva coborând sub degetele lui de la picioare. Mișcarea rapidă a mașinii de nisip deveni un scârțâit rebel care aproape că îl scotea din minți. Praful formă adevărați nori, înăbușindu-l și întunecând totul înjur.

Se aplecă pe volan și așteptă. Era clar că mașina încetineea. Până la urmă se opri definitiv.

Se așează înapoi pe scaun și respiră liniștit pentru o clipă. Apoi își scoase aparatul de respirat, îi șterse interiorul în timp ce aerul rece îi înțepa nasul și ochii, apoi și-l puse la loc. Hainele erau de un roșu cenușiu din cauza prafului și avea bărbia plină de același praf roșu. Îi putea simți uscăciunea pe buze, iar interiorul mașinii era și el plin de praf.

Alte două mașini opriră lângă el. Griswold se dădu jos dintr-una, cu fața lui bărboasă, monstruos de urâtă din cauza aparatului de respirat. David își dădu seama de ce purtau toți fermierii bărbi. Ele serveau ca protecție împotriva frigului și a vântului tăios de pe Marte.

Griswold se apropia mârâind, arătându-și dinții îngălbeniți și stricați.

– Pământene, reparațiile pentru această mașină de nisip vor fi făcute din salariul tău. Hennes te-a avertizat!

David deschise ușa și sări din mașină. Pe dinafară mașina era o epavă. Cauciucurile erau sfâșiate, din ele ieșind niște „dinți” enormi care erau desigur frânele de urgență.

– Nici un bănuț nu va fi oprit din salariul meu, Griswold, Ceva nu a fost în regulă cu mașina.

– Așa e. Șoferul. Un pământean de șofer, asta nu a fost în regulă cu mașina.

O altă mașină venea scoțând un sunet ascuțit, iar Griswold se întoarse să vadă cine era.

– Pleacă de-aici, muscă-n lapte ce ești! Întoarce-te la treaba ta, rosti Griswold, iar barba lui parcă se zbârlise.

Bigman se dădu jos din mașină.

– Nu, până nu mă uit la mașina pământeanului.

Bigman cântărea mai puțin de douăzeci și trei de kilograme pe Marte, și dintr-o singură săritură lungă ajunsese lângă David. Se aplecă pentru o clipă, apoi se îndreptă.

– Unde sunt tije de greutate, Griswold? Întrebă el.

– Ce sunt tije de greutate, Bigman? zise David. Micuțul îi răspunse dintr-o suflare:

– Atunci când folosești mașinile astea la gravitație mică, se pun niște traverse groase la fiecare ax al roților. Le dai jos atunci când ești la gravitație mare. Îmi pare rău, prietene, dar nu m-am gândit nici o

clipă că asta ar putea fi ce...

David îl opri. Micuțul tăcu brusc. Asta explica de ce mașina lui se ridica la fiecare hârtop în timp ce ale celorlalți păreau lipite de sol.

David se întoarse către Griswold.

– Nu știai că lipsesc tijele? Griswold începu să înjure:

– Fiecare om răspunde de mașina lui. Dacă n-ai observat că lipsesc, asta te privește.

Toate mașinile se adunaseră în jurul lor. Fuseseră împresurați de un cerc de oameni bărboși. Toți erau tăcuți și nici unul nu încerca să intervină.

Bigman sări ca ars:

– Cap sec ce ești, omul ăsta e un începător! Nu te poți aștepta să...

– Potolește-te, Bigman, spuse David. E treaba mea. Te întreb din nou, Griswold. Ai știut de asta dinainte?

– Ți-am mai spus, pământene. În deșert fiecare are grijă de pielea lui. Nu stau să te dădăcesc.

– Bine. În cazul ăsta o să am singur grijă de mine chiar din momentul ăsta.

David se uită înjur. Era chiar pe marginea fisurii. Câțiva metri, și ar fi fost un om mort!

– Oricum, va trebui să ai și tu grijă de tine, pentru că o să iau mașina ta. Poți să o conduci pe a mea înapoi la fermă sau să rămâi aici. E treaba ta!

– Pe Marte!

Mâna lui Griswold lovi una din cizme, iar mulțimea din jurul lor începu să strige:

– Luptă dreaptă! Luptă dreaptă!

Legile din deșertul de pe Marte erau dure, dar nu permiteau avantaje considerate necinstite. Asta era de la sine înțeles. Numai prin niște înțelegeri mutuale de acest fel orice om putea să fie protejat de vreun cuțit energetic în spate sau de vreo rază de blaster în burtă. Griswold se uită la fețele dure din jurul lui și zise:

– Bine, așa o să facem când ne vom întoarce la fermă. Și acum la muncă!

– O să ne luptăm la fermă dacă vrei. Dar până atunci, ferește-te din calea mea!

David păși fără grabă înainte, iar Griswold se dădu înapoi.

– Ageamii prost! Nu ne putem lupta cu aparatele astea de respirat pe față! Ai vreun pic de creier în căpățâna aia?

– Atunci dă-l jos pe-al tău, și voi face și eu la fel, spuse David. Învinge-mă în luptă dreaptă, dacă poți.

– Luptă dreaptă! strigară cei din jurul lor.

– Ori lupți cinstit, ori renunți, Griswold! zise Bigman.

Făcu o săritură înainte și smulse blasterul din cizma lui Griswold.

David puse mâna pe aparatul de respirat și întrebă:

– Gata?

– Voi număra până la trei! spuse Bigman.

Bărbații țipau agitați. Așteptau cu nerăbdare să vadă ce avea să urmeze. Griswold aruncă o privire sălbatică în jurul lui. Bigman începuse numărătoarea:

– Unu...

Când ajunse la trei, David își scoase aparatul de respirat și îl aruncă într-o parte împreună cu buteliile de oxigen. Stătea acolo, neprotejat, ținându-și răsuflarea în atmosfera irespirabilă a planetei Marte.

Griswold nu se mișcă iar aparatul de respirat rămase la locul lui. Drept răspuns, un mormăit amenințător se auzi din partea spectatorilor.

David se mișcă cât de repede putu, măsurându-și pașii de teama gravitației mici. Făcu o săritură stângace (era ca și cum ar fi fost în apă) și îl prinse pe Griswold de umăr. Se răsuci într-o parte pentru a se feri de lovitura de genunchi a fermierului. Apoi întinse o mână spre bărbia lui Griswold, prinse aparatul de respirat și i-l smulse de pe față.

Griswold se întinse după el cu mic urlet, apoi își dădu seama că trebuie să închidă gura din cauza lipsei de aer. Se depărtă, ezitând o clipă. Apoi îi dădu încet un ocol lui David.

Trecuse aproape un minut de când David trăsesese ultima gură de aer. Plămânii săi luptau din greu. Griswold, cu ochii injectați, se ghemui ca să sară, încercând să-l păcălească pe David. Avea picioarele iuți și mișcările pline de grație. Se obișnuise cu gravitația mică și putea să-și stăpânească mișcările. David își dădu seama cu groază că el s-ar putea să nu fie în stare de asta. O mișcare rapidă și puțin chibzuită l-ar fi putut face să se prăbușească.

Fiecare secundă sporea încordarea. David se ferea și urmărea atent fața lui Griswold care devenea din ce în ce mai schimonosită. Trebuia să-l aștepte pe fermier. Și el avea plămâni de atlet. Dar Griswold mânca și bea prea mult pentru a fi într-o formă bună. Apoi zări fisura. Era undeva la un metru și jumătate în spatele lui: o margine abruptă ce părea aproape perpendiculară. Înspre ea încerca Griswold să-l împingă.

David se opri din retragere. În zece secunde, Griswold trebuia să atace. Era nevoit. Și așa și făcu.

David se lăsă într-o parte și își împinse adversarul cu umărul. Se răsuci în urma impactului și lăsă forța de rotație să se adauge la cea a pumnului său care lovi falca lui Griswold.

Lovitura îl făcu pe Griswold să se clatine. Dădu aerul afară cu un puffait puternic și-și umplu plămânii cu un amestec de argon, neon, și dioxid de carbon. Apoi, ușor, se prăbuși la pământ. Cu un ultim efort, Griswold încercă să se ridice, reuși pe jumătate, dar căzu din nou, clătinându-se în încercarea de a-și menține echilibrul...

Urechile lui David percepeau un strigăt confuz. Cu picioarele tremurânde, surd și orb la orice în afară de aparatul de respirat de pe sol, David se întoarse la mașină. Fortându-și corpul supus la tortură – care acum avea mare nevoie de oxigen – să se miște încet și cu demnitate, își prinse în spate buteliile de oxigen și-și puse aparatul de respirat. Apoi, în sfârșit, trase o gură de oxigen care îi pătrunse în plămâni ca un torent de apă rece într-un stomac deshidratat.

Trecut un minut, timp în care nu putu să facă nimic altceva decât să respire, pieptul său enorm ridicându-se și coborând cu mișcări rapide și ample. Apoi deschise ochii.

– Unde e Griswold?

Toți erau în jurul lui, Bigman fiind cel mai aproape.

– N-ai văzut? zise Bigman surprins.

– Știu că l-am pus la pământ.

David se uită împrejur. Griswold nu era nicăieri. Bigman făcu o mișcare cu mâna arătând în jos.

– În fisură.

– Ce? zise David încruntându-se. Asta e o glumă proastă, adăugă el.

– Nu, nu.

– A plonjat peste margine ca un săritor în piscină.

– Milioane de asteroizi! A fost vina lui!

– Un caz clar de legitimă apărare pentru tine, pământene. Toți vorbeau în aceeași clipă.

– Un moment! Ce s-a întâmplat? L-am aruncat *eu* peste buza fisurii?

– Nu, pământene! strigă Bigman. Nu e vina ta. L-ai lovit și viermele a căzut. Apoi a încercat să se ridice. A căzut din nou și când a încercat să-și recapete echilibrul, a căzut cu capul în hău, prea orb să vadă ce era în fața lui. Am încercat să-l prindem, dar n-am avut timp, și dus a fost. Dacă nu s-ar fi străduit să te ducă spre marginea fisurii pentru a te arunca acolo, lucrurile s-ar fi petrecut cu totul altfel.

David se uita la fermieri și fermierii se uitau la el. În cele din urmă, unul dintre ei întinse o mână grea.

– Frumos spectacol, *fermierule!*

O spusese calm, dar însemna o aprobare, care sparse gheața.

Bigman strigă triumfător, sări doi metri în sus, apoi coborî ușor, cu picioarele răsucindu-se sub el într-o mișcare pe care nici un balerin, oricât de expert, n-ar fi putut s-o realizeze la gravitația de pe Pământ. Ceilalți se înghesuiau acum lângă el. Bărbați care i se adresaseră lui David până acum cu „pământeanule” sau „tu”, sau nu i se adresaseră deloc, îl băteau acum pe spate spunându-i că era un adevărat „marțian” cu care ar putea să se mândrească.

– Să continuăm verificările! Avem nevoie de Griswold să ne arate cum? întrebă Bigman.

– Nu! strigară ei drept răspuns.

– Atunci ce mai așteptăm? răcni Bigman intrând în mașină.

– Hai, fermierule! strigară ei la David, care sări în mașina lui Griswold și o puse în mișcare.

Strigătul „înainte!” se făcuse încă o dată auzit în pustietățile de pe Marte.

Vestea se împrăștie prin receptoarele radio de la bordul mașinilor, trecând peste spațiile goale dintre zonele acoperite de sticlă ale fermei, în timp ce David își manevra mașina de-a lungul coridoarelor din interiorul pereților de sticlă, vestea morții lui Griswold ajunsese în toate colțurile fermei.

Cei opt oameni care mai rămăseseră din ceea ce fusese echipa lui Griswold se adunară din nou în lumina slab roșiatică a soarelui palid de pe Marte, pentru a relua drumul înapoi spre cupola fermei, drum pe care îl parcurseseră în acea dimineață. Când ajunseră la destinație, David devenise deja o persoană foarte cunoscută.

Nu era o masă de seară normală în acea zi. Se luase masa în deșert înainte de întoarcere așa că, la mai puțin de o jumătate de oră de la terminarea verificărilor, oamenii se adunaseră în fața clădirii principale așteptând.

Nu se îndoia nimeni că până la acea oră Hennes și bătrânul aflaseră despre bătaie. Erau acolo mulți din „gașca lui Hennes” – oameni care fuseseră angajați după ce Hennes devenise supraveghetor șef și ale căror interese erau legate strâns de cele ale șefului lor – care voiau să fie siguri că vestea ajunsese la el. Așa că oamenii așteptau bucuroși urmările. Asta nu pentru că îl urau pe Hennes. Era un tip eficient și nu se purta ca o brută. Dar nu era prea iubit. Se purta rece și distant, lipsindu-i acel spirit de echipă care îl caracterizase pe fostul supraveghetor șef. Pe Marte, unde lipseau diferențierile sociale, asta era o deficiență serioasă pe care oamenii nu se abțineau să nu o respingă. Iar Griswold era oricum, numai popular nu.

Una peste alta, era mai multă agitație decât văzuse ferma lui Makian în trei ani marțieni, iar un an marțian este doar cu o lună mai mic decât unul de pe Pământ.

În momentul în care apăru David, se auziră strigăte de îmbărbătare, iar în mijlocul mulțimii se făcutoar, cu toate că de o parte se afla un grup ce îi arunca priviri ostile și posace.

Probabil că strigătele se auziră și înăuntru, pentru că Makian, Benson, Hennes și alți câțiva ieșiră afară. David urcă prima treaptă de la scara care ducea la ușă iar Hennes veni până la capătul scării unde se opri și privi în jos.

– Domnule, am venit să vă explic incidentul de astăzi, spuse David.

– Un angajat valoros al fermelor Makian a murit astăzi din cauza unei dispute cu tine. Poate explicația ta să schimbe lucrul ăsta? Întrebă Hennes pe un ton calm.

– Nu, domnule, dar Griswold a fost învins în luptă dreaptă.

– Griswold a încercat să-l ucidă pe băiat. A uitat *din greșeală* să-i pună la mașină tije de greutate, se auzi o voce din mulțime.

Ca răspuns la vorbele acelea cu subînțeles, din mulțime răsunară câteva râsete răzlețe.

Hennes păli, Strânse pumnul după care întrebă:

– Cine a spus asta?

Se făcu liniște, apoi, din primul rând al mulțimii, se auzi o voce subțire și spășită:

– Vă rog, domnule profesor, nu sunt eu de vină.

Era Bigman cu mâinile împreunate în fața lui, privind rușinat în jos.

Râsetele răsunară din nou, dar de data asta mult mai puternice. Hennes își ascunse cu greu furia.

– Pretinzi că s-a atentat la viața ta? îl întrebă el pe David.

– Nu, domnule. Pretind doar că a fost o luptă dreaptă, și am martori șapte fermieri. Un bărbat care intră într-o luptă dreaptă trebuie să dea tot ce poate. Vreți să stabiliți noi reguli?

Un strigăt de aprobare se auzi din partea mulțimii. Hennes se uită la el, apoi strigă:

– Îmi pare rău de voi toți că sunteți atrași și vă agitați pentru ceva de care o să vă pară rău mai târziu. Acum, înapoi la muncă, toți, și să fiți siguri că seara asta nu va fi uitată așa de ușor. Cât despre tine, Williams, vom cerceta cazul. Nu se va opri aici.

Apoi intră nervos înapoi în clădirea principală, urmat, după un moment de ezitare, de toți ceilalți.

David fu chemat în biroul lui Benson dis-de-diminează în acea zi. Fusese o noapte lungă de petrecere pe care David nu putu s-o refuze și nici nu avu cum să se retragă la un moment dat, de aceea căscă zdravăn când se opri să ferească pragul.

– Intră, Williams, spuse Benson.

Era îmbrăcat cu un halat negru iar biroul avea acel miros caracteristic care provenea de la cuști le de șoareci și hamsteri.

– Pari somnoros. Stai jos, îl îndemnă Benson zâmbind.

– Mulțumesc, răspunse David. Chiar *sunt* somnoros. Cu ce-ți pot fi de folos?

– Nu, cu ce-ți pot fi *eu* de folos, Williams. Ai probleme, și ai putea să ai chiar probleme și mai mari. Mi-e temă că nu cunoști condițiile de pe Marte. Domnul Makian are autoritatea legală să te împuște dacă moartea lui Griswold este considerată crimă.

– Fără nici un fel de proces?

– Nu, dar Hennes poate găsi destul de ușor doisprezece fermieri care să gândească la fel ca el.

– Ar avea probleme cu ceilalți fermieri dacă ar face așa, nu?

– Știu. I-am explicat asta lui Hennes de sute de ori noaptea trecută. Nu cred că mă înțeleg prea bine cu el. Este mult prea dictatorial pentru mine; ține prea mult la ideile lui, cum ar fi cea de detectiv particular despre care ți-am vorbit data trecută. Iar domnul Makian a fost întru totul de acord cu mine, Trebuie să-l lase pe Hennes să aibă

grijă de toate problemele cu oamenii, de asta n-a intervenit ieri, dar i-a spus lui Hennes după aceea, între patru ochi, că nu va sta deoparte să-și vadă ferma distrusă din cauza unui nenorocit ca Griswold, iar Hennes a trebuit să promită că va lăsa totul așa pentru un timp. Dar nu va uita așa repede, și nu e bine să-l ai dușman pe Hennes aici.

– Va trebui să risc, nu-i așa?

– Putem reduce la minim acest risc. L-am întrebat pe Makian dacă pot să te folosesc aici. Ai putea fi cu adevărat de ajutor, chiar și fără pregătire științifică. Poți să hrănești animalele și să cureți cuștile. Te-ai putea învăța cum să le anesteziezi și să le faci injecții. Nu e prea mult, dar te-ar putea ține departe de Hennes și am putea preveni subminarea moralului fermei, lucru pe care nu ni-l putem permite, după cum ar trebui să știi. Ce zici, ai vrea?

David replică pe un ton grav:

– Ar fi mai degrabă o coborâre pe scara socială pentru un bărbat căruia i s-a spus că este un fermier sadea.

– Fii serios, Williams, se încruntă Benson. Nu mai lua de bună ce-ți spun proștii ăia. Fermier! Hm! Este o denumire pompoasă pentru un țăran pe jumătate dus la școală, și nimic mai mult. Ai fi un prost dacă ai lua în seamă aprecierile lor deformate despre poziția socială. Uite, dacă lucrezi cu mine, ai putea ajuta la dezlegarea misterului otrăvirilor; ai putea ajuta la răzbunarea surorii tale. Pentru asta ai venit pe Marte, nu-i așa?

– O să lucrez pentru tine, încuviință David.

– Foarte bine.

Fața rotundă a lui Benson se luminează de un zâmbet de ușurare.

* * *

Bigman se uită precaut prin deschizătura ușii. Aproape că șopti:

– Hei!

David se întoarce și închise ușa cuștii.

– Salut, Bigman.

– Benson e prin preajmă?

– Nu. E plecat toată ziua.

– O.K.

Bigman intră, pășind cu grijă de parcă ar fi vrut să prevină orice atingere, fie și din greșeală, a hainelor cu vreun obiect din laborator.

– Să nu-mi spui că ai ceva împotriva lui Benson,

– Cine, eu? Nu. Doar că e un pic... știi tu.

Dădu de câteva ori cu degetul în tâmplă apoi întreabă:

– Ce fel de om sănătos ar veni pe Marte să se prostescă cu niște animăluțe? Și apoi, ne spune totdeauna cum să facem înșămânțările și recoltările. Ce știe el? Nu poți învăța nimic despre fermele de pe Marte

în vreo facultate de pe Pământ. La asta încearcă să pară mai bun decât noi. Înțelegi ce vreau să spun? Trebuie să-i închidem gura din când în când.

Se uită cu tristețe la David.

– Și acum, uită-te la tine. Te-a îmbrăcat frumos într-o cămașă de noapte, punându-te să te joci de-a dădaca cu un șoarece. Cum de l-ai lăsat?

– E ceva de scurtă durată, răspunse David.

– Bine.

Bigman, stând pe gânduri câteva clipe, îi întinse o mână cu stângăcie.

– Aș vrea să-mi iau rămas bun.

– Pleci? îl întreabă David strângându-i mâna.

– Luna mea aici s-a terminat. Am hârțiile, așa că pot să-mi găsesc de lucru în altă parte. Îmi pare bine că ne-am întâlnit, pământeanule. Poate când se va termina și timpul tău de stat aici ne vom întâlni din nou. Nu cred că vrei să stai cu Hennes.

– O clipă! zise David fără să-i dea drumul la mână. O să pleci la Wingrad City acum, nu-i așa?

– Da. Până-mi găsesc o slujbă.

– Bine. Așteptam asta de o săptămână. Nu pot părăsi ferma, Bigman, așa că ai vrea să-mi faci un serviciu?

– Mai încape vorbă! Numai spune-mi ce.

– E puțin riscant. Va trebui să te întorci aici.

– Nici o problemă. Nu mi-e frică de Hennes. Sunt destule moduri de a ne întâlni de care el nu are habar. Am lucrat la ferma lui Makian cu mult timp înainte să fie el aici.

David îl forță pe Bigman să se așeze pe un scaun. Apoi se lăsă pe vine lângă el și începu să șoptească:

– Fii atent, la colțul străzilor *Canal* și *Phobos* din Wingrad City există o mică bibliotecă. Aș vrea să-mi aduci niște filme și un aparat de proiecție. Informațiile care te vor duce la filmele de care am nevoie se află în acest plic...

Bigman se repezi fulgerător cu mâna, apucând mâneca lui David și ridicând-o.

– Hei, ce faci? întreabă David.

– Vreau să văd ceva, răspunse gâfâind Bigman. Dezgolise încheietura mâinii lui David, cu partea interioară în sus.

David nu-și retrase mâna. Se uita și el la curios la încheietură.

– Care e problema?

– Nu asta, bombăni Bigman.

– Chiar așa?

David își trase fără pic de efort mâna din strânsoarea lui Bigman arătându-și cealaltă încheietură. Le ținea pe amândouă în fața lui.

– Ce cauți?

– Știi prea bine ce caut. Mi-am zis că fața ta mi-e familiară de când ai venit aici. Nu știam de unde să te iau. Îmi vine să-mi trag palme. Ce fel de pământean ar veni aici și, în mai puțin de o lună, ar fi tratat ca orice fermier adevărat? Și am așteptat să mă trimiți la biblioteca de la Consiliul Științei înainte să sar pe tine.

– Nu te înțeleg, Bigman.

– Eu cred că da, David Starr. Strigă numele aproape triumfător.

– Potolește-te, omule! strigă David. Bigman coborî glasul:

– Te-am văzut destul de des pe benzile video. Dar de ce nu apare pe încheietura ta semnul? Am auzit că toți membrii Consiliului au acest semn.

– De unde ai auzit asta? Și cine ți-a spus că biblioteca de la colțul străzilor *Canal* și *Phobos* este sediul Consiliului Științei?

Bigman se înroși.

– Nu te uita de sus la acest fermier, *mister*. Am trăit în oraș. Am fost chiar la școală.

– Scuzele mele. N-am vrut să sune așa. O să mă mai ajuți?

– Nu, până nu înțeleg ce e cu încheieturile.

– Nu e mare lucru. Este un tatuaj necolorat care se înnegrește în aer, dar asta numai când vreau eu.

– Cum vine asta?

– E în legătură cu emoțiile. Fiecare emoție umană este însoțită de un hormon anume din sânge. Acesta și numai acesta activează tatuajul. Iar eu știu emoția care-l activează.

David nu făcu nimic vizibil, dar, încet, o pată apăru pe suprafața interioară a încheieturii de la mâna dreaptă, pentru ca mai apoi să se închidă la culoare. Punctele aurii ale Carului Mare și ale constelației Orion străluciră pentru o clipă și apoi totul dispăru subit.

Fața lui Bigman se luminează iar mâinile lui coborâră pentru a-și lovi cizmele, gest ce devenise un tic. David îi prinse cu putere mâinile.

– Hei! exclamă Bigman.

– Nu te agita, te rog. Ești de partea mea?

– Nici nu se pune problema. O să mă întorc la noapte cu lucrurile pe care mi le-ai cerut și o să-ți spun și unde ne putem întâlni. E un loc afară, lângă Secțiunea Doi...

Continuă șoptind instrucțiuni.

– Bine. Uite plicul, spuse David încuviințând din cap. Bigman îl luă și îl puse între cizmă și coapsă, apoi zise:

– Cizmele de bună calitate au un buzunar în partea de sus, *mister* Starr. Știai asta?

– Da. Nici tu nu te uita de sus la acest fermier! Iar numele meu este în continuare Williams. Mai rămâne un singur lucru de spus. Bibliotecarul Consiliului este singurul care poate să desfacă în siguranță plicul. Oricine altcineva care încearcă acest lucru va fi rănit.

Bigman deveni bățos.

– Nimeni altcineva nu-l va deschide. Există oameni mai puternici decât mine. Poate crezi că eu nu știu asta, dar nu e așa. Cu toate astea, mai puternic sau nu, nimeni, dar absolut nimeni nu va lua plicul de la mine înainte să mă omoare. Și în plus, nici nu mi-a trecut prin cap să-l

deschid, dacă la asta te-ai gândit.

– M-am gândit, recunosc David. M-am gândit la toate posibilitățile, dar la asta cel mai puțin.

Bigman zâmbi, lovi în glumă cu pumnul bărbia lui David, apoi plecă.

Benson se întoarse înainte de ora cinei. Avea o înfățișare nefericită iar obrajii lui cărnoși păreau că își pierd culoarea.

– Ce mai faci, Williams? întrebă el cu indiferență.

David își spăla mâinile înmuindu-le în soluția specială de detergent care era universal folosită pe Marte în scopul ăsta. Își retrase mâinile sub un jet de aer cald pentru a le usca, în timp ce apa în care se spălase se scurgea într-un rezervor unde era purificată și transportată din nou în rezerva centrală. Apa era foarte scumpă pe Marte și era folosită și refolosită de câte ori era posibil.

– Pari obosit, domnule Benson, spuse David.

Benson închise cu grijă ușa în spatele lui. Apoi începu să vorbească.

– Șase oameni au murit ieri otrăviți. Asta e rata cea mai mare pentru o singură zi. Devine din ce în ce mai rău pe zi ce trece și se pare că nu putem face nimic.

Se uită apoi la rândul de cuști spunând:

– Toate animalele sunt în viață, presupun?

– Toate sunt în viață.

– Atunci, eu ce pot să fac? În fiecare zi Makian mă întreabă; dacă am descoperit ceva. Crede c-o să găsesc vreo soluție dimineața sub pernă? Astăzi am fost la silozurile de grăunțe, Williams. Era un ocean de grâu, mii și mii de tone gata pentru a fi trimise pe Pământ. M-am scufundat în el de sute și sute de ori. Cincizeci de grăunțe de aici, cincizeci de grăunțe de acolo. Am încercat fiecare colț de la fiecare hambar. I-am pus să se scufunde la o jumătate de metru pentru a lua probe. Dar la ce bun? În situația de față ar fi o estimare „generoasă” să presupun că un grăunte dintr-un miliard este infestat.

Atinse cu cotul geanta pe care o adusese.

– Crezi că în cele cincizeci de mii de grăunțe pe care le am cu mine se găsește acea una la un miliard? Șansa ar fi de unu la douăzeci de mii!

– Domnule Benson, mi-ai spus că n-a murit nimeni aici la fermă, cu toate că se mănâncă aproape numai alimente de pe Marte, zise David.

– Cel puțin din câte știu eu, așa e.

– Dar în restul planetei a mai murit cineva? Benson se încruntă.

– Nu știu. Presupun că nu, altfel aș fi auzit. Dar, desigur, viața nu e așa de bine organizată aici pe Marte cum e pe Pământ. Un fermier moare și este pur și simplu incinerat fără nici un fel de formalități. Aici oamenii nu-și fac atâtea probleme. Dar de ce vrei să știi asta? Îl

întrebă el cu un ton aspru.

– Mă gândeam că dacă este un germen de pe Marte, oamenii de pe această planetă ar trebui să fie mai obișnuiți cu el decât cei de pe Pământ. S-ar putea chiar să fie imuni.

– Bine! Nu e o idee rea pentru unul care nu este om de știință. Până la urmă chiar e o idee bună. O să mă gândesc la ea.

Se întinse ca să-l bată ușor pe umăr apoi adăugă:

– Du-te și mănâncă. Măine o să începem să hrănim animalele cu noile probe.

În timp ce David pleca, Benson, cu fața la geanta lui, ridica cu grijă pachețelele marcate, unul dintre ele putând conține grăuntele otrăvit. Până mâine aceste probe vor fi pisate, fiecare grămadă de pulbere va fi amestecată, apoi separată cu migală în douăzeci de alte probe, unele pentru hrănirea animalelor, altele pentru teste.

Până mâine! David zâmbi. Se întreba unde va fi mâine. Se întreba dacă mâine va mai fi în viață.

* * *

Cupola fermei adormise ca un monstru preistoric, încolăcit pe suprafața planetei Marte. Luminile fluorescente de veghe erau străluciri pale pe acoperișul cupolei. În acea tăcere, vibrațiile aparatelor pentru aer, care comprimau atmosfera de pe Marte la nivelul normal al celei de pe Pământ și care adăugau umezeala și oxigenul rezultat de la plantele din interiorul serelor, cu toate că erau de obicei de neperceput, seara li se auzea zbârnâitul slab.

David se mișca repede de la o umbră la alta cu o prudență care nu era până la urmă așa de necesară. Nu era nimeni treaz. Cupola era la mică distanță deasupra lui, David trebuind să se aplece mult atunci când ajunse la Hangarul 17. Părul lui chiar atinse cupola.

Ușa era deschisă și David păși înăuntru. Raza lanternei stilou mătură zidurile din interior. Găsi panoul de comandă. Butoanele nu erau marcate, dar instrucțiunile lui Bigman fuseseră destul de clare. Apăsă butonul galben. Se auzi un sunet ușor, urmă o pauză, apoi un zgomot de aer sub presiune. Era mult mai puternic decât fusese în ziua verificării și, din moment ce camera de presiune era una mică, făcută pentru trei sau patru oameni și nu pentru nouă mașini de nisip, presiunea aerului scăzu mult mai repede.

Își puse aparatul de respirat, așteptă ca șuieratul să dispară, liniștea indicându-i echilibrarea presiunii. Abia atunci apăsă butonul roșu. Peretele din afară culisă, iar el ieși.

De data aceasta nu încerca să controleze o mașină. Coborî pe nisipul rece și tare și așteptă ca senzațiile de rău din stomac să treacă, în timp ce se obișnuia cu schimbarea de gravitație. Trecură cam două

minute până să se întâmple asta. Alte câteva schimbări de gravitație, se gândi David, și va avea ceea ce fermierii numeau „picioare antigravitaționale”.

Se ridică, se întoarse pentru a se orienta, și apoi rămase aproape involuntar mut de fascinație!

Era pentru prima dată când vedea cerul de pe Marte noaptea. Stelele erau cele cunoscute de pe Pământ, aranjate în aceleași constelații familiare. Distanța de la Pământ la Marte, cât era ea de mare, era insuficientă pentru a modifica percepția poziției relative a unor stele depărtate. Dar, cu toate că stelele erau neschimbate ca poziție, cât de diferită era strălucirea lor!

Aerul rarefiat de pe Marte nu le micșora, ci le lăsa puternice și cu o strălucire de nestemate. Nu era nici o Lună, desigur! Nici una așa cum o știm noi pe Pământ. Cei doi sateliți ai planetei Marte, Phobos și Deimos, erau două obiecte care zburau la zece-cincisprezece kilometri deasupra planetei, doi bolovani zburând liberi în spațiu. Chiar dacă erau mult mai aproape de Marte decât este Luna de Pământ, ei nu arătau ca niște discuri ci doar ca alte două simple stele.

Le căută, cu toate că își dădu seama că puteau fi foarte bine în cealaltă parte a planetei. Undeva la mică înălțime, pe linia vestică a orizontului, observă altceva. Încet își întoarse privirea într-acolo. Era de departe cel mai strălucitor obiect de pe cer, cu o nuanță de un verde albăstrui pal, care nu era egalată în frumusețe de nimic din ce putea vedea. Separat de el, și aproape de mărimea soarelui văzut de pe Marte, era un alt obiect, mai galben, și el destul de strălucitor, dar care pălea în fața strălucirii vecinului său.

David nu avea nevoie de hartă pentru a identifica cele două obiecte. Erau Luna și Pământul, „steaua dublă” a nopților de pe Marte.

Își depărta privirea de le ele, apoi se întoarse cu fața la stânga ce se vedea în lumina lanternei-stilou și începu să meargă într-acolo. Bigman îi spusese să se ghideze după acele stânci. Noaptea era răcoroasă pe Marte, iar David era conștient de puterea soarelui, aflat la două sute zece milioane de kilometri de Marte.

Mașina de nisip era invizibilă, sau aproape invizibilă în lumina slabă a stelelor, și auzi motorul torcând cu mult timp înainte să o poată vedea.

– Bigman! strigă David, și micuțul ieși imediat din mașină.

– Pe Jupiter! Începusem să cred că te-ai rătăcit, spuse Bigman.

– De ce merge motorul?

– E la mintea cocoșului! Altfel cum aş putea să nu îngheț? Cu toate astea, n-o să fim auziți. Cunoscut acest loc.

– Ai filmele?

– *Dacă le am?* Ascultă, nu știu ce-ai scris în mesajul pe care l-ai transmis, dar; imediat au apărut cinci sau șase savanți care au început

să roiască în jurul meu ca sateliții. „Mister Jones” în sus, „Mister Jones” în jos, la care eu am spus, „Numele meu e Bigman”. Oricum nu s-au potolit, au continuat cu „Mister Bigman, dacă nu vă deranjează”. Oricum, înainte să se însereze aveau deja – și Bigman începu să numere pe degete – pentru mine patru filme, două proiectoare, o cutie la fel de mare ca mine pe care nu am deschis-o, și mi-au împrumutat – sau dăruit – mașina asta de nisip în care să le car.

David zâmbi, dar nu răspunse. Intră în mașină unde era cald și, grăbit de parcă ar fi vrut să întrecă noaptea trecătoare, introduse în aparat benzile video potrivindu-l pentru proiecție. Vizionarea directă ar fi fost de preferat, fiind mai rapidă, dar chiar în interiorul cald al mașinii aparatul de respirat era necesar, iar ecranul transparent ce îi acoperea ochii făcea vizionarea directă imposibilă.

Încet, mașina se strecură în noapte repetând aproape exact drumul făcut de echipa lui Griswold în ziua verificărilor.

– Nu înțeleg, făcu Bigman.

Mormăise aceste cuvinte fără nici un rezultat timp de cincisprezece minute și acum fusese nevoit să repete de două ori cu voce tare pentru a primi un răspuns de la David.

– Ce nu înțelegi?

– Nu înțeleg ce faci. Unde te duci. Mă gândesc că e și treaba mea, pentru că de acum înainte o să stau cu tine. M-am gândit astăzi, *mister St.. Williams*, și m-am gândit mult. Domnul Makian a fost cam răutăcios de câteva luni încoace, iar înainte nu era chiar deloc un tip așa rău. Hennes a venit atunci și a început să dea ordine peste tot. Și mai e și „școlitul” de Benson, care dintr-o dată își bagă nasul peste tot. Înainte să înceapă povestea asta era un nimeni, iar acum a intrat în gașcă cu toți șefii. Apoi, colac peste pupăză, ai apărut și tu, iar Consiliul Științei este gata să-ți pună tot la dispoziție. Se pune ceva mare la cale, știu, și vreau să iau și eu parte la asta.

– Chiar vrei? îl întrebă David. Ai văzut hărțile pe care le-am vizionat?

– Normal. Doar hărți vechi de pe Marte. Le-am văzut de milioane de ori.

– Dar pe cele cu porțiuni hașurate? Știi ce reprezintă acele zone?

– Orice fermier îți poate spune asta. Se presupune că sunt caverne dedesubt, cu toate că eu nu cred. Fii atent cum gândesc eu: cum naiba poate cineva să spună că există niște găuri la trei kilometri în subsol dacă nimeni nu a fost acolo ca să le vadă? Răspunde-mi!

David nu se obosi să-i explice lui Bigman știința seismografiei, dar în schimb îl întrebă:

– Ai auzit vreodată de marțieni? Bigman se grăbi să-i răspundă:

– Normal. Ce fel de întrebare... apoi mașina frână cu un scrâșnet și începu să tremure când micuțul strânse puternic volanul. Vrei să spui

marțienii *adevărații* Marțienii, *marțienii* Nu *oameni* ca noi de pe Marte? Marțienii care trăiesc aici dinainte să vină oamenii?

Râsul lui subțire răsună puternic în interiorul mașinii, și atunci când își recapătă suflul – e dificil să râzi și să respiri în același timp cu un aparat de respirat pe față – spuse:

– Ai stat de vorbă cu Benson. David rămase imun la veselia celui alt.

– De ce spui asta? Întrebă el.

– L-am surprins odată pe Benson citind astfel de cărți și am râs de el de ne-am prăpădit. Ne-a făcut țărani ignorați, iar eu am căutat cuvântul în dicționar și le-am spus băieților ce a vrut să zică cu asta. L-am vorbit de rău și l-am „aranjat” așa din greșeală, dacă înțelegi ce vreau să spun. De atunci n-a mai scos o vorbă despre marțienii în fața *noastră*: n-a mai avut curajul. Mă gândesc, totuși, că și-a închipuit că dacă ești pământean o să înghiți asemenea vrăjeli.

– Ești sigur că sunt vrăjeli?

– Normal. Ce altceva ar putea fi? Oamenii au venit pe Marte de sute și sute de ani. Nici unul n-a văzut marțienii.

– Și dacă sunt în cavernele lor la trei kilometri dedesubt?

– Nici cavernele nu le-a văzut nimeni. Și, în plus, cum au ajuns marțienii acolo? Oamenii au cercetat fiecare colțișor al planetei și e sigură treaba că nu sunt nicăieri scări care coboară. Și nici lifturi.

– Ești sigur? Eu am văzut una ieri.

– Ce? zise Bigman uitându-se în spate. Glumești?

– Nu era o scară, dar era o gaură. Și avea *cel puțin* trei kilometri adâncime.

– A, vorbești de *fisură*. Asta nu înseamnă nimic! Marte e plin de fisuri.

– Exact, Bigman. Am aici harta detaliată a tuturor fisurilor de pe Marte. Chiar aici. E un lucru ciudat în legătură cu ele, care nu a fost observat până acum. Spun asta din concluziile pe care le-am putut trage studiind lucrările de geografie pe care mi le-ai adus. Nici o fisură nu trece peste o cavernă.

– Și asta ce dovedește?

– Are o anumită logică. Dacă vrei să construiești o cavernă în care să se mențină aerul, ai vrea o gaură în acoperiș? Fiecare fisură se află în apropierea unei caverne, dar fără s-o atingă, ca și cum marțienii se foloseau de fisuri ca de niște intrări în cavernele pe care le construiau.

Mașina de nisip se opri. În lumina slabă a proiectoarelor, care transmiteau încă imagini ale hărților proiectate simultan pe suprafața albă și plană a ecranelor din interiorul mașinii, Bigman, cu fața încruntată, se uită către David.

– Așteaptă o clipă. Așteaptă o clipită. Unde mergem?

– La fisură, Bigman. Cam la trei kilometri depărtare de locul unde

a căzut Griswold. Acolo se apropie fisura cel mai mult de caverna aflată sub ferma lui Makian.

– Și după ce ajungem acolo?

– Odată ajunși acolo, o să cobor în ea, răspunse David calm.

– Vorbești serios? Întrebă Bigman.

– Foarte serios, răspunse David.

– Vrei să spui că există cu adevărat marțieni? zise el încercând să zâmbească.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că există?

– Nu.

Apoi adăugă repede:

– Dar oricum nu contează. Am spus că vreau și eu să iau parte la asta, și n-o să dau înapoi.

Și mașina porni mai departe.

Când mașina se apropie de fisură, prima geană de lumină a dimineții de pe cerul planetei Marte începuse să alunge umbrele terenului sinistru. Merseseră încet timp de o jumătate de oră, puternicele lumini din față scrutând întunericul, ca nu cumva, așa cum spusese Bigman să găsească fisura „prea repede”.

David coborî din mașină și se apropie de spărtura enormă. La acea oră, nici o lumină nu pătrundea înăuntrul ei. Era o gaură neagră și înfricoșătoare care se întindea în toate direcțiile cât vedeai cu ochii, cealaltă margine fiind doar o proeminență cenușie fără formă. David își îndreptă în jos lanterna și raza ei nu se lovi de nimic.

– Ești sigur că ăsta e locul? întrebă Bigman venind în spatele lui.

David se uită la el și îi răspunse:

– Conform hărților, ăsta e locul cel mai apropiat de o cavernă. La ce distanță suntem de cea mai apropiată clădire a fermei?

– Cel puțin trei kilometri.

Pământeanul dădu din cap. Fermierilor nu le prea plăcea să vină aici decât atunci când erau nevoiți, ca în cazul verificărilor.

– N-are nici un rost să mai pierdem timpul, spuse David.

– Până la urmă, cum ai de gând să cobori? întrebă Bigman. David scosese deja din mașină cutia pe care Bigman o adusese de la Wingrad City. O desfăcu și goli conținutul.

– Ai văzut vreodată așa ceva? întrebă David.

Bigman scutură din cap. Răsuci între degetul mare și arătător o bucată din ea. Era o pereche de corzi lungi având legate între ele, la intervale de treizeci de centimetri, niște bucăți de frânghie mătăsoasă.

– Presupun că e o scară de frânghie, răspunse Bigman.

– Da, dar nu e din frânghie, îi explică David. Este silicon împletit, mai ușor decât magneziul, mai rezistent decât oțelul și nu e afectat de temperaturile de pe Marte. Cel mai frecvent se folosește pe Lună, unde gravitația e mică iar munții sunt înalți. Pe Marte nu prea se folosește fiindcă terenul e plat. De fapt, am avut mare noroc că cei de la Consiliu au putut găsi una în oraș.

– La ce-ți folosește asta? Întrebă Bigman trecând prin mâini toată lungimea corzii până când aceasta se termină cu un bulb gros de metal.

– Fii atent cu asta! Îl avertiză David. Dacă siguranța nu e pusă, te-ai putea răni destul de rău.

Apoi, luându-l ușor din mână lui Bigman, cuprinse bulbul cu mâinile lui puternice și roti fiecare mână în direcții opuse. Se auzi un sunet ascuțit, dar atunci când lăsa bulbul din mână acesta părea neschimbat.

– Acum fii atent.

Solul nisipos se subție și dispăru pe măsură ce se apropiară de fisură, marginea acesteia fiind din rocă pură. David se aplecă și, cu o ușoară apăsare, atinse bulbul de la capătul scării de piatra care era de un roșu pal în lumina dimineții. Apoi își luă mână de pe el, bulbul rămânând acolo așezat într-o poziție ciudată.

– Ridică-l, spuse David.

Bigman se uită la el, se aplecă și trase. O clipă păru năucit. Bulbul nu se mișcase de la locul lui. Apoi trase cu toată puterea și tot nu se întâmplă nimic.

Se ridică nervos și zise:

– Ce i-ai făcut? David zâmbi.

– Când nu e pusă siguranța, orice presiune în vârful bulbului generează un câmp de forță de aproape douăzeci și cinci de centimetri care taie în stâncă. Capătul câmpului se extinde apoi în toate direcțiile pe o rază de aproape zece centimetri pentru a forma un alt câmp de forță în formă de „T”. Marginile câmpului nu sunt ascuțite, ci rotunjite, astfel încât să nu poți desprinde scara trăgând de ea dintr-o parte în alta. Singurul mod de a desprinde un bulb este să spargi roca din jurul lui.

– Și tu cum o să-l desfaci?

David trecu prin mâini cei treizeci de metri de scară până când ajunse la un bulb identic aflat la celălalt capăt. Îl roti și apoi îl prinse de rocă. Rămase acolo și, după câteva secunde, primul bulb se desprinse și căzu.

– Dacă activezi un bulb, spuse el, celălalt se dezactivează imediat. Sau, bineînțeles, dacă pui siguranța la un bulb activat, explică el aplecându-se pentru a-i arăta lui Bigman, acesta este „dezactivat”. Iar celălalt este neafectat, încheie el ridicându-l.

Bigman se aplecă. În locul unde se aflaseră cei doi bulbi erau acum două găuri mici de zece centimetri adânci în stâncă. Erau mult prea mici pentru a-i încăpea degetul în ele.

David Starr îi spuse lui Bigman:

– Am apă și mâncare pentru o săptămână. Mă tem că oxigenul nu va dura mai mult de două zile, dar tu așteaptă oricum o săptămână.

Dacă nu mă întorc până atunci, iată o scrisoare pe care trebuie s-o duci la sediul Consiliului.

– O clipă! Tu crezi cu adevărat în basmele astea cu marțieni...

– Nu e vorba doar de asta. S-ar putea să alunec. Scara de frânghie ar putea fi defectă. S-ar putea s-o prind de o rocă fisurată. Se poate întâmpla orice! Deci, mă pot baza pe tine?

Bigman părea dezamăgit.

– Dar asta pare cu adevărat o aventură. Și eu trebuie să stau aici sus când tu îți asumi toate riscurile?

– Așa lucrează adevăratele echipe, Bigman! Știi asta.

Se opri pe marginea fisurii. Soarele trecea de linia orizontului în fața lor, iar cerul se făcea din negru purpuriu. În schimb fisura rămânea un abis întunecat și de nepătruns. Atmosfera rarefiată de pe Marte nu împrăștia prea bine lumina și numai atunci când soarele era exact deasupra ei noaptea neagră a fisurii dispărea.

David aruncă cu greu scara în interiorul fisurii. Nu făcu nici un zgomot atunci când se lovi de piatră, și rămase întinsă, menținută de bulbul înfipt pe buza fisurii. Apoi auziră, treizeci de metri în jos, celălalt bulb lovind de câteva ori piatra.

David trase de frânghie pentru a-i testa rezistența, apoi, apucând prima treaptă cu amândouă mâinile, dispăru și el în abis. Coborârea îi dădu, în primul moment, senzația că e un fulg care coboară cu o viteză de cel puțin două ori mai mică decât cea pe care ar fi avut-o pe Pământ, dar senzația încetă după câteva clipe. Greutatea lui nu era mult diferită de cea pe care ar fi avut-o pe Pământ, datorită celor două tuburi de oxigen, ambele cu cea mai mare capacitate disponibilă de la fermă.

David își săltă capul deasupra buzei fisurii. Bigman se uita cu niște ochi mari la el.

– Acum pleacă și ia mașina cu tine. Du înapoi la Consiliu filmele și proiectoarele și lasă-mi scuterul.

– Bine, răspunse Bigman.

Toate mașinile aveau la ele un scuter în formă de platformă pe patru roți care se putea deplasa cu jumătate din viteza mașinii. Nu erau prea confortabile, nu aveau nici o protecție împotriva frigului și, mai rău, nici împotriva prafului sau a furtunilor de nisip. Totuși când o mașină se strica la kilometri distanță de fermă, era mai bine să mergi într-un scuter decât să aștepti să fii găsit.

David Starr privi în jos. Era prea întuneric ca să vadă capătul scării, a cărui strălucire licărea în întuneric. Lăsă picioarele libere, coborî de pe marginea fisurii și apoi în jos pe scară numărând treptele. Când ajunse la a optzecea, atinse capătul liber al scării și îl apucă după ce își prinsese un braț între două trepte pentru a-și lăsa amândouă mâinile libere.

Când prinse în mână bulbul de jos, se întinse în partea dreaptă și îl apăsă de stâncă. Bulbul rămase fără probleme acolo. Trase tare de el, dar acesta rămase fixat. David trecu, cât putu de repede, de la poziția de dinainte pe cealaltă parte a scării, care era acum ancorată. O mână îi rămase prinsă de porțiunea de scară pe care tocmai o părăsise, așteptând ca aceasta să cadă. Imediat ce scara căzu, trase puternic de mână pentru ca bulbul de deasupra să se depărteze de el în cădere.

Simți o ușoară mișcare de balans atunci când bulbul care fusese agățat de buza fisurii cu treizeci de secunde înainte, lovi peretele fisurii undeva la șaizeci de metri adâncime de suprafață planetei

Marte. Apoi privi în sus. Deasupra era o fâșie mare de cer purpuriu, dar știa că se va micșora o dată cu fiecare treaptă coborâtă.

Cobora, și la fiecare optzeci de trepte ancora din nou scara, mai întâi la dreapta celei vechi și apoi la stânga, menținând în general un drum drept la coborâre.

Trecură șase ore și David se opri încă o dată pentru a mai mânca puțin din rația concentrată și pentru a mai lua o gură de apă din bidonaș. Tot ce putea face pentru a se odihni era să-și prindă picioarele în trepte, slăbind astfel presiunea din mâini. Nicăieri de-a lungul coborârii nu găsise vreo porțiune orizontală de stâncă unde să-și tragă răsuflarea. Cel puțin nu în raza lanternei lui.

Asta era rău și din alte puncte de vedere. Unul dintre ele era urcatul înapoi – presupunând că va mai urca vreodată înapoi – care ar fi trebuit făcut tot prin metoda greoaie de a înfige fiecare bulb cât mai sus posibil. Asta se putea face – și fusese făcut – pe Lună. Pe Marte, în schimb, gravitația era cel puțin de două ori mai mare decât pe satelitul natural terestru și tot acest proces ar fi fost îngrozitor de lent, mult mai lent decât era cel de coborâre. Și coborârea – își dădu seama cu părere de rău David – era destul de lentă. Nu coborâse mai mult de un kilometru și jumătate.

În jos totul era întunecat. Deasupra, fâșia de cer îngustată acum și mai mult se mai luminase. David se hotărî să aștepte. Ceasul lui, potrivit după fusul orar de pe Pământ, îi arăta că era trecut de unsprezece, dar se putea folosi de el și pe Marte, unde perioada de rotație era doar cu o jumătate de oră mai mare decât cea a Pământului. Peste puțin timp soarele va fi exact deasupra lui.

Își dădea seama că hărțile cavernelor de pe Marte erau cel mult niște simple aproximări făcute în funcție de acțiunea undelor în scoarța planetei. Luând în considerare erorile foarte mici existente, s-ar fi putut afla la câțiva kilometri distanță de intrarea într-o cavernă.

Și, în plus, s-ar fi putut să nu existe nici un fel de intrare. Cavernele ar putea fi doar fenomene naturale, cum sunt Peșterile Carlsbad de pe Pământ. Cu excepția că toate cavernele de pe Marte se întindeau pe sute de kilometri.

Aștepta, aproape gata să-l ia somnul, atârnat de scară deasupra hăului, în întuneric și tăcere. Își mișcă degetele amorțite. Chiar și în mănuși, frigul de pe Marte se făcea simțit. Cât timp coborâse, mișcarea îi menținuse temperatura ridicată, dar acum când stătea pe loc, frigul începea să-l înțepe.

Aproape că (se hotărâse să-și reînceapă coborârea pentru a nu îngheța, când văzu apărând prima rază de lumină. Privi în sus și văzu lumina slabă a soarelui coborând. Deasupra buzei fisurii, în pata mică de cer pe care o putea vedea, apărea soarele. Trecură zece minute până când lumina atinse intensitatea maximă, atunci când întreg globul strălucitor deveni în totalitate vizibil. Cu toate că era mic pentru un pământean, soarele era aproape cât un sfert din lățimea fisurii. David știa că lumina nu va dura decât o jumătate de oră, sau chiar mai puțin, iar după aceea întunericul se va așterne din nou pentru încă douăzeci și patru de ore.

Se uită repede înjur, balansându-se pentru a avea o vedere mai amplă. Peretele fisurii nu era deloc drept, ci neregulat, dar peste tot vertical. Ca și cum în scoarța planetei ar fi fost făcută o tăietură cu un cuțit cu zimți, dar unul care tăia drept în jos. Peretele opus era cu mult mai aproape decât fusese la suprafață, dar David se gândi că ar trebui să coboare mai mult de doi-trei kilometri pentru a-l putea atinge.

Și totuși nu apărea nimic. Nimic!

Dar imediat văzu o fâșie întunecată. Răsuflă ușurat. Într-un loc apărea ceva întunecat. De fiecare dată când o stâncă ieșită în afară arunca o umbră, aceasta forma o pată neagră. Atât doar că fâșia pe care o vedea David era dreptunghiulară. Avea, sau cel puțin așa părea, unghiuri drepte. Trebuia să fie ceva artificial. Arăta ca un fel de ușă construită în stâncă.

Apucă repede bulbul de jos, îl îndreptă cât de mult putu în direcția petei, prinse celălalt bulb în timp ce cădea și îl fixă cât mai departe în aceeași direcție. Făcu aceleași mișcări cât de repede putu, sperând cu disperare ca lumina soarelui să se mențină și ca acea pată să nu fie cumva o iluzie.

Soarele traversase fisura și ajunsese acum pe buza de pe care coborâse David. Stâncă pe care o vedea fusese roșu-galbenă iar acum devenise din nou gri. Dar era încă lumină pe celălalt perete al fisurii și încă mai putea vedea destul de bine. Ajunsese la mai puțin de treizeci de metri distanță și fiecare schimbare de bulb îl aducea cu un metru mai aproape.

Strălucind, lumina trecuse pe celălalt perete, iar amurgul se apropia atunci când David ajunsese la marginea petei. Mâinile lui înmănușate apucară marginea unei spărturi ce fusese făcută în stâncă.

Era fină. Nu avea nici un fel de asperitate sau defect. Probabil că

fusesse făcută de o ființă inteligentă.

Nu mai avea nevoie de lumina solară. Raza lanternei era suficientă. Trase scara în scobitura din stâncă și atunci când dădu drumul unui bulb îl simți lovindu-se puternic de roca de dedesubt. Era o margine orizontală!

Coborî repede și, în câteva minute, stătea pe rocă. Pentru prima dată în mai mult de șase ore stătea pe ceva solid. Găsi bulbul dezactivat al scării și îl înfipse în rocă undeva la nivelul taliei, dădu jos scara, apoi trase siguranța și scoase bulbul. Pentru prima dată în mai mult de șase ore ambele capete ale scării erau libere.

David își înfășură scara în jurul brațului și al taliei și se uită în jur. Scobitura din fața stâncii era înaltă de trei metri și avea o lățime de doi metri. Îndreptă lumina lanternei în față și înainta până când ajunsese la o stâncă care bloca drumul.

Stâncă era și ea lucrată de ființe inteligente. Nu putea fi altfel. Dar rămânea ca un fel de barieră în calea cercetărilor lui.

Simți apoi o durere instantanee în urechi și se întoarse rapid. Nu putea fi decât o singură explicație. Într-un fel, presiunea aerului din jurul lui creștea. Se îndreptă spre marginea terasei și nu fu surprins să descopere că deschizătura pe care intrase era acum barată de o stâncă ce nu fusese mai înainte acolo. Apăruse în acel loc fără nici un fel de zgomot.

Inima începu să-i bată cu putere. Se afla, desigur, într-un fel de cameră de depresurizare. Își scoase cu grijă aparatul de respirat și trase o gură de aer. Îl simțea plăcut și cald în plămâni.

Înainta spre stâncă care îi bloca drumul așteptând cu încredere să se ridice.

Exact așa se întâmplă, dar cu o clipă înainte de asta, David își simți brațele strânse dintr-o dată pe lângă corp ca și cum ar fi fost prins de un lasou de oțel și apoi strâns cu putere. Avu timp să scoată doar un strigăt de surpriză, apoi își simți picioarele legate în același fel.

De-abia atunci ușa din interior se deschise și intrarea în cavernă deveni liberă, dar David Starr nu putea să miște nici mâinile, nici picioarele.

David aștepta. Nu avea nici un rost să vorbească la pereți. Se presupunea că entitățile care construiseră aceste caverne și care' putuseră să-l imobilizeze în acest fel aveau în mână toate atuurile.

Se simți ridicat în aer, apoi aplecat pe spate până când linia corpului său deveni paralelă cu solul. Încercă să-și ridice capul pentru a vedea, dar acesta rămase nemișcat. Legăturile nu erau atât de puternice ca cele care îi strânseseră brațele. Era mai degrabă senzația unui ham catifelat, asta cel puțin până acum.

O forță îl împinse înainte foarte încet. Era ca și cum ar fi intrat într-o apă caldă, parfumată, dar în care se putea respira. În momentul în care părăsi camera de depresurizare, îl cuprinse un somn fără vise.

David Starr deschise ochii neavând nici o senzație de trecere a timpului, dar cu senzația unei forme de viață lângă el. Nu putea descrie exact forma pe care o lua acea senzație. Era în primul rând conștient de căldură. O căldură dintr-o zi toridă de vară de pe Pământ. În al doilea rând, era înconjurat de o lumină roșie, atât cât să-i ajungă pentru a vedea în jur. Cu ajutorul ei, David abia distinsese zidurile micii încăperi atunci când își întoarse capul în toate direcțiile. Nu văzu nicăieri nici o mișcare: nu era nicăieri nici o urmă de viață.

Și totuși undeva în apropierea lui se petrecea ceva ce avea drept cauză activitatea unei ființe inteligente. David își dădu seama de asta într-un fel pe care nu-l putea explica.

Încercă cu grijă să-și miște o mână, reușind asta fără nici o greutate. Nedumerit, se ridică în picioare și își dădu seama că se află pe o suprafață moale, dar a cărei natură nu o putea preciza în semiîntinericul din cameră.

Deodată se auzi o voce:

– Creatura este conștientă de ceea ce o înconjoară... Ultima parte a propoziției era o adunătură de sunete fără sens.

David nu putu identifica direcția din care venea vocea. Părea că vine din toate părțile și de nicăieri.

Apoi se făcu auzită o a doua voce. Era altfel, diferența fiind de abia sesizabilă. Vocea era mai ușoară, într-un fel mult mai feminină:

– Te simți bine, creatură?

– Nu vă pot vedea, răspunse David.

Prima voce – David se gândi la ea ca la o voce de bărbat – vorbi din nou.

– Este cum am spus eu... Din nou acele sunete de neînțeles. Nu ești dotat pentru a vedea mintea, a continuat vocea.

Ultimele cuvinte erau greu de înțeles, dar lui David i s-au părut că spun „a vedea mintea”.

– Pot să văd materia, spuse el, dar aici este puțină lumină, încât

abia văd.

Urmă o clipă de tăcere, ca și cum cei doi ar discuta separat, apoi în mână lui David apăru un obiect. Era lanterna lui.

– Are asta, se auzi din nou vocea masculină, vreo semnificație pentru tine privitor la lumină?

– Desigur. Nu vezi?

O aprinse și apoi împrăstie o rază de lumină în jurul lui. În cameră nu era nici un fel de formă de viață. Suprafața pe care stătea era transparentă și situată undeva la un metru deasupra podelei.

– Este cum am spus, rosti vocea feminină bucuioasă. Vederea creaturii este activată de radiații de unde scurte.

– Dar cel mai mult din radiația instrumentului este în infraroșu. E cum m-am gândit eu, protestă celălalt.

Lumina își schimba intensitatea în timp ce se auzea acea voce, devenind întâi portocalie, apoi roșie, și la sfârșit albă. David interveni:

– Puteți să răciți camera?

– Dar a fost potrivită la temperatura corpului tău.

– Oricum, aș dori să fie mai răcoare.

Cel puțin erau cooperanți. Un vânt rece trecu peste David, fiind binevenit și într-un fel plăcut. Lăsa temperatura să scadă la 20 de grade înainte să-i oprească.

– Cred că voi comunicați direct cu mintea mea. Presupun că din cauza asta vă aud vorbind engleza internațională, rosti David.

Vocea masculină spuse:

– Ultima frază nu o înțeleg, dar cu siguranță comunicăm. Cum crezi că s-ar întâmpla toate astea altfel?

David dădu din cap. Asta se întâmpla simultan cu acel zgomot ocazional. Când se folosea o noțiune pe care David nu putea să o asocieze cu vreo imagine din mintea lui, nu putea percepe decât un zgomot. Ca un „zgomot de fond” mental.

Vocea feminină se făcu din nou auzită:

– În istoria timpurie a rasei noastre există legende care spun că mințile noastre erau aproape una de cealaltă, și că noi comunicam cu ajutorul simbolurilor pentru ochi și urechi. Pornind de la întrebarea ta, nu pot decât să mă întreb dacă acesta este și cazul rasei tale, creatură?

– Da, așa este, răspunse David. Cât timp a trecut de când m-ați adus în cavernă?

Vocea masculină zise:

– Nu mai mult de o rotație planetară. Ne cerem scuze pentru neplăcerile pe care ți le-am cauzat, dar era prima noastră șansă de a studia una din creaturile de la suprafață aflate în viață. Am mai recuperat câteva înainte, una chiar cu puțin timp înainte, dar nici una nu a fost funcțională, și cantitatea de informații obținută a fost totuși

limitată.

David se întrebă dacă nu era chiar cadavrul lui Griswold cel pe care îl recuperaseră de curând. Apoi întrebă precaut:

– Examinarea mea s-a terminat? Vocea feminină răspunse imediat:

– Ți-e teamă să nu-ți facem vreun rău. În mintea ta există impresia limpede că noi am fi atât de sălbatici încât să intervenim asupra funcțiilor tale vitale pentru a obține cunoștințe. Cât de groaznic!

– Îmi pare rău că v-am ofensat. Asta se întâmplă doar pentru că metodele voastre îmi sunt necunoscute.

Vocea masculină spuse:

– Noi cunoaștem tot ce avem nevoie. Suntem capabili să facem o analiză a corpului tău moleculă cu moleculă, fără contact fizic. Dovezile psihomecanismelor noastre sunt suficiente.

– Ce sunt aceste psihomecanisme?

– Cunoști transformările psihomateriale?

– Mă tem că nu.

Urmă o pauză, apoi vocea masculină vorbi concis:

– Tocmai ți-am investigat creierul. Mă tem că, judecând după textură, cantitatea de principii științifice îți este insuficientă pentru a înțelege explicațiile mele.

David se simți neputincios.

– Scuzele mele, spuse el.

– O să-ți pun câteva întrebări, continuă vocea masculină.

– Începeți, *sir*.

– Ce înseamnă ultima parte a propoziției tale?

– Este un mod respectuos de adresare. Urmă o pauză, după care vocea se auzi din nou:

– Aha, înțeleg. Complicați simbolurile de comunicare în conformitate cu persoana căreia vă adresați. Un vechi obicei. Dar să trecem la subiect. Spune-mi, creatură, radiezi enorm de multă căldură. Ești bolnav sau așa este normal?

– Da, este normal. Corpurile moarte pe care le-ați examinat erau fără îndoială la temperatura mediului înconjurător, oricare ar fi fost aceea. Dar atâta timp cât sunt funcționale, corpurile noastre mențin o temperatură potrivită nouă.

– Atunci, nu sunteți de pe această planetă?

– Mai înainte să vă răspund, pot să întreb care ar fi atitudinea voastră față de creaturile asemănătoare mie, dacă nu am fi originari de pe această planetă?

– Te asigur că tu și semenii tăi ne sunteți indiferenți, cu excepția faptului că, până acum, ne-ați făcut curioși. Văd în mintea ta că nu ești sigur de motivele noastre. Văd că ți-e teamă de ostilitatea noastră. Lasă la o parte aceste gânduri.

– Nu poți citi în mintea mea răspunsurile la întrebări? De ce mă

întrebi direct pe mine?

– Nu pot citi decât emoții și atitudini generale în absența comunicației. Totuși, ești o creatură, și nu poți înțelege. Pentru informații precise, comunicarea implică un efort de voință. Dacă asta te ajută să te liniștești, te informez că avem toate motivele să credem că ești membru al unei rase care nu aparține acestei planete, în primul rând, compoziția țesuturilor tale este diferită de aceea a oricăror ființe care au existat vreodată pe fața acestei planete. Căldura corpului tău indică faptul că vii din altă lume, una mai caldă.

– Ai dreptate. Vin de pe Pământ.

– Nu înțeleg ultimul cuvânt.

– De pe planeta de lângă voi în direcția soarelui.

– Așa! Asta e foarte interesant. În vremea când rasa noastră s-a retras în caverne, în urmă cu circa o jumătate de milion de mișcări de revoluție, știam că planeta voastră adăpostește viață, probabil nu inteligentă. Era atunci rasa voastră inteligentă?

– Cât de cât, răspunse David.

Trecuseră un milion de ani pământeni de când marțienii părăsiseră suprafața planetei lor.

– Asta este cu adevărat interesant. Trebuie să duc această informație direct la Memoria Centrală. Vino,....

– Lasă-mă să mai rămân,.... Aș vrea să comunic în continuare cu această creatură.

– Cum dorești.

Vocea feminină spuse:

– Povestește-mi despre lumea ta.

David începu să vorbească liber. Simțea o osteneală plăcută. Nu mai avea nici o suspiciune și nu-l mai împiedica nimic să răspundă sincer și complet. Aceste ființe erau prietenoase. Și începu să ofere informații.

La un moment dat, ea întrerupse legătura cu mintea lui, iar David se opri brusc.

Întrebă supărat:

– Ce-am spus?

– Nimic rău, îl liniști vocea feminină. Am descătușat toate inhibițiile din mintea ta. Nu este legal să fac asta, și nu aș fi îndrăznit dacă... ar fi fost aici. Dar tu ești doar o creatură și eu sunt atât de curioasă! Știam că suspiciunile tale sunt mult prea profunde pentru a te lăsa să vorbești fără să te ajut puțin, iar suspiciunile tale sunt atât de nefondate! Noi nu v-am putea face nici un rău nici unei creaturi de-a voastră atâta timp cât nu interveniți asupra noastră.

– Deja am făcut asta, nu-i așa? întrebă David. Ocupăm planeta voastră de la un capăt la altul.

– Acum mă testezi iar. Nu ai încredere în mine. Suprafața planetei

nu ne interesează. Aceasta este casa noastră. Și totuși – vocea feminină sună ca un șuierat – trebuie să fie o adevărată plăcere să călătorești de pe o lume pe alta. Știm și noi că există multe planete și mulți sori în spațiu. Când te gândești că niște creaturi ca voi locuiesc peste tot. Este atât de interesant încât sunt tare mulțumită că am simțit la timp cum coborai neîndemânatic spre noi. Și astfel am putut face acea intrare.

– Ce!? strigă David fără să se poată abține, deși știa că unele acustice ale corzilor lui vocale rămâneau neauzite și că numai gândurile minții erau percepute. Vrei să spui că tu ai făcut acea intrare?

– Nu singură. M-a ajutat.... De asta ni s-a dat șansa să te investigăm.

– Dar cum ai făcut asta?

– Cum adică, *cum*? Prin voință.

– Nu înțeleg.

– Dar e simplu. Nu poți să vezi în mintea mea? A, am uitat. Tu ești o creatură. Vezi, când ne-am retras în caverne, am fost nevoiți să distrugem milioane de metri cubi de materie pentru a ne face loc aici. Nu aveam unde să depozităm materia, așa că am transformat-o în energie și...

– Nu, nu, nu te înțeleg.

– Nu înțelegi? În cazul ăsta, tot ce-ți pot spune este că această energie a fost stocată în așa fel încât să poată fi captată oricând printr-un simplu efort al minții.

– Dar dacă toată materia care a existat odată în aceste caverne a fost convertită în energie...

– Asta a fost ceva! Cu siguranță. Trăim din acea energie de jumătate de milion de mișcări de revoluție, și s-a calculat că e suficientă pentru alte douăzeci de milioane de mișcări de revoluție. Chiar mai înainte de a părăsi suprafața planetei, studiasem raportul dintre minte și materie, și de când am venit în caverne ne-am perfecționat știința la un așa grad încât am renunțat la materie pentru uzul nostru personal. Suntem creaturi formate din spirit pur și energie, care nu mor și nu se mai nasc. Eu sunt aici cu tine, dar din moment ce nu poți să percepi mintea, nu poți fi conștient de mine decât cu mintea ta.

– Dar, cu siguranță că ființe ca voi pot stăpâni tot universul.

– Te temi că o să ne disputăm universul cu niște amărâte de ființe materiale ca voi? Că ne vom lupta pentru un loc între stele?

Asta e ceva prostesc. Tot universul este aici cu noi. Ne suntem suficienți nouă înșine.

David tăcu. Apoi, încet, își puse mâinile în cap în timp ce senzația calmă de comuniune îi cuprindea mintea. Era pentru prima dată când avea acest sentiment și rămase mut în fața intimității lui.

Ea continuă:

– Din nou scuzele mele. Dar ești o creatură așa de interesantă! Minte ta îmi spune că semenii tăi sunt în mare pericol și tu ai impresia că noi suntem cauza. Te asigur, creatură, că nu este așa.

Spuse asta în cel mai simplu mod cu putință. David nu putea să nu creadă.

– Cealaltă ființă care era cu tine a spus că țesuturile mele au o chimie diferită de cea a oricăror forme de viață de pe Marte. Pot să întreb cum?

– Este compusă dintr-un material care are la bază azotul.

– Proteine, explică David.

– Nu înțeleg cuvântul.

– Din ce sunt compuse țesuturile voastre?

– Din.....Este ceva diferit. Practic nu avem azot în ele.

– Atunci nu poți să-mi oferi hrană?

– Mă tem că nu.....a spus că orice fel de materie organică de pe planeta noastră ar fi otrăvitoare pentru tine. Am putea să fabricăm componente simple asemănătoare tipului tău de materie cu care ai putea să te hrănești, dar materialul azotic care formează cea mai mare parte a țesuturilor tale ne depășește fără un studiu detaliat. Ți-e foame, creatură?

Era o frântură de simpatie și de grijă în gândurile ei. David continua să se gândească la ea ca la o voce.

– Deocamdată am mâncarea mea, spuse el. Vocea feminină replică:

– Mi se pare neplăcut să mă gândesc la tine ca la o simplă creatură. Care este numele tău?

Apoi adăugă, ca și cum s-ar fi temut că nu e înțeleasă.

– Cum te identifică semenii tăi?

– Mă cheamă David Starr.

– Nu înțeleg, cu excepția faptului că se face o referire la stelele din univers. Te numesc așa pentru că ești un călător prin stele?

– Nu, mulți oameni călătoresc prin spațiu. Starr nu are nici un înțeles deosebit până acum. Este doar un sunet pentru a mă identifica, așa cum numele voastre sunt niște simple sunete. Cel puțin ele nu generează nici o imagine în mintea mea; nu pot să le înțeleg.

– Ce păcat. Ar trebui să ai un nume care să arate că ești un rătăcitor în spațiu; felul în care mergi dintr-un colț în celălalt al universului. Dacă aș fi fost o creatură la fel ca tine, mi se pare că ar fi fost potrivit să fiu numită „Rătăcitorul în Spațiu”.

Și așa, de pe buzele unei creaturi pe care nu o putea vedea și a cărei adevărată formă nu o va putea vedea niciodată, David Starr auzi, pentru prima dată, numele sub care va fi cunoscut în toată galaxia.

În mintea lui; David răsună deodată o voce mai gravă.

– Salutări, creatură!.... ți-a dat un nume bun, auzi David. Vocea feminină se făcu din nou auzită:

– O să te las pe tine....

După pierderea acestui contact mai vag din mintea sa, David își dădu seama că posesoarea vocii feminine nu mai era în contact mental cu el. Se întoarse îngrijorat, având din nou iluzia că exista o direcție din care veneau aceste voci, și-și dădu seama că din nou mintea lui nepregătită încerca să interpreteze după vechile metode ceva cu care nu intrase în contact niciodată. Dar vocea nu venea dintr-o anumită direcție. Era doar în interiorul minții lui.

Creatura cu vocea gravă își dădu seama de această dificultate.

– Ești tulburat de neputința simțurilor tale de a mă detecta, iar eu nu vreau să fii tulburat. Aș putea lua forma fizică a unei creaturi asemănătoare ție, dar asta ar fi o postură săracă și nedemnă. Ajunge atât?

David Starr urmări strălucirea ce apăru în aer chiar în fața lui. Era o rază de lumină verde-albăstruie, înaltă de aproape doi metri și lată o jumătate de metru.

– Este suficient atât, răspunse David. Vocea gravă continuă:

– Bun. Acum să-ți explic cine sunt. Sunt Administratorul... a ajuns la mine raportul capturării unui specimen viu din noua formă de viață de la suprafață. Eu o să-ți examinez mintea.

Funcția noii ființe nu fusese pentru David decât o adunătură de sunete, dar simțise imediat demnitatea și responsabilitatea care răzbătuse din ea. Cu toate astea răspunse ferm:

– Aș prefera să rămâi afară din mintea mea.

– Prudența, rosti vocea gravă, este de înțeleș și de lăudat. Totuși, examinarea mea va fi limitată la exterior. O să am grijă să nu-ți încalc intimitatea.

David își încorda mușchii fără nici un rezultat. Câteva minute nu simți nimic. Chiar și iluzia unei atingeri ca de fulg pe mintea lui. Iluzie ce apăruse atunci când fusese examinat de ființa cu vocea feminină, dispăru la noua inspecție evident mai experimentată. Și, cu toate astea, David era conștient, neînțelegând cum se putea întâmpla asta, de compartimentele minții sale care erau deschise cu grijă, apoi închise la fel, fără vreun fel de durere sau tulburare.

La un moment dat, vocea gravă rosti:

– Îți mulțumesc. Vei fi eliberat și dus din nou la suprafață peste puțin timp.

David întrebă sfidător:

– Ce ai găsit în mintea mea?

– Destul ca să-mi fie milă de semenii tăi. Noi, cei din Viața Interioară, am fost odată la fel ca voi, așa că, într-un fel, vă înțelegem. Oamenii voștri nu se află în echilibru cu universul. Aveți o minte iscoditoare care caută să înțeleagă ceea ce este aproape de neînțeles, fără a fi înzestrați cu simțul profund și adevărat care vă poate dezvălui Realitatea. În încercarea voastră zadarnică de a căuta umbrele care vă înconjoară, ați călătorit în spațiu până la cele mai îndepărtate limite ale galaxiei. Am avut dreptate... v-a numit bine. Sunteți cu adevărat o rasă de Rătăcitori în Spațiu. Totuși, la ce vă folosește rătăcirea? Adevărata victorie este în interior. Pentru a înțelege universul material, va trebui mai întâi să vă separați de el așa cum am făcut noi. Ne-am întors privirea de la stele spre noi înșine. Ne-am retras în cavernele din lumea noastră și ne-am părăsit corpurile. Cu noi nu există moarte, decât atunci când o minte se odihnește; nici naștere, decât atunci când o minte care se duce să se odihnească trebuie să fie înlocuită.

– Și totuși, spuse David, nu vă sunteți suficienți. Unii dintre voi suferă de curiozitate. Ființa cu care am vorbit mai înainte vroia să știe mai multe lucruri despre Pământ.

– ... este născută de curând. Viața ei nu este egală cu o sută de mișcări de revoluție ale planetei în jurul Soarelui. Controlul ei asupra minții nu este perfect. Noi, cei care suntem maturi, putem concepe cu ușurință toate modelele după care s-ar putea desfășura istoria voastră. Câteva dintre ele pot fi înțelese și de tine, și nu vom termina niciodată presupunerile în legătură cu lumea voastră, iar fiecare gând va fi la fel de fascinant și de stimulator ca și realitatea însăși. Cu timpul,... va învăța că așa este.

– Chiar și tu te-ai deranjat să-mi examinezi mintea.

– Asta pentru a mă asigura că presupunerile mele sunt adevărate. Rasa voastră are capacitatea de a evolua. După cele mai bune presupuneri, peste un milion de mișcări de revoluție ale acestei plante – o clipă din viața galaxiei – s-ar putea să vedem rasa voastră obținând Viața Interioară. Asta va fi bine. Rasa mea va avea un semen în eternitate, iar această tovărășie ne va servi tuturor.

– Spui că *s-ar putea s-o obținem*, spuse David cu prudență.

– Specia voastră are unele tendințe pe care semenii mei nu le-au avut niciodată. Din mintea ta pot vedea cu ușurință că sunt tendințe împotriva binelui tuturor.

– Dacă vorbești de lucruri precum războaie și crime, atunci poți vedea în mintea mea că majoritatea oamenilor luptă împotriva tendințelor anti-sociale și că victoriile noastre împotriva lor, așa lente cum sunt, sunt totuși sigure.

– Văd asta. Văd chiar mai mult. Văd că și tu dorești binele tuturor. Ai o minte puternică și sănătoasă, o esență pe care aș fi mândru să o

văd la semenii mei. Aș vrea să te ajut în năzuințele tale.

– Cum? Întrebă David.

– Minte ta e din nou plină de suspiciuni. Eliberează-te de tensiune. Te asigur că ajutorul meu nu se va face printr-o intervenție în activitățile semenilor tăi. O astfel de intervenție va fi de neînțeles pentru voi și nedemnă pentru mine. Lasă-mă să-ți prezint cele două lucruri necorespunzătoare de care și tu însuși ești conștient. Primul, din moment ce ești compus din materie instabilă, ești o creatură care nu are permanență. Nu numai că te vei descompune după câteva mișcări de revoluție, dar mai înainte de asta ești supus la tot felul de lucruri dureroase. Al doilea, crezi că lucrezi mai bine în secret; totuși, cu puțin timp înainte, un semen de-al tău ți-a recunoscut adevărata identitate, cu toate că ai pretins că ești altcineva. E adevărat ce am spus?

– E adevărat, răspunse David. Dar ce pot face? Vocea gravă dădu răspunsul:

– Soluția este deja în mâna ta.

Și imediat apărură în mâna lui David ceva subțire. Degetele lui erau gata să o scape înainte să-și dea seama că ține ceva. Era o bucată aproape fără greutate din... din ce?

Vocea gravă răspunse calm la gândul nerostit:

– Nu e nici pânză, nici fibră, nici plastic, nici metal. Nu e materie, așa cum înțelegeți voi materia. Este.... Puneți-o pe față.

David făcu ce îi spusese vocea și ea se desfăcu în mâini de parcă ar fi fost vie, mulându-se perfect pe toată suprafața frunții, ochilor și nasului său, neîmpiedicându-l totuși să respire sau să clipească.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă David.

Mai înainte ca el să termine de rostit acele cuvinte, o oglindă făcută din energie apărură în fața lui la fel de repede ca gândul. Se putea vedea în ea, dar destul de vag. Costumul lui de fermier, de la cizme până la rever, apărură înconjurat de o ceață care se schimba continuu, ca și cum ar fi fost un fum subțire ce plutea dar nu dispărea niciodată. De la buza de sus până în creștetul capului totul era pierdut într-o strălucire luminoasă care nu împiedica vederea, dar prin care din exterior nu se vedea nimic. După ce se privi în oglindă, aceasta dispărură, întorcându-se în depozitul de energie din care fusese scoasă.

David întrebă:

– Așa mă văd ceilalți?

– Da, dacă și ei au același aparat senzorial ca și tine.

– Dar pot vedea perfect. Asta înseamnă că razele de lumină pot pătrunde în interiorul scutului. Atunci cum se face că nu-l pot părăsi, arătându-mi astfel așa?

– Pot părăsi scutul, după cum spui, dar sunt transformate la trecerea prin scut, lăsând să se vadă numai ce poți vedea în oglindă.

Pentru a-ți explica asta ar trebui să folosesc concepte pe care mintea ta nu le-ar înțelege.

– Și restul?

Mâna lui David se mișcă prin fumul care îl înconjura fără să simtă ceva.

Vocea gravă răspunse la gândul nerostit:

– *Tu* nu simți nimic. Dar ceea ce ție ți se pare a fi fum este de fapt o barieră rezistentă la orice radiație de unde scurte, care este de netrecut pentru orice obiect material cu masa mai mare decât a unei molecule.

– Vrei să spui că este un scut de forță personal?

– E o descriere rudimentară, dar asta este.

– Pe Jupiter! Asta e imposibil! S-a dovedit clar că nu poate exista un câmp de forță destul de mic pentru a proteja un om de radiații și de inerția materială care ar putea fi generată de o mașină ce poate fi purtată de un om.

– Da, asta e adevărat pentru orice fel de știință pe care ați putea să o dezvoltați, voi. Dar masca pe care o porți nu este o sursă de energie. Este de fapt un dispozitiv de stocare a energiei care, de exemplu, se poate încărca prin expunerea pentru câteva minute la o radiație solară care trebuie să fie cel puțin egală în intensitate cu cea de pe Marte. Ba chiar mai mult, masca este un mecanism care eliberează acea energie la comanda minții. Întrucât mintea ta nu poate controla această putere, dispozitivul a fost adaptat la caracteristicile creierului tău și va acționa de fiecare dată când vei avea nevoie de ea. Acum scoate-ți masca.

David își duse mâinile la ochi și, răspunzând voinței lui, masca se desprinsese de față rămânând doar o bucată de voal. Vocea gravă se făcu auzită pentru ultima dată:

– Și acum trebuie să pleci, Rătăcitorule în Spațiu!

Și David Starr își pierdu cunoștința în modul cel mai plăcut pe care și-l putea imagina.

Nu simți nici un fel de trecere atunci când își reveni. Își recapătă cunoștința dintr-o dată. Nu avu nici un moment de nesiguranță – de genul „Ce se-ntâmplă cu mine?” – și nici nu-și puse întrebarea „Unde mă aflu?”

Știa cu siguranță că stătea pe suprafața planetei, că purta din nou aparatul de respirat și că respira prin el; că în spatele lui era exact buza fisurii, de care ancorase pentru prima dată scara pentru a-și începe coborârea; știa că la stânga lui, pe jumătate ascuns între stânci, se afla scuterul pe care i-l lăsase Bigman.

Era conștient și de felul în care ajunsese la suprafață. Dar toate astea nu aparțineau memoriei lui: era o informație care îi fusese introdusă deliberat în minte, poate ca un ultim lucru cu care marșienii

voiau să-l impresioneze, demonstrându-i puterea lor de a transforma materia în energie și invers. Făcuseră pentru el un tunel până la suprafață. Îl ridicaseră în ciuda gravitației cu o viteză aproape similară cu cea a unei rachete, transformând stânca dinaintea lui în energie care, după trecerea sa, se transformase la loc în stâncă. Și tot acest proces durase până când ajunsese la suprafață.

În mintea lui stăruiau chiar și niște cuvinte pe care nu le auzise în mod conștient. Cuvintele aparțineau vocii feminine și erau dătătoare de speranță: „Nu te teme, Rătăcitorule în Spațiu!”

După primii pași, David își dădu seama că atmosfera și căldura specifice Pământului, pregătite pentru el în cavernă, acum dispăruseră. Din cauza acestui contrast, simți frigul de pe Marte mai pătrunzător ca niciodată, iar vântul care bătea i se păru cel mai puternic pe care îl simțise de când venise pe planetă. Soarele era la orizont, spre est, la fel cum fusese atunci când coborâse în hău. Era al doilea răsărit? Nu avea cum să socotească trecerea timpului în intervalele în care fusese inconștient, dar era aproape sigur că nu trecuseră mai mult de două răsărituri.

Cerul părea acum diferit. Era mai albastru, iar soarele mult mai roșu. David se încruntă, apoi ridică din umeri. Începuse să se obișnuiască cu terenul marțian. Îi devenise mult mai familiar și începuse să interpreteze semnele la fel ca pe Pământ.

Cel mai bine ar fi să se întoarcă cât mai repede la cupola fermei. Scuterul nu era nici pe departe la fel de rapid sau de confortabil ca o mașină de nisip. Deci, cu cât se întorcea mai repede, cu atât mai bine.

Cercetă formațiunile de stânci și se simți un adevărat expert. Fermierii găseau drumul prin ceea ce părea un deșert fără urme folosind această metodă. Mergeau pe lângă o stâncă ce „arată ca un pepene verde pe o pălărie”, apoi o țineau în acea direcție până când ajungeau lângă ceva ce „seamănă cu o rachetă cu motoarele descentrate” și își continuau drumul mai departe spre o altă stâncă ce „aduce cu o cabană cu acoperișul căzut înăuntru” Era o metodă primitivă dar, pentru a te orienta astfel, nu aveai nevoie de nici un instrument, ci doar de o memorie vizuală și o imaginație de pictor, iar fermierii nu duceau lipsă de nici una dintre ele.

David mergea pe drumul arătat de Bigman, pentru a se întoarce cât mai repede posibil și pentru a nu risca să se rătăcească printre formațiunile stâncoase mai puțin spectaculoase. Scuterul înainta, sărind nebunește atunci când atinge vreo ridicătură și stârnind nori de praf când atinge din nou solul. David îl conducea stând cu tălpile bine înfipite în locașurile de jos și strângând puternic în mâini o leasă de metal. Nu avea deloc de gând să micșoreze viteza. Chiar dacă vehiculul se răsturna, riscurile unui accident erau foarte mici datorită gravitației existente pe Marte.

Altceva îl opri însă. Avea în gură un gust ciudat și simțea un fel de mâncărime pe maxilar și pe șira spinării. În gură îi stăruia un gust ciudat de nisip, iar când privi în spate, văzu un nor de praf aruncat de scuter ca un jet de rachetă. Era totuși ciudat că acel praf reușea să ajungă la el, să-l înconjoare și să-i umple gura.

Praf în față și în jur! *Pe Galaxie!* Gândul care îi veni minte îi provocă un fior rece pe șira spinării.

Reduse viteza și se îndreptă spre un adăpost în stâncă unde nu mai putea stârni praf. Se opri și așteptă ca aerul să devină curat. Dar nu se întâmplă așa! Își dădu seama că toată cavitatea sa bucală era plină cu praf. Înțelese acum de ce soarele arăta mai roșu iar cerul mult mai albastru. Asta se întâmpla din cauza prafului din aer care împrăstia mai multă lumină, luând din albastrul soarelui și adăugându-l la cer. Buzele i se uscau iar mâncărimea pe care o simțea începea să se întindă pe tot corpul.

Înțelese, sări pe scuter și porni cu cea mai mare viteză printre stânci, pietre și nisip.

Praf!

Praf!

Chiar și pe Pământ oamenii știau despre furtunile de praf de pe Marte, furtuni ce semănau numai ca denumire cu furtunile de nisip din deserturile terestre. Furtunile de aici erau cele mai periculoase din întregul sistem solar. Nici un om, prins la fel ca David Starr acum, nu supraviețuise, în toată istoria planetei, unei astfel de furtuni. Oamenii trecuseră prin chinurile morții la treizeci de metri de cupolă, fără a fi în stare să parcurgă distanța, în timp ce oamenii din dom nu avuseseră curajul sau nu se putuseră aventura să-i recupereze fără o mașină de nisip.

David Starr știa că îl aștepta o moarte cu o agonie prelungită. Praful se strecura deja între aparatul de respirat și pielea feței. Își simțea deja ochii umezindu-se și clipind de durere.

Originea furtunilor de pe Marte nu era înțeleasă. Ca și Luna, suprafața planetei Marte este, la o scară mai mare, acoperită cu praf fin. Spre deosebire de Lună, Marte are o atmosferă capabilă să ridice astfel de praf. Atmosfera marțiană este rarefiată, iar vânturile nu bat pe suprafețe mari.

Numai că, din când în când, din motive necunoscute, dar probabil având o legătură cu bombardamentele de electroni din spațiu, praful se încarcă electric și fiecare particulă de praf își respinge vecinii. Chiar și fără vânt au tendința de a se ridica. Fiecare pas iscă un nor de praf care refuză să se așeze la loc, dar care zboară și se împrăștie în aer.

Când acest nor întâlnește un curent de: aer, se poate spune că se formează o adevărată furtună de praf. Praful care nu este niciodată atât de gros încât să împiedice vederea; dar nu în asta constă pericolul furtunilor. Ceea ce ucide e mai degrabă felul în care se împrăștie peste tot acest praf.

Particulele de praf sunt extrem de fine și astfel pot penetra orice. Hainele nu le pot opri; un adăpost în stâncă nu este de nici un ajutor și nici aparatele de respirat cu marginile lor elastice, strânse pe față, nu pot opri particulele să-și croiască drum înăuntru.

În punctul maxim al unei furtuni sunt de ajuns două minute pentru a produce o iritație insuportabilă, cinci minute pentru a orbi un om și cincisprezece minute pentru a-l omorî. Chiar și o furtună medie, atât de ușoară încât nici măcar să nu fie remarcată de cei care sunt expuși la ea, este suficientă pentru a înroși pielea expusă și pentru a produce așa-numitele arsuri de furtună.

David Starr știa toate astea și chiar mai mult. Știa că pielea lui se înroșea. Expira puternic dar asta nu-l ajuta în nici un fel să-și curețe gâtul plin de praf. Încercă să-și țină gura închisă, să respire numai printr-o mică deschizătură. Nici asta nu-l ajută în nici un fel. Praful intra croindu-și drum printre buze. Scuterul trosnea din toate încheieturile acum când praful avea același efect asupra motorului ca și asupra lui David.

Avea acum ochii umflați și aproape închiși. Lacrimile, curgând șiroaie, se strângeau la baza aparatului de respirat și acopereau deschizăturile pentru ochi prin care oricum nu se mai putea vedea nimic.

Nimic nu putea opri acele mici particule de praf, poate doar sudurile unei cupole sau o mașină de nisip. Nimic altceva. Nimic?

Cu toată mâncărimea înnebunitoare și cu toate torturile prin care trecea atunci când respira, David se gândea cu disperare la marțieni. Știau ei oare de furtuna ce urma să aibă loc? Puteau ei oare să știe? L-ar fi trimis la suprafață dacă ar fi știut? În momentul în care îi

examinaseră mintea, ar fi trebuit să afle că avea doar un scuter cu care putea ajunge la fermă. Ar fi putut chiar să-l transporte la suprafață lângă fermă sau, de ce nu, chiar înăuntrul.

Au știut sigur că afară erau toate condițiile pentru a se forma o furtună de praf. Își aducea aminte că ființa cu vocea gravă a fost atât de directă atunci când a luat decizia de a-l transporta la suprafață, ca și cum s-ar fi grăbit să facă asta la timp pentru ca David să fie prins de furtună.

Și totuși, ultimele cuvinte ale vocii feminine, cuvinte pe care nu le auzise în mod conștient și care, cu siguranță, au fost introduse în mintea lui în timp ce era adus la suprafață fuseseră: „Nu te teme, Rătăcitorule în Spațiu.”

Soluția îi veni în minte chiar în clipa în care se gândi la aceste cuvinte. Căută cu o mână în buzunare iar cu cealaltă își scoase aparatul de respirat. Imediat ce făcu asta, ochii și nasul, parțial protejați până atunci, primiră o nouă rafală de praf care îl ardea și îi irita fața.

Imediat simți nevoia să strănute, dar se abținu. Inspirația involuntară i-ar fi umplut plămânii cu o mare cantitate de praf și asta i-ar fi fost fatal.

Dar în acel moment ridică fâșia de pânză pe care o scosese din buzunar și o înfășură pe față și pe ochi, punându-și apoi peste ea aparatul de respirat.

De-abia atunci strănută. Asta însemna că va trage o enormă cantitate de gaz atmosferic nefolositor, dar fără nici un firicel de praf. Urmă o inspirație, trăgând o cantitate cât mai mare de oxigen, o evacua apoi cu putere, eliminând astfel praful din gură și alternând asta cu inhalarea aerului pe gură pentru a preveni o „beție” cu oxigen.

Pe măsură ce lacrimile îi curătau praful din ochi și nici un firicel nu mai pătrundea prin mască, David își dădu seama că putea să vadă din nou. Membrele și corpul se vedeau neclar prin ceața răspândită de câmpul de forță și era conștient că partea de sus a capului era invizibilă în strălucirea măștii.

Moleculele de aer puteau trece prin scut, dar oricât de mici ar fi fost, particulele de praf, erau destul de mari pentru a fi oprite. David putea vedea acest lucru cu ochii lui. Fiecare particulă de praf care lovea scutul era oprită iar energia mișcării ei era transformată în lumină, astfel încât la fiecare încercare de penetrare a scutului apărea o mică luminiță. David își văzu corpul ca un ocean de astfel de luminițe una lângă alta, la fel de strălucitor ca și soarele de pe Marte care, deși roșu și încetșat de praf, lăsa să se întrezărească într-un fel de semiîntuneric solul planetei.

David își scutură hainele. Norii de praf stârniți imediat erau mult prea fini pentru a fi văzuți, chiar dacă scutul nu împiedica

pătrunderea luminii. Praful ieșea din scut dar nu mai putea pătrunde înapoi. Treptat, David nu mai avea pe el aproape nici un fir de praf. Se uită cu neîncredere la scuter și încercă să pornească motorul. Nu se auzi decât un zgomot scurt și apoi tăcere. Era de așteptat. Diferite de mașinile de nisip, scuterele nu aveau, *nu puteau avea*, motoarele acoperite.

Era obligat să meargă pe jos. Gândul acesta nu-l sperie. Cupola fermei era la mai puțin de trei kilometri, iar el avea destul oxigen. Buteliile erau pline. Marțienii avuseseră grijă de asta înainte de a-l trimite la suprafață.

Acum înțelegea. Marțienii știuseră de furtună. Ba chiar era posibil ca acele ființe „să-i fi dat o mână de ajutor”. Ar fi fost ciudat ca, în ciuda experienței îndelungate în privința climei de pe Marte și a științei lor avansate, să nu fi învățat cauzele fundamentale și mecanismele care generează furtunile de praf. Dar chiar și trimițându-l afară în mijlocul furtunii, știau că avea mijlocul perfect de apărare în buzunar. Nu-l avertizaseră nici de încercarea ce-l aștepta, nici de mijlocul de apărare pe care îl avea în buzunar. Totul începea să aibă un sens acum. Dacă el era omul care să merite ca dar un scut-forță, va trebui, sau cel puțin ar trebui să-și dea seama singur când era cazul să-l folosească. Dacă nu-i trecea prin cap asta, însemna că nu era persoana potrivită.

David se înfiora și strânse din dinți când, pornind la drum, hainele i se atinseră de pielea inflamată. Marțienii fuseseră nemiloși atunci când îi riscaseră viața, dar aproape că era de acord cu ei. Se gândise repede cum sa se salveze, dar nu se mândrea cu asta. Ar fi putut să descopere soluția mult mai repede.

Câmpul de forță care îl înconjura îl ajuta la mers. Observă că scutul îi acoperea și talpa cizmelor așa că acestea nu intrau niciodată în contact cu suprafața planetei, stând ridicate la un centimetru deasupra solului. Forța de respingere dintre el și planetă era elastică ca și cum s-ar fi aflat pe niște arcuri de oțel. Acest lucru împreună cu gravitația mică îi permiteau să micșoreze distanța dintre el și cupola fermei în salturi uriașe.

Se grăbea. În acea clipă, mai mult decât orice, simțea nevoia unei băi fierbinți.

* * *

În momentul în care David ajunse la una din intrările cupolei, partea cea mai rea a furtunii trecuse, iar fulgerele de pe scutul de forță se redusese la niște luminițe infime. Acum își putea da jos masca.

Când ușile metalice se deschiseră, toată lumea se holbă la el, apoi urmară strigăte în timp ce toți fermierii de serviciu se înghesuiră în

jurul lui.

– Pe Jupiter! E Williams!

– Băiete, unde-ai fost?

– Ce s-a întâmplat?

Și peste toate acele întrebări venite de-a valma se făcu auzit un strigăt pătrunzător:

– Cum ai supraviețuit unei furtuni de praf? întrebarea răsună puternic apoi urmă un moment de liniște. Cineva spuse:

– Uitați-vă la fața lui! E ca o roșie decojită.

Era o exagerare, dar nu prea departe de adevăr pentru a nu-i impresiona pe toți cei prezenți acolo. Măinile se întindeau spre gulerul lui care fusese puternic strâns în jurul gâtului pentru a se proteja de frigul marțian. Îl puseră imediat pe un scaun și îl chemară pe Hennes.

Hennes veni în zece minute, dându-se jos dintr-un scuter și apropiindu-se cu o privire care arăta că era enervat și mânios. Nu se arăta deloc ușurat că un angajat al lui se întorsese teafăr.

– Ce se întâmplă, Williams? întrebă el mânios. David își ridică ochii și spuse calm:

– M-am rătăcit.

– Aha, deci așa îi spui tu? Plecat de două zile înseamnă rătăcit. Și cum ai reușit?

– Am ieșit să mă plimb și să iau o gură de aer și am ajuns prea departe.

– Ai crezut că aveai nevoie să iei o gură de aer și ți-au trebuit două nopți marțiene? Te aștepti să cred asta?

– Lipsește vreo mașină de nisip?

Unul dintre fermieri interveni repede în timp ce Hennes continua să se înroșească de nervi.

– E terminat, domnule Hennes. A fost afară în furtună.

– Nu fi prost, replică Hennes. Dacă l-ar fi prins furtuna, acum n-ar mai fi în viață.

– Păi, știi, continuă fermierul, dar uitați-vă la el.

Hennes se uită la el. Roșeața gâtului și a umerilor era un argument care nu putea fi ușor înlăturat.

– Ai fost prins de furtună? întrebă Hennes.

– Mă tem că da, răspunse calm David.

– Și cum ai reușit să scapi?

– A apărut un om, spuse David. Un om înconjurat de fum și de lumină. Praful nu-l deranja. Spunea că îl cheamă Rătăcitorul în Spațiu.

Imediat fermierii prezenți se adunară în jurul lor. Hennes se întoarse spre ei furios, fața lui durdulie deformată de un rictus violent.

– Cărați-vă mai repede de-aici! strigă el. Înapoi la muncă! Tu, Jonnitel, adu mai repede o mașină de nisip aici.

Abia după o oră îi fu permis lui David să facă baia fierbinte pe care

o ceruse. Hennes nu dăduse voie nimănui să se apropie de el. De sute de ori, în timp ce măsură cu pașii podeaua biroului său, oprindu-se în mijlocul camerei, se întorsese furios și îl întrebase pe David:

– Ce e cu acest Rătăcitor în Spațiu? Unde l-ai întâlnit? Ce-a spus? Ce-a făcut? Ce sunt fumul și lumina pe care le-ai văzut?

La toate întrebările David răspunsese dând ușor din cap:

– Am plecat să mă plimb. M-am rătăcit. Cineva pe nume Rătăcitorul în Spațiu m-a adus înapoi.

În cele din urmă, Hennes se dădu bătut. Doctorul fermei veni pentru a prelua cazul. David își făcu baie. Corpul îi fu uns cu tot felul de alifii și i se făcură injecții cu hormoni. Nu putu să scape de injecția cu Soporit. Adormi mai înainte ca acul să fie scos din el.

David se trezi în așternuturi curate și uscate la infirmerie. Roșeața pielii îi dispăruse considerabil. Știa că se vor întoarce din nou ca să-l asalteze cu întrebări, știa asta, dar acum va trebui să-i înfrunte cu adevărat.

Era sigur că avea răspunsul la misterul mâncării otrăvite; aproape tot răspunsul. Îi mai lipseau câteva piese, și desigur, dovada legală.

Auzi pași ușori în spatele patului și rămase nemișcat. Așa de repede? Dar nu era decât Benson care îi apără imediat în față. Benson, cu buzele lui groase, părul rar și dezordonat, a cărui față era o mască de îngrijorare. Avea cu el ceva ce semăna cu o pușcă foarte veche.

– Williams, ești treaz? întreabă el.

– Tu nu vezi? răspunse David.

Benson își trecu mâna peste fruntea plină de transpirație.

– Nu știe nimeni că sunt aici. Presupun că nici nu aș avea voie să mă aflu aici.

– De ce?

– Hennes e convins că ești implicat în otrăvirea mâncării. Ne-a înnebunit cu asta și pe mine și pe Makian. Susține că ai fost plecat undeva și că nu ai nimic de spus decât povești ridicole. În ciuda a tot ce pot face, mi-e teamă că ai probleme mari.

– În ciuda a tot ceea ce poți face?! Deci tu nu crezi teoria lui Hennes în legătură cu implicarea mea în toată povestea asta?

Benson se aplecă și David îi putu simți pe față căldura răsuflării când acesta șopti:

– Nu, nu cred. Nu, pentru că eu cred în povestea ta. De asta am și venit aici. Trebuie să te întreb despre creatura de care tot vorbești, de cea pe care pretinzi că ai văzut-o învăluită în fum și lumină. Ești sigur că n-a fost o halucinație, Williams?

– L-am văzut, spuse David.

– De unde știi că era uman? Vorbea engleza?

– Nu vorbea, dar avea formă de om. David spuse uitându-se fix la Benson:

– Crezi că e vreun marțian?

– Ah, te gândești la teoriile mele, zise Benson zâmbind. Da, cred că era un marțian. Gândește omule, *gândește!* Ies la iveală acum și fiecare informație este vitală. Mai avem atât de puțin timp!

– De ce mai avem puțin timp? spuse David ridicându-se într-un cot.

– Normal că nu știi ce s-a întâmplat din moment ce ai fost plecat! Sincer, Williams, suntem cu toții disperați.

Ridică cu mâna acel lucru care arăta ca o pușcă și continuă cu amărăciune:

– Știi ce e asta?

– Am mai văzut-o.

– Este harponul meu pentru prelevarea probelor; invenție proprie, îl iau cu mine când mă duc la silozurile din oraș. Harponul aruncă o bilă goală pe dinăuntru, legată de el cu o coardă metalică, într-un siloz, să zicem de cereale. La un anumit timp după ce bila este aruncată, în ea apare o deschizătură care permite scobiturii din interior să se umple cu boabe. Apoi bila se închide din nou. O trag înapoi și scot din ea cerealele culese la întâmplare. Prin varierea timpului dintre aruncarea bilei și deschiderea ei pot fi luate probe de la adâncimi diferite din hambar.

– E ingenios, spuse David, dar de ce o ai acum la tine?

– Pentru că mă gândesc dacă ar trebui să o arunc în convertorul de materie după ce plec de la tine. A fost singura mea armă cu care am luptat împotriva celor vinovați de otrăviri. Nu mi-a fost de nici un ajutor până acum, și cu siguranță că nu-mi va fi *nici* de-acum înainte.

– Ce s-a întâmplat? întrebă David întinzându-se și apucându-l cu putere pe Benson de umăr. Spune-mi!

Benson se îndoi de durere apoi zise:

– Fiecare membru al Sindicatului a primit o nouă scrisoare de la autorul otrăvirilor. Nu e nici o îndoială că scrisorile și otrăvirile sunt opera acelorași oameni, sau, mai degrabă, entități. Asta se precizează clar în ultima scrisoare.

– Ce spun?

– Ce mai contează detaliile? răspunse Benson dând din umeri. Important e că cer o cedare totală din partea noastră, altfel otrăvirile se vor înmulți de mii de ori. Cred că se poate face asta, și chiar va fi făcut, iar dacă lucrurile se vor întâmpla astfel, arunci Pământul și Marte, ba chiar întreg sistemul solar va fi cuprins de panică. Se ridică în picioare și continuă:

– I-am spus și lui Makian, ca și lui Hennes, că eu te cred, că acest Rătăcitor în Spațiu este cheia poveștii, dar ei n-au vrut să mă asculte. Cred că Hennes mă suspectează că sunt complicele tău.

Benson spuse asta gândindu-se la propriile lui greșeli.

– Cât timp mai avem? întrebă David.

– Două zile. Nu, asta a fost ieri. Mai avem treizeci și șase de ore.
Treizeci și șase de ore!

David trebuia să acționeze repede. Foarte repede! Dar poate că mai era timp. Fără să știe, Benson îi oferise pe tavă piesa lipsă a misterului.

Benson plecă zece minute mai târziu. Nimic din ce-i spusese David nu-l satisfăcea în legătură cu teoriile lui privind relația dintre marțieni și otrăviri, iar neliniștea lui crescuse destul de repede.

– N-aș vrea ca Hennes să mă prindă aici, zise el. Am avut... o înțelegere.

– Dar Makian? El e de partea noastră, nu-i așa?

– Asta nu știu. Aproape că va fi ruinat peste două zile. Nu cred că mai are așa de mult curaj pentru a-l susține pe Hennes. Oricum, mai bine plec. Dacă îți vine vreo idee, orice, adu-mi într-un fel la cunoștință, da?

Întinse o mână. David i-o strânse ușor, după care Benson plecă.

David se ridică din pat. Neliniștea lui crescuse de când se trezise. Hainele stăteau aruncate pe un scaun în celălalt capăt al camerei. Cizmele se aflau la marginea patului. Nu avusese curajul să le cerceteze cât timp fusese împreună cu Benson; de-abia dacă îndrăznise să se uite la ele.

„Poate, își zise el pesimist, nu căutaseră în ele.” Cizmele unui fermier sunt sacre. Să furi ceva din ele sau să furi o mașină de nisip în deșert sunt niște crime de neiertat. Chiar după ce moare, fermierul este incinerat cu cizmele din care nu este scos nimic.

David căută în interiorul fiecărui buzunar al cizmelor, dar nu găsi nimic. Într-unul avusese o batistă, iar în celălalt câteva monede. Cu siguranță că îi scotociseră hainele. Era de așteptat! Dar, după toate aparențele, nu întrecuseră măsura căutându-i și în cizme. Își ținu respirația atunci când introduse mâna în interiorul cizmei. Pielea fină îi ajunsese la subsuoară și se strânse atunci când degetele atinseră talpa. Un sentiment de ușurare îl cuprinse atunci când simți materialul subțire ca un voal al măștii primite de la marțieni.

Ascunsese masca acolo pentru cazul în care ar fi fost percheziționat chiar înainte de baie, dar nu anticipase injecția cu somnolent. Avusese un noroc chior că nu-i căutaseră pe talpa cizmelor. Va trebui să fie mai precaut pe viitor.

Puse masca într-un buzunar și îl închise. Își ridică cizmele; fuseseră lustruite în timp ce dormea. Cineva îi făcuse acest serviciu, dezvăluind respectul aproape instinctiv pe care îl arătau fermierii pentru cizme, oricui ar fi aparținut ele.

Hainele lui fuseseră și ele spălate. Fibrele strălucitoare de plastic din care era făcut costumul miroseau a nou. Buzunarele erau goale, desigur, dar sub scaun stăteau grămadă toate lucrurile pe care le conținuseră. Se uită prin ele. Nu părea să lipsească nimic. Găsi chiar și batista și cele câteva monede pe care le avea.

Își puse pe el hainele de piele și șosetele, apoi salopeta și la urmă

cizmele. Tocmai își încheia cureaua când un fermier bărbos intră pe ușă.

David se uită la el și spuse pe un ton rece:

– Ce vrei, Zukis?

Fermierul răspunse pe același ton:

– Unde crezi că pleci, pământeanule?

Ochii lui sclipeau de răutate, iar pentru David privirea lui Zukis era aceeași ca cea din prima zi în care se întâlniseră. David își amintea de mașina lui Hennes aflată în fața clădirii pentru angajări la ferme, de el stând pe scaun și parcă vedea și acum fața bărboasă a lui Zukis privindu-l cu ură, în timp ce primea din plin un foc de armă mai înainte de a se putea apăra.

– Nicăieri unde ar trebui să-ți cer ție permisiunea, răspunse David.

– Așa? Te înșeli, *mister*, pentru că o să stai chiar aici. Ordinul lui Hennes.

Zukis se așează în cadrul ușii. Două blastere atârnavă la vedere de o parte și de alta a centurii sale. Bărbosul aștepta. Apoi apărură o spărtură cu dinți galbeni în barba lui atunci când zâmbi.

– Cred că te-ai cam răzgândit, pământeanule, ai?

– Poate, spuse David. Cineva a fost la mine chiar acum. Cum vine asta? Nu erai de pază?

– Taci! se răsti Zukis.

– Sau ai fost cumva plătit să te uiți în altă parte puțin timp? S-ar putea ca asta să nu-i prea placă lui Hennes.

Scuipatul lui Zukis trecu la câțiva centimetri de cizma lui David.

– Ai curaj să repeți figura asta fără blastere? Întrebă David.

– Stai potolit dacă vrei să primești ceva de mâncare, pământeanule! zise Zukis.

Închise ușa după el și o încuie. După câteva clipe se auzi zgomotul provocat de lovirea cu un obiect metalic. Zukis se întorcea cu o tavă pe care se afla mâncare: un terci galben și ceva verde ce părea făcut din frunze.

– Salată de vegetale, spuse Zukis, prea bună pentru tine.

Un deget gros, negru de mizerie, se vedea la un capăt al tăvii. Celălalt capăt al ei stătea pe încheietură, astfel încât mâna fermierului nu se vedea.

David se îndreptă sărind într-o parte, își îndoi picioarele sub el, sărind apoi pe salteaua patului. Zukis, surprins, se întoarse speriat, dar David, folosind arcurile patului, se avântă spre el.

Se lovi puternic de fermier, dădu cu mâna în tavă făcându-l pe celălalt s-o scape, în timp ce mâna cealaltă lovi puternic barba fermierului.

Zukis căzu cu un strigăt răgușit. Picioarul lui David se așează pe mâna cu care fermierul ținuse tava. Următorul strigăt deveni unul de

agonie în timp ce degetele zdrobite se desfăcură lăsând să cadă blasterul.

David luă mâna de pe barba fermierului și, prinzându-l de cealaltă mână, se întinse după al doilea blaster, îi ridică mâna până la ceafă după care trase puternic de ea.

– Liniște sau ți-o rup! zise David. Zukis se potoli și, gâfâind obosit, întrebă:

– Ce urmărești?

– De ce-ai ascuns un blaster sub tavă?

– Trebuia să mă protejez, nu? Dacă săreai pe mine când eu aveam mâinile ocupate cu tava?

– Atunci de ce n-ai trimis pe altcineva cu tava, iar tu să-l acoperi?

– Nu m-am gândit la asta, se plânse Zukis.

David mai strânse încă puțin iar gura lui Zukis se schimonosi de durere.

– Și dacă ai spune adevărul?

– Tre... trebuia să teucid.

– Și ce i-ai fi spus lui Makian?

– Că ai încercat să evadezi.

– Asta a fost ideea ta?

– Nu, a lui Hennes. Ia-te de el! Eu doar primesc ordine. David îi dădu drumul. Ridică unul dintre blastere și-l trase pe celălalt din toc.

– Ridică-te!

Zukis se rostogoli într-o parte. Scoase un geamăt de durere atunci când încercă să se ridice sprijinindu-se în mâna dreaptă care îi fusese zdrobită, asta și din cauza umărului aproape fracturat.

– Ce vrei să faci? Nu ai împușca un om neînarmat, nu?

– Tu n-ai face asta?

O nouă voce se făcu auzită.

– Lasă armele, Williams, se auzi o voce puternică.

David întoarse repede capul. Hennes se afla în cadrul ușii cu blasterele ridicate. În spatele lui stătea Makian, cu fața întunecată și brăzdată de riduri. Fața lui Hennes arăta destul de clar ce avea de gând, iar blasterele lui erau pregătite.

David lăsă armele pe care tocmai le luase de la Zukis.

– Împinge-le încoace! David le împinse.

– Și acum, spune ce s-a întâmplat?

– Știi ce s-a întâmplat. Zukis a încercat un mic asasinat la ordinele tale, iar eu n-am stat cu brațele încrucișate, spuse David.

Zukis începu să se bâlbâie:

– Nu, domnule Hennes. Nu, domnule. Nu, n-a fost nimic de genul asta. Eu îi aduceam de mâncare când a sărit pe mine. Aveam mâinile ocupate cu tava; n-am avut nici o șansă să mă apăr.

– Taci! spuse Hennes cu dispreț. Vorbim despre asta mai târziu.

leși și într-o clipă să fii înapoi cu o pereche de cătușe.

Zukis dispăru repede. Makian spuse calm:

– De ce-ți trebuie cătușe?

– Pentru că omul ăsta e un impostor periculos, domnule Makian. Vă amintiți că l-am adus aici pentru că părea să știe ceva în legătură cu otrăvirile.

– Da, da, așa e.

– Ne-a spus o poveste despre sora lui care a murit otrăvită cu niște gem de pe Marte. Am verificat toată povestea. N-au fost prea multe morți prin otrăvire care să semene cu asta și care să fi ajuns la cunoștința autorităților. N-am găsit nimic despre vreo fetiță de doisprezece ani cu vreun frate de vârsta lui Williams, care să fi murit din cauza gemului.

Makian era surprins.

– De cât timp ai știut asta, Hennes?

– Aproape de când am venit aici. Dar am lăsat-o așa. L-am pus pe Griswold să-l urmărească...

– Vrei să spui să mă ucidă, îl întrerupse David.

– Da, ai spune asta, considerând că tu l-ai ucis pentru că a fost destul de prost ca să-l suspectezi tu, spuse Hennes după care continuă întorcându-se spre Makian. Apoi a reușit să ajungă lângă pământul de Benson, unde putea afla de toate progresele noastre în investigarea otrăvirilor. Și, colac peste pupăză, acum trei nopți s-a strecurat afară din cupolă dintr-un motiv pe care nu vrea să-l explice. Vreți să-l știți? Se dusesse să raporteze celui care l-a angajat – celui care se află în spatele afacerii. E mai mult decât o coincidență că ultimatumul a venit în timp ce era el plecat.

– Și tu unde ai fost? întrebă brusc David. Nu m-ai mai urmărit după ce a murit Griswold? Dacă știai că mă duc unde presupui tu, de ce n-ai trimis oameni după mine?

Makian păru năucit, apoi zise:

– Păi...

David îl întrerupse:

– Lăsați-mă să termin, domnule Makian. Cred că nici Hennes nu a fost în cupolă în noaptea în care eu am plecat, și nici a doua zi n-a fost aici. Unde ai fost, Hennes?

Hennes făcu un pas în față, iar gura lui se schimonosi de furie. Pumnul lui David era chiar lângă fața lui. Nu credea că Hennes va trage, dar era gata să folosească scutul dacă va fi nevoie.

Makian puse o mână tremurândă pe umărul lui Hennes.

– Mai bine să-l lăsăm în seama Consiliului. David interveni rapid:

– Ce e cu Consiliul?

– Nu e treaba ta! spuse Hennes nervos.

Zukis adusese cătușele. Erau niște vergi de plastic care puteau fi

îndoite în orice fel și apoi blocate într-o anumită poziție. Erau cu mult mai puternice decât frânghiile sau decât cătușele de metal.

– Ridică-ți mâinile! ordonă Hennes.

David se supuse fără să protesteze. Vergile fură înfășurate de două ori în jurul încheieturilor sale. Zukis, evident satisfăcut, le strânse puternic, apoi trase siguranța, ceea ce genera o rearanjare a moleculelor care întări plasticul. Toată energia emanată încălzi cătușele. Cealaltă pereche fu înfășurată în jurul gleznelor.

David se așează liniștit pe pat. Într-o mână încă mai ținea scutul-mască. Remarca lui Makian despre Consiliu era un semn pentru el că nu va sta prea mult încatușat. Până atunci se hotărâse să lase lucrurile să-și urmeze cursul.

– Ce e cu Consiliul? întrebă David din nou.

Dar nu mai avu nevoie de răspuns. Se auzi un strigăt din afara camerei, apoi un bărbat grăbit intră în forță pe ușă strigând:

– Unde e Williams?

Era chiar Bigman, mare cât viața, care nu era așa de mare. Nu dădu atenție nimănui îndreptându-se direct spre David.

– Nu auzisem c-ai trecut printr-o furtună de praf până când n-am intrat în cupolă. Pe Ceres, cred că te-ai prăjit bine! Dar cum de-ai supraviețuit? Eu... Eu...

Apoi observă poziția lui David și se întoarse furios:

– Pe Jupiter! Cine l-a legat pe băiat în felul ăsta?

Hennes se abținuse până atunci. Întinse o mână, îl prinse brutal pe Bigman de guler și îl ridică de la podea.

– Ți-am spus ce-o să se întâmple, vierme, dacă te mai prind pe-aici!

– Dă-mi drumul, ticălos nenorocit! Am dreptul să fiu aici! Ai o fracțiune de secundă să-mi dai drumul sau vei răspunde în fața Consiliului Științei!

– Pe Marte! Dă-i drumul, Hennes, spuse Makian. Hennes îl lăsă să cadă.

– Șterge-o de-aici!

– Nici vorbă. Sunt acreditat de Consiliu aici. Am venit cu doctorul Silvers. Întreabă-l.

Apoi arătă cu capul spre bărbatul din cadrul ușii. Numele i se potrivea. Părul lui era culoarea argintului iar mustața avea și ea aceeași nuanță.

– Dacă-mi permiteți, spuse doctorul Silvers, o să preiau eu conducerea. Guvernul din *International City* de pe Pământ a declarat stare de urgență în tot Sistemul. Din acest moment, toate fermele vor fi sub comanda Consiliului Științei. Am fost desemnat să preiau fermele Makian.

– Mă așteptam la așa ceva, murmură nefericit Makian.

– Descătușați-l, ordonă doctorul Silvers.

- E periculos, spuse Hennes.
- Îmi asum toată responsabilitatea. Bigman sări și-și lovi călcâiele.
- Executarea, Hennes, spuse el în culmea fericirii. Hennes pâli de furie, dar nu scoase nici un cuvânt.

* * *

Trecuseră trei ore de când doctorul Silvers se întâlnise cu Makian în sectorul de protocol al fermei.

– Am nevoie de toate registrele voastre cu producția de pe ultimele șase luni. Trebuie să stau de vorbă cu doctorul Benson despre progresele pe care le-a făcut în investigarea otrăvirilor. Avem la dispoziție șase săptămâni pentru a rezolva problema. Nici o clipă mai mult.

– Șase săptămâni! izbucni Hennes. Vrei să spui o singură zi.

– Nu, domnule. Dacă nu găsim o soluție până la expirarea ultimatumului, toate exporturile de pe Marte vor fi sistate. Nu ne vom da bătăuți atâta timp cât mai există vreo șansă.

– Pe Jupiter! spuse Hennes. Pământul va muri de foame.

– Nu în șase săptămâni, replică doctorul Silvers. Rezervele de hrană vor ajunge destul dacă vor fi raționalizate.

– Dar o să fie panică și vor începe demonstrațiile, spuse Hennes.

– Adevărat, răspunse doctorul Silvers hotărât, va fi ceva neplăcut.

– O să ruinați syndicatele fermierilor, se plânse Makian.

– Oricum vor fi ruinate. În seara asta aș vrea să vorbesc cu doctorul Benson. Vom avea o discuție în patru mâine la prânz. Măine noapte, dacă nu se va găsi o soluție aici pe Marte sau în laboratoarele centrale de pe Lună, se instituie embargoul și se vor face pregătiri pentru o întâlnire cu toți fermierii din syndicatele de pe Marte.

– De ce? întrebă Hennes.

– Pentru că, spuse doctorul Silvers, există motive care ne fac să credem că indiferent cine ar fi implicat în această crimă nebunească, este un apropiat al fermelor. Știe prea multe în legătură cu fermele pentru ca noi să nu tragem concluzia asta.

– Și cu Williams ce se va întâmpla?

– L-am interogat. Rămâne la povestea lui, care este, trebuie să recunosc, destul de ciudată. Va fi trimis în oraș unde va fi interogat în continuare, sub hipnoză dacă va fi necesar.

Se auzi semnalul de la ușă.

– Deschide ușa, domnule Makian, spuse doctorul Silvers. Makian făcu asta, ca și cum nu ar fi fost proprietarul celei mai mari ferme de pe Marte și, în acest fel, unul din cei mai bogați și mai puternici oameni din sistemul solar.

Intră Bigman, uitându-se provocator la Hennes.

– Williams este sub pază într-o mașină de nisip care se îndreaptă spre oraș.

– Bine, spuse doctorul Silvers strângând din buze.

La doi kilometri distanță de cupolă, mașina de nisip se opri. David Starr, cu aparatul de respirat pe față, coborî din ea, îi făcu semn cu mâna șoferului. Acesta scoase capul afară și spuse:

– Ține minte, intrarea 17! O să te aștepte un om de-al nostru care o să-ți dea drumul înăuntru!

David zâmbi și dădu din cap. Se uită la mașina care se îndepărta spre oraș și apoi o porni înapoi spre fermă.

Oamenii din Consiliu cooperaseră, desigur. Fuseseră de acord să-l lase să se întoarcă singur în secret, dar nimeni, nici măcar doctorul Silvers nu știa scopul acestei cereri.

Avea piesele întregului puzzle, dar încă nu avea dovada.

Hennes intră în dormitorul lui cuprins de oboseală și mânie. Oboseala se datora orelor înaintate. Era aproape trei dimineața. Nu prea se odihnisese în ultimele două nopți, ba chiar mai mult, nu scăpase de tensiune în ultimele șase luni. Și totuși i se păruse necesar să ia parte la interminabila discuție pe care o avusese acest doctor Silvers cu Benson.

Doctorul Silvers nu fusese de acord, și asta a fost picătura care a umplut paharul. Doctorul Silvers! Un bătrân incompetent care venise de la oraș gândindu-se că va putea rezolva totul într-o zi și o noapte, când întreaga știință de pe Pământ și de pe Marte se străduia de luni întregi fără nici un folos!

Hennes era nervos și pe Makian, care se înmuiase ca o pereche de cizme bine cremuite și ajunsese un fel de lacheu în fața acestui prost cu părul alb. Makian! Acum două decenii ajunsese aproape o legendă, despre el spunându-se că era cel mai puternic proprietar al celei mai puternice ferme de pe Marte.

Și mai era și Benson, cu amestecul lui în planurile lui Hennes, împotrivindu-se planului de a-l neutraliza cât mai ușor și mai rapid pe acel novice băgăcios, pe acel Williams. Și Griswold, împreună cu Zukis, doi proști care nu fuseseră în stare să facă pașii necesari pentru a avea câștig de cauză asupra slăbiciunii lui Makian și a sentimentalismului lui Benson.

Se gândi mult dacă ar trebui să ia o pastilă de Soporit. În această noapte își dorea odihna necesară în perspectiva agitației zilei de mâine și, în plus, o dată cu somnul ar fi putut să-i treacă și mânia.

Dădu din cap. Nu! Nu putea risca să rămână neajutorat din cauza drogurilor în timpul unor posibile evenimente importante din acea noapte.

Făcu totuși un compromis și, atingând întrerupătorul, comandă închiderea magnetică a ușii. Chiar o testă pentru a verifica funcționarea circuitelor electromagnetice. Ușile personale în atmosfera „masculină” și liberă de la fermă erau așa de rar încuiate încât nu ar fi fost ceva neobișnuit ca una dintre ele să aibă izolația deteriorată sau unele fire desprinse, asta fără ca cineva să-și fi dat seama de-a lungul anilor. Din câte știa el, ușa lui nu fusese încuiată niciodată de când luase în primire postul.

Dar circuitele funcționau perfect. Ușa nici măcar nu tremură când trase de ea. Destul cu verificatul ușilor!

Oftă din greu, se așază pe pat și-și scoase pe rând cizmele. Își frecă picioarele obosit, oftă din nou, apoi sări brusc, atât de brusc încât nici nu-și dădu seama că se mișcă.

Se uita complet năucit. Nu putea fi adevărat. *Nu putea fi adevărat!*

Asta însemna că povestea prostească a lui Williams era adevărată. Însemna că poveștile ridicole spuse de Benson despre marțieni s-ar putea dovedi până la urmă...

Nu! Refuză să creadă asta. I-ar fi fost mult mai ușor să creadă că mintea lui, lipsită de somn, se ținea de șotii.

Totuși, întinericul camerei era luminat de o strălucire albăstruie care împrăstia lumină. Cu ajutorul ei putea vedea patul, pereții, scaunul, dulapul, chiar și cizmele care erau exact unde la așezase. Putea vedea creatura care avea numai o lumină acolo unde ar fi trebuit să aibă capul și nici o altă formă în jur; mai degrabă un fel de fum.

Simți peretele în spatele lui. Nici măcar nu fusese conștient că se dăduse câțiva pași înapoi.

Obiectul vorbi, iar vorbele lui erau seci și răsunătoare de parcă ar fi avut un ecou:

– Eu sunt Rătăcitorul în Spațiu!

Hennes se îndreptă. La început fusese surprins, după care se strădui să se calmeze. Apoi spuse cu o voce fermă:

– Ce vrei?

Rătăcitorul în Spațiu nu se mișcă și nici nu vorbi, iar Hennes rămase cu ochii fixați la el.

Fermierul așteptă cu inima bătând puternic, dar lucrul acela învăluit în fum și lumină nu făcu nici o altă mișcare. S-ar fi putut chiar să fie un robot programat doar să-și spună numele. Pentru o clipă, Hennes se gândi că așa stăteau lucrurile, dar imediat abandonează acest gând. Stătea chiar lângă fișet și, cu toată mirarea de care era stăpânit, nu putea să uite asta. Încet, mâna lui începu să se miște.

În lumina pe care o degaja obiectul, mișcarea lui era vizibilă, dar cu toate astea nu atrăgea atenția. Hennes puse mâna pe birou, într-un gest ce se vroia nevinovat. „Robot, marțian, om, sau orice ar fi fost, își zise Hennes, nu avea de unde să știe secretul biroului.” Se ascunsese în cameră așteptând, dar nu o percheziționase. Sau dacă o făcuse, însemna că fusese o treabă de profesionist, din moment ce ochii atenți ai lui Hennes nu descoperiseră nimic anormal în cameră; nimic care să nu fi fost la locul lui; nimic care să nu fi trebuit să fi fost acolo, cu excepția Rătăcitorului în Spațiu.

Degetele lui atinseră o creștătură făcută în lemnul biroului. Era un mecanism cunoscut, deținut de majoritatea administratorilor fermelor de pe Marte. Într-un fel era ceva de modă veche, la fel ca biroul de lemn importat și el. Era o veche tradiție care data de pe vremea pionieratului lipsit de legi pe Marte, dar tradițiile dispăreau greu. Micuța creștătură se mișcă încet sub degetul lui, făcând să se deplaseze o mică bucată de lemn. Mâna lui Hennes se îndreptă fulgerător spre blasterul pe care îl dezvăluise mica deschizătură.

Cu toate că ținea în mână blasterul ochind un punct letal, creatura nu se mișcă. În mâinile ei nu părea să fie nici o armă.

Hennes, încrezător, se dădu înapoi. Robot, marțian sau om, obiectul nu putea să reziste unui foc de blaster. Era o armă mică, iar proiectilul pe care îl folosea avea o mărime neglijabilă. Vechile „puști” din timpurile antice aveau gloanțe de metal, adevărate pietroaie în comparație cu acesta. Dar micul proiectil al blasterului era aproape mortal. Odată aflat în mișcare, orice l-ar fi oprit, făcea să acționeze un detonator atomic care convertea o fracțiune submicroscopică din masa proiectilului în energie, și în această conversiune, obiectul care îl oprea, orice ar fi fost, metal, piatră sau carne de om, era distrus, totul fiind însoțit de un sunet ce semăna cu o lovitură de deget pe un cauciuc.

– Cine ești? Ce vrei? spuse Hennes pe un ton ce împrumutase ceva din amenințarea blasterului.

Încă o dată creatura vorbi, repetând cu o voce domoală:

– Sunt Rătăcitorul în Spațiu!

Buzele lui Hennes se arcuiră violent atunci când trase. Proiectilul părăsi țeava, porni drept spre obiectul învăluit în fum, îl atinse și se opri. Se opri instantaneu la un centimetru de țintă. Nici unda de șoc nu trecu de scutul care absorbi forța mișcării convertind-o într-un fulger luminos.

Dar fulgerul nu putu fi văzut. Era acoperit de puternica strălucire a proiectilului de blaster convertit în energie, oprit, neavând nimic în jurul lui care să mascheze lumina generată. Era ca și cum un soare de dimensiunea unui ac ar fi apărut pentru o fracțiune de secundă în cameră.

Hennes, cu un strigăt sălbatic, își duse mâinile la ochi deși parcă ar fi vrut să se protejeze de explozie. Dar era prea târziu. După câteva minute, când îndrăzni să-și deschidă pleoapele, ochii lui iritați și arși nu îi dezvăluim nimic. Cu ei deschiși sau închiși nu vedea altceva decât o negură în care apăreau puncte roșii. Nu îl putu vedea nici pe Rătăcitorul în Spațiu în mișcare, repezindu-se la cizmele lui, căutând în buzunare cu niște mâini abile, deschizând circuitul magnetic al ușii, apoi strecurându-se afară din cameră mai înainte ca mulțimea de oameni cu strigătele lor de panică să se adune inevitabil.

Hennes avea încă mâna la ochi atunci când îi auzi venind.

– Prindeți-! Prindeți-! Puneți mâna pe el, fricoși în cizme negre ce sunteți! strigă el.

– Nu e nimeni! se auziră deodată câteva voci. Apoi cineva adăugă:

– Cu toate astea, miroase a blaster.

– Ce se-ntâmplă, Hennes? se auzi vocea autoritară a doctorului Silvers.

– Intruși, răspunse Hennes, foindu-se nervos. Nu l-a văzut nimeni?

Ce se întâmplă cu voi? Sunteți...

Nu putu să spună cuvântul. În ochii din care clipea nervos și se umezeau, treptat, lumina începea să pătrundă din nou. Nu putuse să spună „orbi”.

Silvers întrebă din nou:

– Cine era intrusul? Poți să-l descrii?

Dar Hennes nu putu decât să dea din cap neajutorat. Ce putea să explice? Putea să le spună de coșmarul învăluit în fum care putea vorbi și în fața căruia un proiectil de blaster nu putea decât să explodeze prematur fără să-l rănească?

Doctorul James Silvers se întoarse în cameră dus pe gânduri. Toată această gălăgie care îl scosese din cameră înainte să-și fi terminat pregătirile pentru somn, apoi fuga fără sens după o nălucă și lipsa explicațiilor lui Hennes nu erau pentru el decât niște mici motive de supărare. Nu se gândea decât la ziua de mâine.

Nu avea nici un pic de încredere în victorie, nici un pic de încredere în embargo. Chiar dacă s-ar opri exporturile de alimente! Chiar dacă câțiva de pe Pământ ar înțelege de ce, sau, mai rău, ar trage propriile lor concluzii, rezultatele tot ar putea fi mai înspăimântătoare decât cele ale unei otrăviri în masă.

Acest David Starr arăta încrezător, dar până acum acțiunile lui nu-i insufleseră încredere. Povestea lui despre Rătăcitorul în Spațiu era prea grozavă, nu făcea decât să arunce bănuieli asupra unor oameni ca Hennes, ba chiar era să-l aducă la un pas de moarte. Fusesse un mare noroc că el, Silvers, a apărut la timp. Îi spusese doar vag de planul lui de a părăsi orașul și de a se întoarce în secret la fermă. Dar, când Silvers a primit scrisoarea de la Starr, adusă de omul acela mic, Bigman – cum singur își spunea în total dezacord cu realitatea – a contactat imediat sediul Consiliului de pe Pământ. I s-a confirmat că David Starr trebuia ascultat fără rețineri.

Și totuși, cum putea un tip atât de tânăr...

Doctorul Silvers se opri. Ceva ciudat! Ușa de la cameră, pe care o lăsase întredeschisă în grabă, rămăsese tot așa, dar nici o lumină nu răzbătea pe coridor. Și totuși nu stinsese lumina atunci când plecase! Își putea aminti strălucirea ei în spate în momentul în care se grăbea să coboare scările.

O stinsese cineva dintr-un exces de zel? Puțin probabil.

Din cameră nu se auzea nici un sunet. Își scoase blasterul, deschise larg ușa și se îndreptă direct spre locul unde știa că se află întrerupătorul.

O mână îi acoperi brusc gura.

Încercă să se răsucescă, dar mâna care îl ținea era mare și puternică, iar vocea pe care o auzi răsună familiar.

– Nu e nici o problemă, doctore Silvers. Doar că nu vroiam să mă

dați de gol.

Mâna se dădu la o parte și doctorul Silvers spuse:

– Starr?

– Da. Închideți ușa. Se pare că această cameră e locul cel mai sigur cât timp continuă cercetările. În orice caz, trebuie să vă vorbesc. V-a spus Hennes ce s-a întâmplat?

– Nu, nu chiar. Ești cumva implicat în asta?

Zâmbetul lui David își păstră toată discreția în penumbra camerei.

– Într-un fel, doctore Silvers. Hennes a primit vizita Rătăcitorului în Spațiu și, în confuzia creată, am putut să ajung la camera dumneavoastră fără, sper, să fi fost văzut de cineva.

Vocea bătrânului membru al Consiliului se ridică în ciuda calmului care îl caracteriza:

– Ce tot spui? Nu prea am chef de glume.

– Nu glumesc. Rătăcitorul în Spațiu există.

– Nu ține. Povestea nu l-a impresionat pe Hennes, iar eu merit să aflu adevărul.

– Acum îl impresionează pe Hennes, sunt sigur, iar dumneavoastră veți avea adevărul mâine. Între timp, ascultați-mă. Rătăcitorul în Spațiu există, după cum am spus, iar el este marea noastră speranță. Jocul nostru e un joc pe muchie de cuțit și, cu toate că știu cine se află în spatele otrăvirilor, asta nu-mi folosește la nimic. Nu avem de-a face cu un criminal sau doi care intenționează să câștige câteva milioane dintr-un șantaj ci, mai degrabă, cu un grup bine organizat care intenționează să preia controlul asupra întregului sistem solar. Și ar putea realiza asta, sunt sigur, chiar dacă am prinde șefii, și nu ne-am da seama de majoritatea detaliilor conspirației pentru a o înăbuși încă din fașă.

– Spune-mi cine e liderul, îi ceru doctorul Silvers hotărât, iar Consiliul își va da seama de detaliile necesare.

– Graba strică treaba, replică David la fel de hotărât. Trebuie să avem răspunsul, întreg răspunsul în mai puțin de douăzeci și patru de ore. O victorie după acest termen nu va opri moartea a milioane de oameni de pe Pământ.

– Atunci ce ai de gând? Întrebă doctorul Silvers.

– Teoretic, răspunse David, știu cine este criminalul și cum operează. Ca să nu tăgăduiască, îmi mai trebuie o dovadă, pe care o voi avea până dimineată. Pentru a obține o mărturisire de la el, va trebui să-i distrugem complet moralul.. Aici trebuie să ne folosim de Rătăcitorul în Spațiu. De fapt chiar a început procesul de distrugere a moralului.

– Iar acest Rătăcitor în Spațiu! Ești fascinat de această năluca. Dacă există cu adevărat, dacă nu e o șmecherie de-a ta căreia chiar trebuie să-i cad victimă, atunci cine e și ce e?

– Nu vă pot da alte detalii. Nu pot să vă spun decât că știu că e de partea noastră. Am încredere în el ca și în mine însumi și îmi asum întreaga responsabilitate pentru acțiunile lui. Trebuie să procedați cum vă spun eu, doctore Silvers, sau vă avertizez că am să merg mai departe fără dumneavoastră. Importanța acestei probleme este atât de mare încât nici dumneavoastră nu-mi puteți sta în cale.

Din vocea lui răzbătea o hotărâre de nezdruccinat. Doctorul Silvers nu putea vedea în întuneric expresia de pe fața lui David, dar, într-un fel, nici nu era nevoie.

– Ce vrei să fac? întrebă Silvers convins.

– Măine va trebui să vă întâlniți cu Makian, Benson și Hennes. Luați-l pe Bigman cu dumneavoastră ca gardă de corp. Este mic, dar e iute și nu-i e teamă de nimic. Înconjuzați clădirea centrală cu oameni ai Consiliului, și vă sfătuiesc să aibă la ei, pentru orice eventualitate, blastere cu repetiție și grenade fumigene. Și acum, fiți atent. Între orele doisprezece și cincisprezece minute și doisprezece și treizeci de minute lăsați intrarea din spate nepăzită. O să garantez eu siguranța ei. Să nu păreți surprins, orice s-ar întâmpla mai târziu.

– O să fii și tu acolo?

– Nu. Prezența mea nu va fi necesară.

– Atunci?

– Veți primi o vizită din partea Rătăcitorului în Spațiu. Știe tot ce știu și eu, iar, oricum, din partea lui acuzațiile vor fi și mai nimicitoare pentru criminal.

Doctorul Silvers simți cum se înfiripă în el o undă de speranță.

– Crezi că vom reuși?

Urmă o clipă de tăcere. Apoi David Starr spuse:

– De unde să știu? Nu pot decât să sper.

Pauza următoare se prelungi. Doctorul Silvers simți un curent de aer ca și cum ușa s-ar fi deschis. Se întoarse spre întrerupător. Camera fu inundată de lumină, dar nu mai era nimeni acolo în afară de el.

David Starr se mișcă cât de repede putu. Nu mai rămăsese mult din noapte. O parte din agitație și din tensiune începuse să dispară, iar oboseala cumplită pe care nu voia să o ia în seamă îl copleșea puțin câte puțin.

Raza lanternei strălucea într-un colț sau altul al camerei. Spera cu adevărat ca ceea ce căuta să nu fie în spatele ușilor speciale. Dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi trebuit să folosească forța și nu se simțea în stare să atragă tocmai acum atenția. Nu vedea acolo nici un seif; nimic care să semene cu așa ceva. Asta era pe de o parte bine, dar pe de altă parte era și rău. Ce căuta el nu putea fi greu de găsit, dar putea să nu fie deloc în cameră.

Ar fi fost păcat având în vedere modul bine plănuisit în care obținuse cheile de la cameră. Hennes nu avea cum să-și revină așa de repede după tot ce i se întâmplase.

David zâmbi. Fusesse la început la fel de surprins ca și Hennes. „Eu sunt Rătăcitorul în Spațiu” fuseseră primele cuvinte pe care le spusese prin scut de la ieșirea din cavernele marțienilor. Nu-și putea aminti cum suna vocea lui acolo. Probabil că nici nu o auzea cu adevărat. Poate că, sub influența marțienilor, doar își simțea gândurile așa cum le simțea pe ale lor.

Aici, la suprafață, sunetul vocii lui îl lăsase mut de uimire. Rezonanța și tonul puternic fuseseră de-a dreptul neașteptate. Dar într-o clipă își revenise și înțeleșese. Cu toate că scutul lăsa moleculele de aer să treacă, probabil că le încetinea. O asemenea interferență modifica desigur undele sonice.

Lui David nu-i părea rău de asta. Vocea, așa cum se auzea ea, putea fi de folos.

Scutul rezistase bine la radiațiile blasterului. Raza nu fusese oprită complet și putuse să vadă totul cu ochii lui. Până la urmă efectul asupra lui fusese un nimic, în comparație cu cel suferit de Hennes.

Metodic, chiar când se gândea la toate astea, David inspecta conținutul rafturilor și al dulapurilor.

Raza de lumină se opri o clipă. David lăsa la o parte celelalte aparate pentru a lua în mână un mic obiect de metal. Îl studie în lumina lanternei. Atinse un buton care schimbă ceva, după care urmări atent ce se întâmpla.

Inima îi bătea cu putere.

Era dovada finală. Dovada tuturor speculațiilor sale – speculații care fuseseră foarte logice și foarte complete, dar până acum nu se putuse baza decât pe logică. Acum logica se naștea din ceva făcut din molecule, ceva care putea fi simțit și pipăit.

Îl puse în cizmele lui înalte, alături de mască și de cheile pe care i

le luase lui Hennes cu puțin timp în urmă în acea noapte.

Încuie ușa după el și păși afară. Cupola începea să devină cenușie. Peste puțin timp, fluorescențele principale vor fi aprinse iar ziua va începe oficial. Ultima zi, fie pentru criminali, fie pentru civilizația de pe Pământ.

Între timp mai avea cel puțin șansa să doarmă.

Ferma lui Makian era cufundată într-o tăcere de gheață. Puțini fermieri își dădeau cu părerea despre cele ce se întâmplau. Era ceva serios, desigur, dar nimeni nu putea spune mai mult. Câțiva dintre ei șopteau că Makian fusese prins cu nereguli financiare, dar nimeni nu credea asta. Nu era nici măcar logic, căci pentru așa ceva nu ar fi fost trimisă armata.

Dar în jurul clădirii centrale se învâртеau oameni în uniformă care aveau în mâini blastere cu repetiție. Pe acoperișul clădirii fuseseră instalate două piese de artilerie iar zona dimprejur fusese evacuată. Toți fermierii, cu excepția celor care erau necesari la menținerea principalelor anexe, erau consemnați în barăci. Puținii care rămăseseră primiseră ordine clare să-și vadă doar de treaba lor.

La ora douăsprezece și cincisprezece minute, cei doi bărbați care patruleau separat la intrarea din spatele clădirii se depărtară lăsând zona nepăzită. La douăsprezece și treizeci de minute își reluară patrularea. Unul dintre artileriștii de pe acoperiș susținu după aceea că văzuse pe cineva intrând în clădire în acel interval de timp. Admisese că îl zărise doar o fracțiune de secundă, dar descrierea lui nu prea avea sens deoarece pretindea că văzuse ceea ce părea a fi un om în flăcări.

Doctorul Silvers nu era sigur de nimic. Nu știa deloc cum să înceapă discuția. Se uită la ceilalți patru care stăteau în jurul mesei.

Primul era Makian. Arăta de parcă nu ar mai fi dormit de o săptămână. Probabil că așa și era. Până acum nu scosese nici un cuvânt. Silvers chiar se întreba dacă Makian era conștient de ce se întâmplă în jurul lui.

Urma Hennes. Acesta purta ochelari negri. Și-i scotea din când în când iar ochii lui erau injectați și furioși. Acum doar stătea acolo mormăind pentru sine.

Cel de-al treilea era Benson. Avea fața tristă și nefericită. Doctorul Silvers petrecuse câteva ore cu el cu o noapte în urmă și nu avea nici o îndoială că toate investigațiile lui fără nici un rezultat erau o rușine și o durere pentru el. Îi vorbise despre marțieni, marțieni adevărați, ca fiind cauza otrăvirilor, dar Silvers știa că nu trebuie să-l ia în serios.

Ultimul era Bigman. Singura persoană veselă dintre toți. Cu siguranță că el nu înțelegea decât o parte a adevăratei crize. Stătea cu spatele rezemat de speteaza scaunului, evident mulțumit că se afla la masă cu oameni importanți, savurându-și din plin rolul.

Și mai era un scaun pe care Silvers îl adusese la masă. Stătea acolo gol, în așteptare. Nimeni nu comentase acest lucru.

Doctorul Silvers întreținea conversația făcând tot felul de remarci lipsite de importanță, încercând astfel să-și mascheze propria îngrijorare. Ca și acel scaun gol, și el aștepta.

La douăsprezece și șaisprezece minute privi în sus și se ridică încet în picioare. Nu putu să articuleze nici un sunet. Bigman își împinse scaunul și se prăbuși cu el. Hennes se întoarse brusc și apucă masa cu niște degete care deveniră albe de încordare. Benson privi și el cu un murmur. Numai Makian părea nemișcat. Ochii lui se ridicară, apoi privi ca și cum ar fi văzut un alt element de neînțeles într-o lume care devenise prea mare și prea ciudată pentru el.

– Eu sunt Rătăcitorul în Spațiu, spuse arătarea din cadrul ușii.

În luminile puternice ale camerei, strălucirea care îi înconjura capul era într-un fel atenuată, iar fumul din jurul lui era cumva mai substanțial decât îl văzuse Hennes cu o noapte mai înainte.

Rătăcitorul în Spațiu intră. Aproape instantaneu toți cei din cameră își dădură scaunele la o parte lăsând loc liber lângă masă, așa că singurul scaun gol rămase izolat.

Rătăcitorul în Spațiu se așeză, cu fața ascunsă în spatele luminii și cu brațele așezate în față pe masă, dar fără să o atingă. Între masă și brațe rămăseseră câțiva centimetri de spațiu gol.

– Am venit să vorbesc cu criminalii! spuse Rătăcitorul. Hennes rupse tăcerea apăsătoare care se așternuse:

– Vrei să spui hoții? zise el cu vocea plină de venin.

Mâna lui se mișcă spre ochelarii întunecați, dar nu îi dădu la o parte. Degetele îi tremurau vizibil.

Vocea Rătăcitorului în Spațiu era calmă și înceată, iar vorbele lui păreau a avea un ecou puternic.

– Este adevărat că sunt un hoț. Uite cheile pe care le-am sustras din cizmele tale. Nu mai am nevoie de ele.

O strălucire de metal clipi pe deasupra mesei spre Hennes, dar acesta nu le ridică.

Rătăcitorul în Spațiu continuă:

– Dar furtul a avut loc pentru a opri o crimă mai mare. Este crima șefului fermei care petrece periodic nopți întregi în Wingrad City pentru investigații particulare referitoare la otrăviri.

Fața mică a lui Bigman se strâmbă, evident plină de încântare.

– Hei! Hennes! spuse el. Se pare că te-au citit!

Dar Hennes avea ochi și urechi doar pentru arătarea din celălalt capăt al mesei.

– Și e vreo crimă în asta? întrebă el.

– Crima este, acuză Rătăcitorul în Spațiu, o călătorie scurtă în direcția asteroizilor.

– De ce? În ce scop?

– Nu de pe asteroizi a venit ultimatumul criminalilor?

– Mă acuzi că aş fi în spatele otrăvirilor? Neg asta. Cer o dovadă. Asta dacă tu crezi că ai nevoie de vreo dovadă. Poate crezi că mascarada ta mă poate forţa să admit o minciună.

– Unde ai fost cu două nopţi înainte de venirea ultimatumului?

– N-o să răspund. N-ai dreptul să mă întrebi nimic.

– O să răspund eu pentru tine. Marea maşinărie a otrăvirilor îşi are sediul pe asteroizi, unde s-a adunat ce a mai rămas din vechile bande de piraţi. Creierul se află aici, la fermele lui Makian.

Imediat Makian se ridică în picioare tremurând şi începu să vorbească.

Rătăcitorul în Spaţiu îi făcu semn să se așeze jos, cu o mişcare fermă a mâinii învăluite de fum, şi continuă:

– Tu, Hennes, eşti mesagerul.

Hennes îşi scoase acum ochelarii. Faţa lui umflată şi lucioasă avea, din cauza ochilor injectaţi, o mină mormântală.

– Mă plictiseşti, Rătăcitorule în Spaţiu, sau cum te numeşti, zise el. Această întrunire, din câte am înţeles eu, avea drept scop discutarea mijloacelor de combatere a otrăvirilor. Dacă este transformată într-o adunare pentru acuzaţii stupide făcute de un actor amărât, eu plec.

Doctorul Silvers se întinse peste Bigman pentru a-l prinde pe Hennes de încheietura mâinii.

– Te rog să rămâi, Hennes. Aş vrea să aud mai multe despre asta. Nimeni n-o să te condamne fără o dovadă clară.

Hennes îndepărtă mâna doctorului şi se ridică de pe scaun. Bigman spuse încet:

– Mi-ar plăcea să te văd împuşcat, Hennes, şi asta e exact ce se va întâmpla dacă încerci să ieşi din cameră.

– Bigman are dreptate, adăugă Silvers. Sunt oameni înarmaţi afară cu instrucţiuni clare să nu permită nimănui să plece fără ordine de la mine.

Hennes strânse pumnii apoi spuse:

– N-am să mai adaug nici un cuvânt la această procedură ilegală. Sunteţi toţi martori că sunt reţinut cu forţa.

Hennes se așează încrucişându-şi braţele. Rătăcitorul în Spaţiu vorbi din nou:

– Şi totuşi, Hennes este doar mesagerul. E un criminal prea mare pentru a fi adevăratul criminal.

Benson spuse cu sfială:

– Dar acum te contrazici.

– Numai aparent, răspunse Rătăcitorul. Să cercetăm crima. Putem afla multe despre un criminal din natura crimei pe care o comite. În primul rând, există faptul că până acum au murit doar câţiva oameni.

Probabil ca acești criminali ar fi obținut ce-și doreau mult mai repede începând cu otrăviri la o scară mare, în loc să amenințe șase luni, timp în care au riscat să fie capturați și să nu obțină nimic. Ce înseamnă asta? Se pare că șeful ezită într-un fel să ucidă. Asta, cu siguranță, nu-i stă în fire lui Hennes. Am obținut cele mai multe informații de la Williams, care nu e acum cu noi, și de la care știu că, după sosirea lui la fermă, Hennes a încercat de mai multe ori să-l omoare.

Hennes, uitându-și hotărârea de a nu scoate nici un cuvânt, strigă:
– Minciună!

Rătăcitorul în Spațiu continuă fără a-l lua în seamă:

– Așa că Hennes n-ar avea nici o reținere față de ideea de crimă. Deci, va trebui să găsim pe cineva mai „blând”. Și totuși, ce anume face ca o persoană blândă să omoare oameni pe care nu i-a văzut niciodată și care nu i-au făcut nici un rău? La urma urmelor, cu toate că un procent nesemnificativ din populația Pământului a fost otrăvit, numărul morților atinge câteva sute. Cincizeci dintre ei erau copii. Probabil că, în cazul ăsta, există o dorință de bogăție și de putere care copleșește toată această blândețe. Ce stă în spatele acestei dorințe? Probabil o viață plină de frustrări care l-a făcut să urască groaznic întreaga omenire, dorind să le arate celor care-l disprețuiesc cât de puternic este el cu adevărat. Deci căutăm un om care ar avea un complex de inferioritate avansat. Unde putem găsi unul ca el?

Toți se uitau la Rătăcitorul în Spațiu cu un interes care li se citea în priviri. Până și Makian devenise acum interesat. Benson se încruntă auzind cele spuse, iar lui Bigman îi pierise zâmbetul de pe față. Rătăcitorul în Spațiu continuă:

– Și cea mai importantă dovadă apare după sosirea lui Williams la fermă. A fost întâi suspectat că e spion. Povestea despre otrăvirea surorii sale a fost ușor dovedită ca fiind falsă. Hennes, după cum am mai spus, a vrut chiar să-l omoare. Șeful, cu muștrări de conștiință, a adoptat o altă metodă. A încercat să-l neutralizeze pe Williams făcându-și-l prieten și pretinzând că nu-l poate suporta pe Hennes. Și acum să punem totul cap la cap. Ce știm despre liderul criminalilor? Este un om cu muștrări de conștiință care *a părut* prietenos cu Williams și neprietenos cu Hennes. Un om cu un complex de inferioritate ce a rezultat dintr-o viață plină de frustrări, pentru că era diferit de ceilalți, unul mai mic...

Urmă o mișcare rapidă. Un scaun se îndepărtă de masă, iar una din persoane se dădu înapoi rapid cu blasterul în mână. Benson se ridică în picioare și strigă:

– Pe Jupiter! Bigman!

Doctorul Silvers strigă și el neajutorat:

– Dar... Dar... L-am adus aici ca bodyguard. E înarmat! Pentru o clipă Bigman stătu nemișcat, cu blasterul pregătit, urmărindu-i pe

fiecare cu ochii lui mici.

Soluția

Bigman spuse cu o voce fermă:

– Să nu ne pripim să tragem vreo concluzie. S-ar părea că Rătăcitorul în Spațiu m-a descris pe mine, dar până acum nu mi-a pronunțat numele.

Toți îl urmăreau atent. Nici unul nu scotea o vorbă

Bigman își răsuci dintr-o dată blasterul, îl prinse de țeava și îl aruncă pe masă, unde alunecă zgomotos în direcția Rătăcitorului în Spațiu.

– Vă spun că nu sunt cel pe care-l căutați și, drept dovadă, iată arma mea.

Degetele Rătăcitorului, parțial învăluite de fum, se întinseră spre el.

– Și eu spun că nu ești cel care îl căutăm, zise el, iar blasterul alunecă înapoi spre Bigman.

Bigman se întinse după el, îl puse în toc și se așeză la loc.

– Și acum, spune mai departe, Rătăcitorule.

– Ar fi putut să fie Bigman, dar există multe motive care ne opresc să credem asta. Primul ar fi acela că neînțelegerile dintre Bigman și Hennes au apărut cu mult înainte de sosirea lui Williams la fermă.

Doctorul Silvers protestă:

– Dar fii atent! Dacă liderul pretindea că nu se înțelege cu Hennes, s-ar putea ca asta să nu fi fost doar de dragul lui Williams. Putea să fie un plan pus la punct cu mult timp înainte.

Rătăcitorul în Spațiu continuă:

– Punctul dumneavoastră de vedere, doctore Silvers este corect, dar gândiți-vă și la ce urmează. Șeful, oricare ar fi el, trebuie să aibă controlul complet al tacticii bandei de criminali. Ar trebui să-și impună resentimentul față de crimă în fața celor mai periculoși răufăcători din întreg sistemul solar. Și asta nu o putea face decât într-un singur fel, și anume aranjând totul astfel încât ei să nu poată continua fără el. Dar cum? Simplu! Controlând producerea otrăvii și metoda de otrăvire. Cu siguranță că Bigman nu poate face nimic din toate astea.

– De unde știi? Întrebă Silvers.

– Simplu. Bigman nu are pregătirea necesară pentru a putea crea și produce o nouă otrăvă mai puternică decât toate otrăvurile cunoscute. Nu are nici laboratoare pentru acest lucru și nici pregătirea botanică și bacteriologică în acest sens. Nu are acces la silozurile din Wingrad City. Dar toate astea i *se potrivesc lui Benson!*

Agronomul, transpirând abundent, rosti cu strigăt slab:

– Ce-ai de gând? Mă pui la încercare la fel ca și pe Bigman?

– Pe Bigman nu l-am pus la încercare, spuse Rătăcitorul în Spațiu.

Nici măcar nu l-am acuzat. Dar pe tine te acuz, Benson. Tu ești creierul și liderul acestui plan de otrăviri!

– Nu-i adevărat. Ești nebun!

– Deloc. Sunt cât se poate de sănătos! Williams te-a suspectat de prima dată și mi-a comunicat suspiciunile lui.

– Dar nu avea nici un motiv. Am fost cât se poate de deschis față de el.

– Mult prea deschis. Ai făcut greșeala de a-i spune opinia despre acea bacterie de pe Marte care crește pe produsele fermei și care ar fi sursa otrăvirilor. Ca agronom, ar fi trebuit să știi că asta e imposibil. Viața de pe Marte nu este formată din proteine și ea nu poate hrăni plantele de pe Pământ mai mult decât le-ar hrăni o stâncă. Așa că ai spus intenționat o minciună. Asta l-a făcut pe Williams să se întrebe dacă nu cumva ai făcut tu vreun extract dintr-o bacterie de pe Marte. Extractul ar fi otrăvitor. Nu ești de acord cu mine?

Benson protestă violent:

– Dar cum aș fi putut răspândi otrava? Nu are nici un sens ce spui.

– Ai acces la transporturile fermelor lui Makian. După primele otrăviri, ai putut aranja să obții probe din silozurile aflate în oraș. I-ai povestit lui Williams cât de meticulos adunai probe din diferite silozuri, de la diferite adâncimi ale silozurilor. I-ai spus cum folosești acel harpon pe care chiar tu însuși l-ai inventat.

– Dar ce e rău în asta?

– Chiar prea mult. Ieri noapte am obținut de la Hennes niște chei. Le-am folosit pentru a ajunge în singurul loc încuiat din fermă – laboratorul tău. Acolo am găsit asta.

Ridică în lumină un mic obiect de metal. Doctorul Silvers întrebă:

– Ce e ăla, Rătăcitorule în Spațiu?

– Este aparatul cu care lua probe Benson. Se potrivește la capătul puștii harpon. Fiți atenți cum funcționează.

Rătăcitorul în Spațiu atinse un mic buton aflat la un capăt al dispozitivului.

– Acționând harponul, acesta aruncă acest dispozitiv de prindere. Așa! Acum priviți.

Urmă un bâzâit slab. După cinci secunde, zgomotul încetă, iar capătul din față al dispozitivului se desfăcu, rămase așa preț de o secundă, apoi se închise la loc.

– Așa e făcut să funcționeze! strigă Benson. N-am făcut nici un secret din asta!

– Nu, n-ai făcut, spuse Rătăcitorul cu severitate. Te-ai certat cu Hennes zile întregi pentru Williams. N-ai avut curajul să-l ucizi. Abia la urmă ai venit cu harponul la Williams pentru a vedea dacă îl va surprinde în vreun fel și-l va da de gol. Dar n-a fost așa, și oricum Hennes nu mai putea aștepta. Zukis avea instrucțiuni clare să-l

omoare.

– Dar ce e în neregulă cu acest dispozitiv?

– Să vă arăt din nou cum funcționează. Dar de data asta, doctore Silvers, fiți atent la partea dinspre dumneavoastră a dispozitivului.

Doctorul Silvers se aplecă peste masă, privind atent. Bigman, cu blasterul scos pentru a doua oară, îi urmărea atent pe Hennes și pe Benson. Makian stătea în picioare iar obrajii lui trași se înroșiseră.

Pentru a doua oară dispozitivul fu pregătit, încă o dată gura lui se deschise, dar acum toți puteau vedea partea indicată, unde o bucată de metal se trase înapoi dezvăluind o mică gaură în care strălucea o substanță vâscoasă.

– Iată, spuse Rătăcitorul în Spațiu, puteți vedea ce se întâmplă. De fiecare dată când Benson lua câte o probă, câteva boabe de grâu, o bucată de fruct, o frunză de lăptucă erau mânjite cu această substanță incoloră, de fapt un extras otrăvitor dintr-o bacterie de pe Marte. Este o otrăvă simplă, fără îndoială, care nu e afectată de procesele de preparare a mâncării și apare într-o bucată de pâine, un borcan de gem sau în mâncarea unui copil. Benson bătu cu pumnul în masă.

– E o minciună! O minciună sfruntată!

– Bigman, ordonă Rătăcitorul în Spațiu, astupă-i gura. Stai lângă el și nu-l lăsa să se miște.

– Rătăcitorule în Spațiu, protestă doctorul Silvers, ai adus dovezi clare, dar trebuie să-l lași să se apere.

– Nu mai avem timp, replică Rătăcitorul în Spațiu, iar dovada care o să vă satisfacă va veni imediat.

Bigman își folosi batista ca pe un căluș. Benson se zbătu un timp, dar apoi se așează în tăcere, plin de sudoare, când patul blasterului din mâna lui Bigman îl lovi zgomotos în țeastă.

– Data viitoare, îi puse în vedere Bigman, te voi lovi destul de tare ca să te ia somnul; și poate am să-ți fac și un cucui.

Rătăcitorul în Spațiu se ridică.

– Toți l-ați suspectat, sau ați pretins că-l suspectați pe Bigman când am vorbit prima dată despre un om cu un complex de inferioritate pentru că este mic. Sunt multe feluri de a fi mic, nu numai în înălțime. Bigman compensează înălțimea cu firea bățăioasă și cu felul în care își susține cu voce tare opiniile. Oamenii îl respectă pentru asta. Benson, trăind aici pe Marte printre oameni de acțiune, este catalogat ca „un fermier tocilar”, este ignorat ca fiind slab de înger și privit de sus de oameni pe care îi consideră inferiori. Să nu fii în stare să compensezi asta decât prin crime pline de lașitate este un alt fel de a fi mic, unul mult mai groaznic. Dar Benson este bolnav mental. A obține o mărturisire din partea lui ar fi dificil, poate chiar imposibil. Dar Hennes este la fel de bun pentru a ne dezvălui activitățile viitoare ale criminalilor. Ne poate spune exact unde anume în zona asteroizilor îi

putem găsi pe acoliții lor. Ne poate spune unde este stocată otrava ce va fi folosită la miezul nopții. Ne-ar putea spune multe lucruri.

Pe fața lui Hennes apăru un râșnet.

– Aș putea să nu vă spun nimic, și n-am să vă spun nimic. Dacă ne împușcați pe amândoi, lucrurile se vor petrece ca și cum am fi în viață. Așa că puteți să v-o faceți cu mâna voastră!

– Vei vorbi, întrebă Rătăcitorul în Spațiu, dacă îți garantăm siguranța personală?

– Cine ar crede în garanția ta? răspunse Hennes. O să rămân la povestea mea. Sunt nevinovat. Dacă ne ucideți, nu rezolvați nimic.

– Îți dai seama că dacă nu vorbești, milioane de bărbați, femei și copii vor muri?

Hennes dădu nepăsător din umeri.

– Foarte bine, continuă Rătăcitorul în Spațiu. Am auzit destul de multe despre efectele otrăvii create de Benson. Odată aflată în stomac, absorbția ei se face foarte repede; nervii pieptului sunt paralizați; victima nu mai poate respira. Este, de fapt, o strangulare dureroasă care durează cinci minute. Dar asta doar dacă otrava este în stomac.

În timp ce vorbea, Rătăcitorul în Spațiu scoase din buzunar o mică bilă de sticlă. Deschise dispozitivul de prelevat probe și trecu bila peste suprafața vâscoasă până când strălucirea sticlei pieri fiind acoperită în totalitate cu otravă.

– Dar lucrurile stau cu totul altfel dacă otrava ar fi pusă chiar între buze. Ar fi absorbită mult mai încet, iar efectul ei va fi treptat. Makian, strigă el brusc, iată-l pe omul care te-a trădat! A folosit ferma ta pentru a organiza otrăvirile și pentru a ruina sindicatele fermierilor. Pune-i cătușele!

Rătăcitorul în Spațiu aruncă o pereche de cătușe pe masă.

Makian, cu un strigăt de furie reținută prea mult timp, se repezi la Hennes. Un moment, dorința de răzbunare îi dădu din nou puterea din tinerețe, iar Hennes i se împotrivi fără nici un folos.

Când Makian se dădu la o parte, Hennes era legat de scaun, mâinile îi erau prinse la spate, iar încheieturile încătușate strâns.

Makian spuse nervos:

– După ce mărturisești, va fi plăcerea mea să te rup în bucăți cu mâinile goale.

Rătăcitorul în Spațiu făcu înconjurul mesei apropiindu-se încet de Hennes și având între degete micuța bilă de sticlă mânăjită cu otravă. Hennes încercă să se ferească. La celălalt capăt al mesei, Benson începu să se miște violent, dar Bigman îl făcu din nou să se potolească.

Rătăcitorul în Spațiu prinse între degete buza de jos a lui Hennes și o trase în afară dezvelindu-i dinții. Hennes încercă să se smulgă din strânsoare, dar degetele Rătăcitorului strânseră mai puternic și Hennes scoase un strigăt înfundat. Rătăcitorul în Spațiu lăsă să cadă bila de

sticlă în spațiul dintre buze și dinți.

– Cred că e nevoie de zece minute până când vei absorbi destul de multă otravă prin papile pentru a-și face efectul, spuse el calm. Dacă ești de acord să cooperezi, vom scoate bila înainte de termen și te vom lăsa să-ți clătești gura. Altfel, otrava își va face încet efectul. Treptat, va deveni din ce în ce mai greu să respiri și, până la urmă, într-o oră vei muri strangulat încet. Dacă mori, oricum nu rezolvi nimic, pentru că demonstrația va fi extrem de plină de învățăminte pentru Benson, cu care vom proceda apoi la fel pentru a afla adevărul.

Pe tâmpilele lui Hennes apăsură picături de sudoare. Scoase niște sunete de parcă s-ar fi înecat.

Rătăcitorul în Spațiu așteptă răbdător. La un moment dat Hennes strigă:

– O să vorbesc! O să vorbesc! Scoate-mi-o din gură! *Scoate-mi-o!*

Vorbele erau mormăite prin buzele lui strâmbe, dar pe față i se vedeau clar frica și intenția de a vorbi.

– Bun! Doctore Silvers, ar fi bine să notezi.

Trecură trei zile până când doctorul Silvers se întâlnește cu David Starr. Nu dormise prea mult în aceste ultime trei zile și era obosit, dar nu atât de obosit încât să nu treacă să-l vadă pe David. Bigman, care nu-l părăsise pe doctorul Silvers în tot acest interval, era la fel de bucuros să-l vadă pe David.

– A mers, spuse bucuros Silvers. Sunt sigur că ai auzit. A mers nesperat de bine.

– Știu, zise David zâmbind, Rătăcitorul în Spațiu mi-a spus tot..

– Înseamnă că l-ai mai văzut de atunci.

– Da, dar numai pentru câteva clipe.

– A dispărut imediat după aceea. L-am menționat în raport, trebuia chiar. Dar oricum, mi s-a părut că mă fac de râs. Până la urmă îi am pe Makian și pe Bigman ca martori.

– Și pe mine, spuse David.

– Da. Bine oricum că s-a terminat. Am localizat rezerva de otravă și am curățat asteroizii. Avem doisprezece oameni care vor primi închisoare pe viață, dar până la urmă descoperirea lui Benson va fi de ajutor. Experimentele lui privind viața de pe Marte sunt, într-un fel, revoluționare. Asta face posibilă crearea unor noi serii de antibiotice. Dacă prostul ar fi încercat să ajungă cineva în știință, sunt sigur că ar fi ajuns un om important. Numai cu mărturisirea lui Hennes am putut să-l oprim.

– Mărturia a fost pregătită cu grijă. Rătăcitorul în Spațiu a început să-l intimideze cu o noapte înainte.

– Da, oricum mă îndoiesc că cineva ar fi putut să se opună pericolului de otrăvire la care a fost expus Hennes. De fapt, ce s-ar fi întâmplat dacă Hennes ar fi fost nevinovat? Rătăcitorul în Spațiu a

riscat.

– Nu chiar. Acolo nu a fost nici un pic de otrăvă. Benson știa asta. Crezi că ar fi lăsat prelevatorul de probe în laborator cu otrăvă pe el ca dovadă împotriva lui? Crezi că ar fi ținut otrava unde ar fi putut fi găsită accidental?

– Dar otrava de pe bilă...

– ... era simplă gelatină, fără nici un gust. Benson și-ar fi dat seama de asta. Din cauza asta nu a încercat Rătăcitorul să obțină vreo mărturisire de la el. De asta i-a ținut gura închisă, ca să-l împiedice să-l avertizeze pe Hennes. Dar și el și-ar fi putut da seama dacă n-ar fi fost orbit de panică.

– Mii de comete! spuse doctorul Silvers sec.

Încă își mai freca bărbia în timp ce spunea că se va retrage să se odihnească.

David se întoarse spre Bigman.

– Și acum ce o să faci, Bigman?

– Doctorul Silvers mi-a oferit o slujbă permanentă la Consiliu, răspunse Bigman. Dar nu cred c-o să accept.

– De ce?

– Păi, am să-ți spun, *mister Starr*. Mi-am gândit că o să merg cu tine, oriunde ai pleca de acum încolo.

– Nu mă duc nicăieri, doar pe Pământ.

Erau singuri, dar Bigman se uită cu prudență în spate înainte de a spune ceva.

– Mi se pare mie că o să te duci în multe locuri în afară de Pământ, Rătăcitorule în Spațiu.

– *Cum?*

– Da. Am știut de prima dată când ai apărut învăluit în fum și lumină. De asta nu te-am luat în serios când m-ai acuzat că eu sunt criminalul, spuse Bigman cu fața numai un zâmbet.

– Crezi că știi ce spui?

– Sigur. N-am putut să-ți văd fața sau detaliile costumului, dar purtai cizme și aveai aceeași înălțime și aceeași constituție.

– Coincidență!

– Se poate. N-am putut vedea forma cizmelor, dar am văzut totuși ceva din ele, de exemplu culoarea. Iar tu ești singurul fermier de care am auzit vreodată că acceptă să poarte cizme vopsite doar în alb și negru!

David Starr își dădu capul pe spate și începu să râdă.

– Ai câștigat. Chiar vrei să fim împreună?

– Aș fi mândru!

David întinse mâna, iar Bigman i-o strânse cu putere.

– Atunci, împreună să fim, oriunde vom merge! spuse David.

